

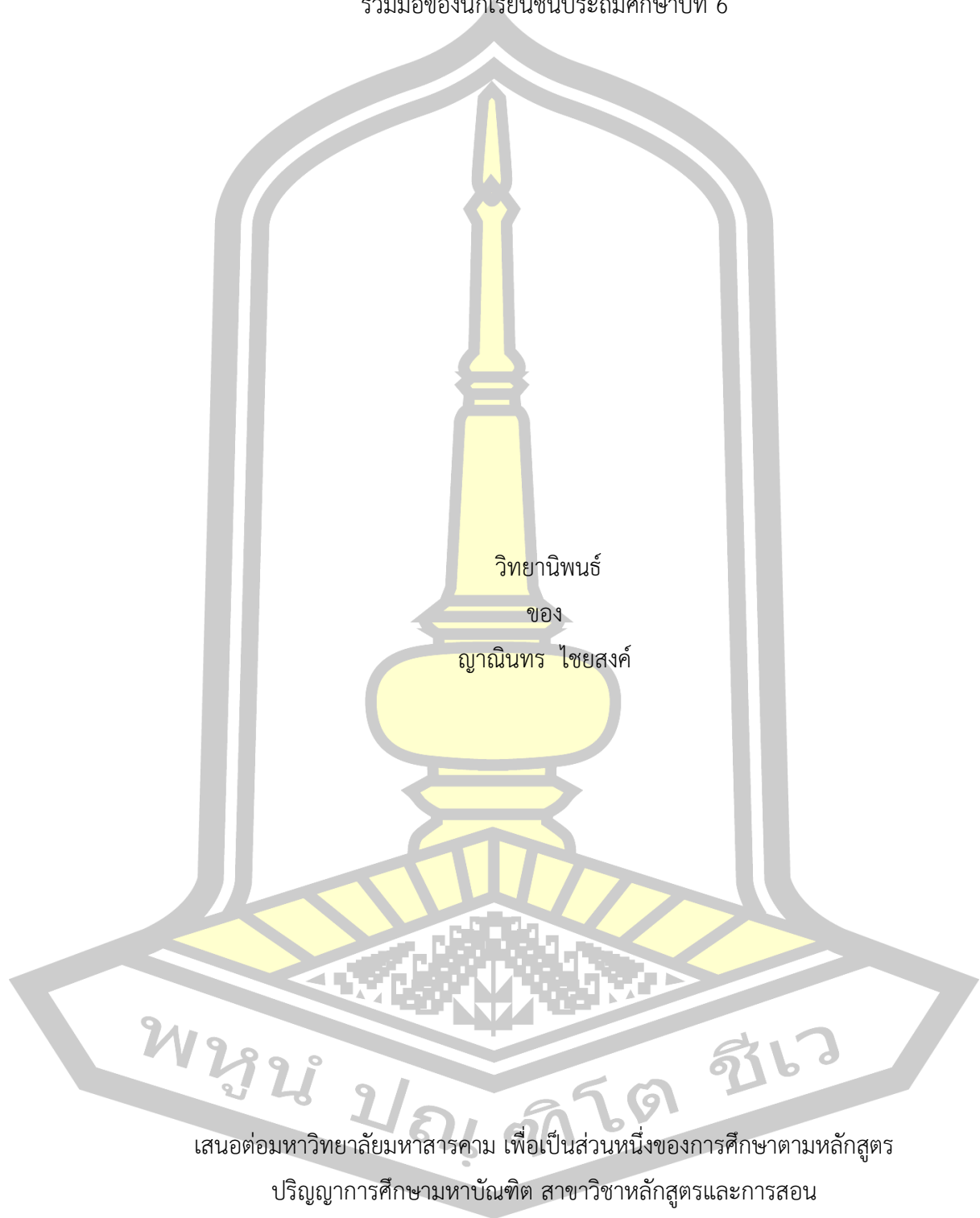
การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม
ร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วิทยานิพนธ์
ของ
ญาณินทร ไชยสงค์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
มิถุนายน 2562

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม
ร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

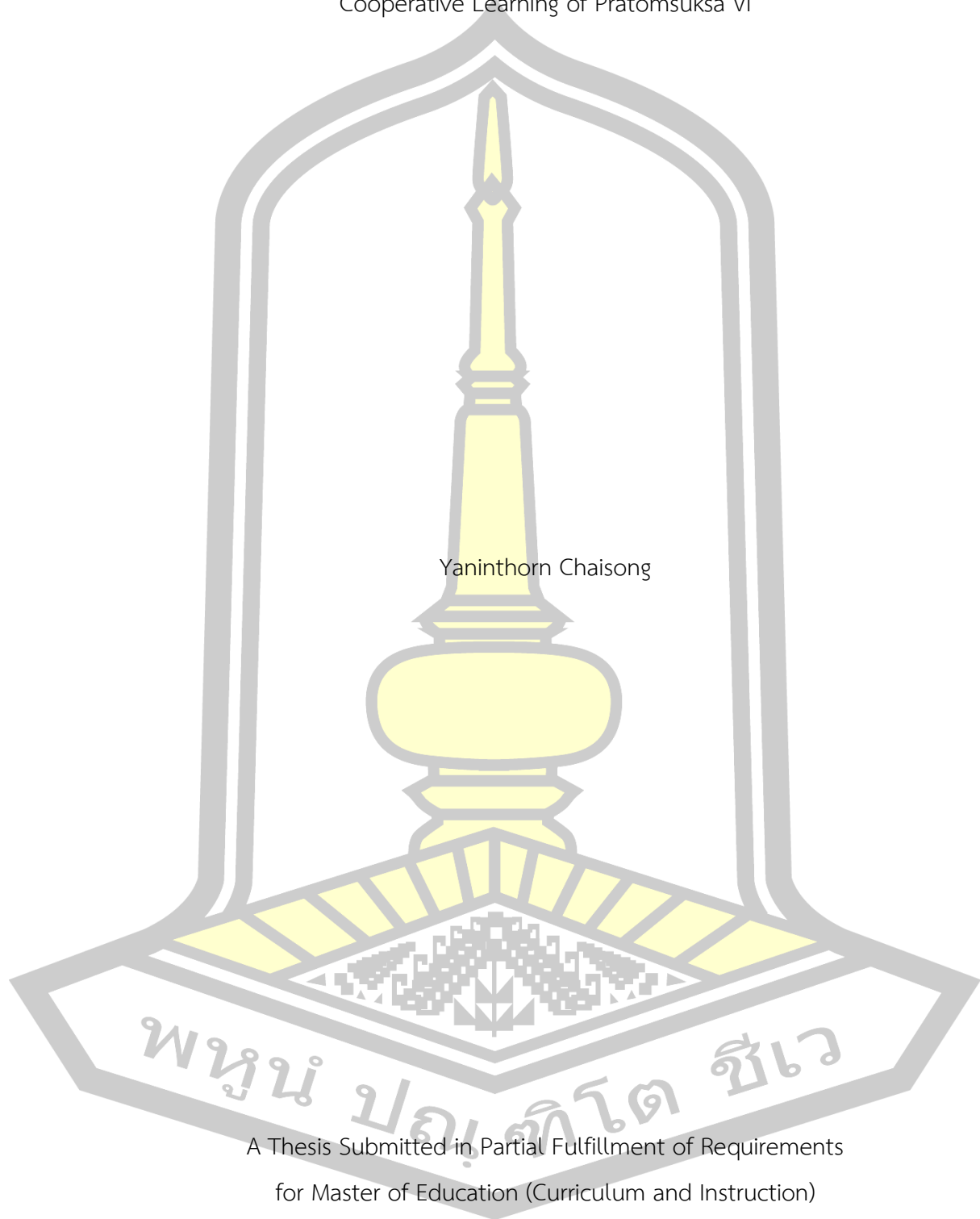
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มิถุนายน 2562

สงวนลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Development Reading and Writing in English by Learning Management of Using
Cooperative Learning of Pratomsuksa VI

Yaninthorn Chaisong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

June 2019

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวญาณินทร ไชยสงค์
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อ. ดร. รุติวรดา พลเยี่ยม)

.....กรรมการ

(อ. ดร. สมทรง สิทธิ)

.....กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(ผศ. ดร. สมาน เอกพิมพ์)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

.....
(รศ. ดร. พชรวิทย์ จันทร์ศิริศิริ)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

.....
(ผศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6		
ผู้วิจัย	ญาณินทร ไชยสงค์		
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร. จุติวรดา พลเยี่ยม		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ (1) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 (2) เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ อำเภอมือ จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 28 คน เครื่องมือใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 9 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน และแบบสังเกตพฤติกรรมการเขียนของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

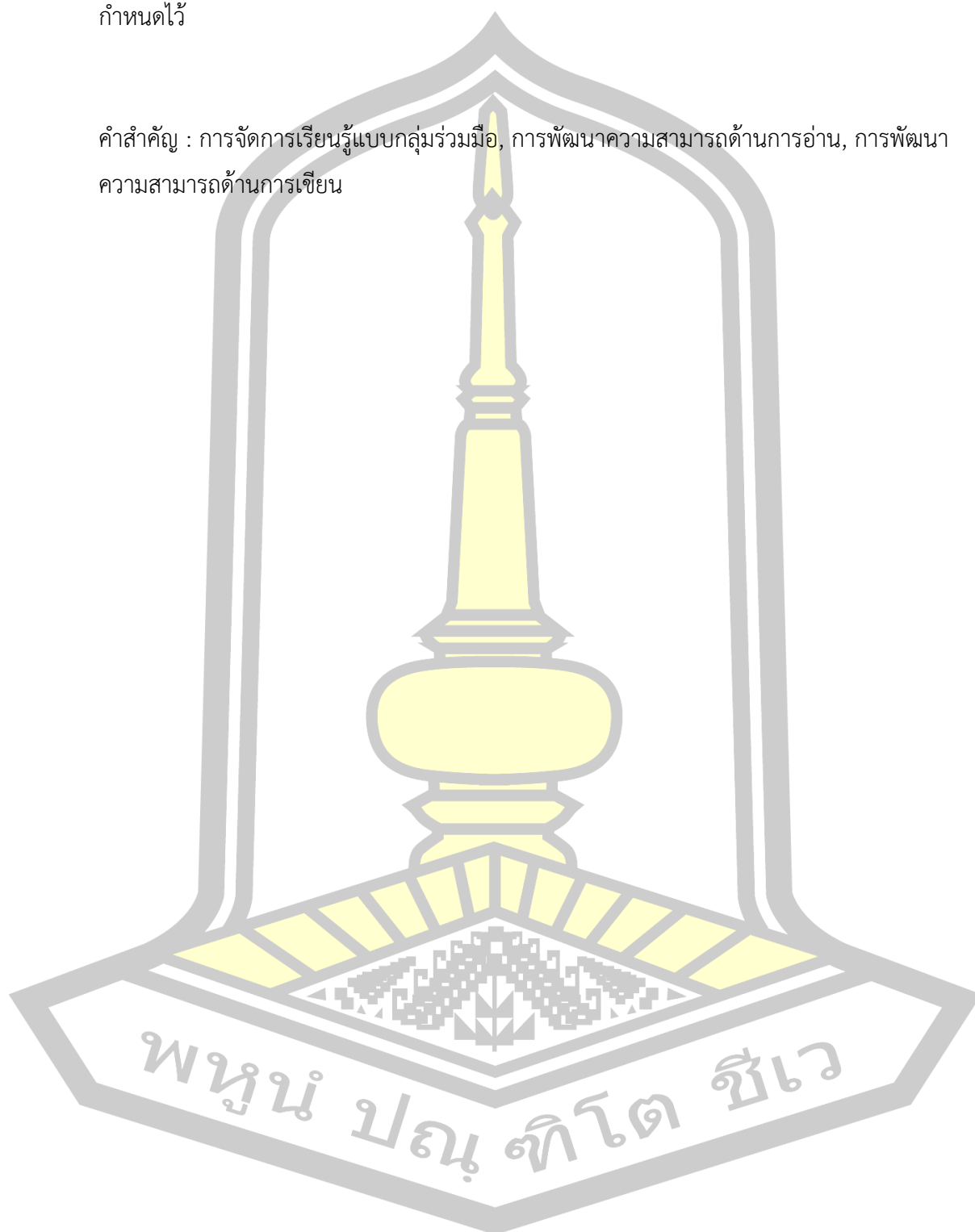
ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. ผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษจากการประเมินผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน วงจรที่ 1 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 56.19 วงจรที่ 2 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 68.09 วงจรที่ 3 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 78.45 ซึ่งผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70 ตามที่ได้กำหนดไว้

2. ผลการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษจากการประเมินผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน วงจรที่ 1 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.04 วงจรที่ 2 คะแนน

เฉลี่ยร้อยละ 64.52 วงจรที่ 3 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76.42 ซึ่งผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 70 ตามที่ได้กำหนดไว้

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ, การพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน, การพัฒนาความสามารถด้านการเขียน

TITLE	Development Reading and Writing in English by Learning Management of Using Cooperative Learning of Pratomsuksa VI		
AUTHOR	Yaninthorn Chaisong		
ADVISORS	Titiworada Polyiem , Ed.D		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2019

ABSTRACT

This research aims to (1) develop the ability to read English by cooperating group learning. Of students in grade 6 to pass the criteria of 70 percent (2) to develop English writing ability by cooperative group learning management Of grade 6 students to pass the criteria of 70 percent. The target groups are students of grade 6, Rattana Kalasin Kindergarten, Muang District, Kalasin Province. Kalasin Primary Education Area Office 1, 2nd semester, academic year 2018, number of 28 people. English language learning management plan by cooperative learning management of students in grade 6, number 9 plan, English reading ability test English writing ability test Reading behavior observation form And the observation form of student writing behavior Statistics used in data analysis were percentage, mean and standard deviation.

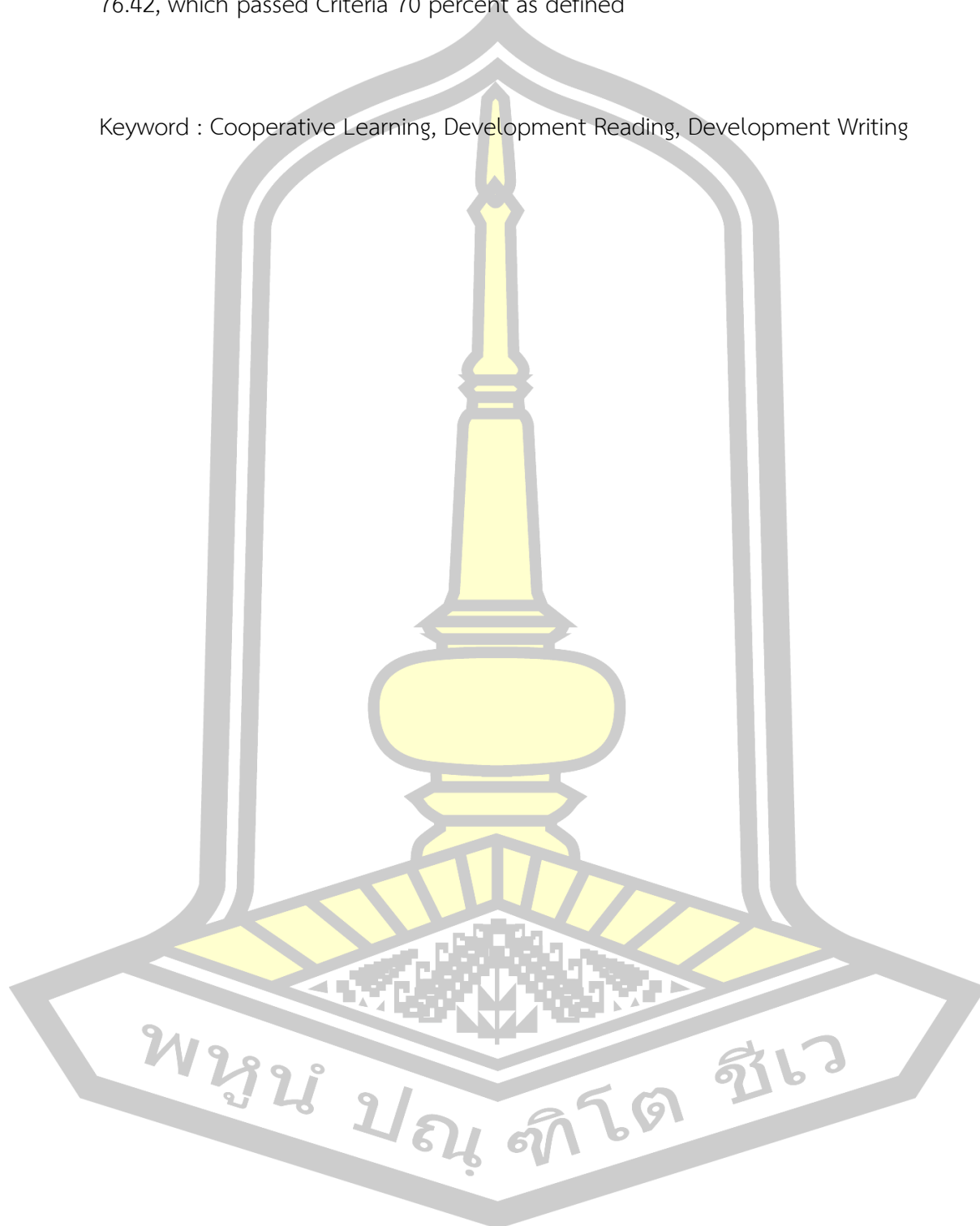
Research results appear as follows.

1. The results of the development of English reading ability from the evaluation of the test of the ability to read circuit 1, the average score of 56.19 percent, circuit 2, the average score of 68.09 percent, circuit 3, the average score of 78.45 percent, which passed Criteria 70 percent as defined

2. The results of the development of English writing ability from the evaluation of the test of the ability to write circuit 1, the average score of 54.04 percent,

the second circuit, the average score of 64.52, the 3rd circuit, the average score of 76.42, which passed Criteria 70 percent as defined

Keyword : Cooperative Learning, Development Reading, Development Writing

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความรู้และความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก อาจารย์ ดร.ฐิติวรดา พลเยี่ยม อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน ประธานกรรมการสอบ อาจารย์ ดร.สมทรง สิทธิ กรรมการสอบ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมาน เอกพิมพ์ กรรมการสอบ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำและตรวจ แก้ไขข้อบกพร่องอย่างดียิ่ง จนทำให้ งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่กรุณาตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยจนได้เครื่องมือ ที่มีคุณภาพ ตลอดจนคำปรึกษา คำแนะนำ และข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ในงานวิจัย

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามทุกท่านที่ให้ความรู้ ประสบการณ์อันมีคุณค่ายิ่งต่อผู้วิจัยที่จะนำไปใช้ในการ พัฒนาการเรียนรู้ต่อไป

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ คณะครู และขอขอบใจนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวก ในการทดลอง เก็บรวบรวมข้อมูลใน การวิจัยครั้งนี้จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณพ่อ คุณแม่และญาติพี่น้องทุกคนในครอบครัว ที่ให้ความช่วยเหลือ และ ให้กำลังใจผู้วิจัยมาโดยตลอด คุณค่าและประโยชน์ของการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่อง บูชา พระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ ที่มีส่วนให้ชีวิตและได้เมตตาอบรมสั่งสอนให้เกิดปัญญา แก่ผู้วิจัย จนประสบความสำเร็จ

ญาณินทร ไชยสงค์

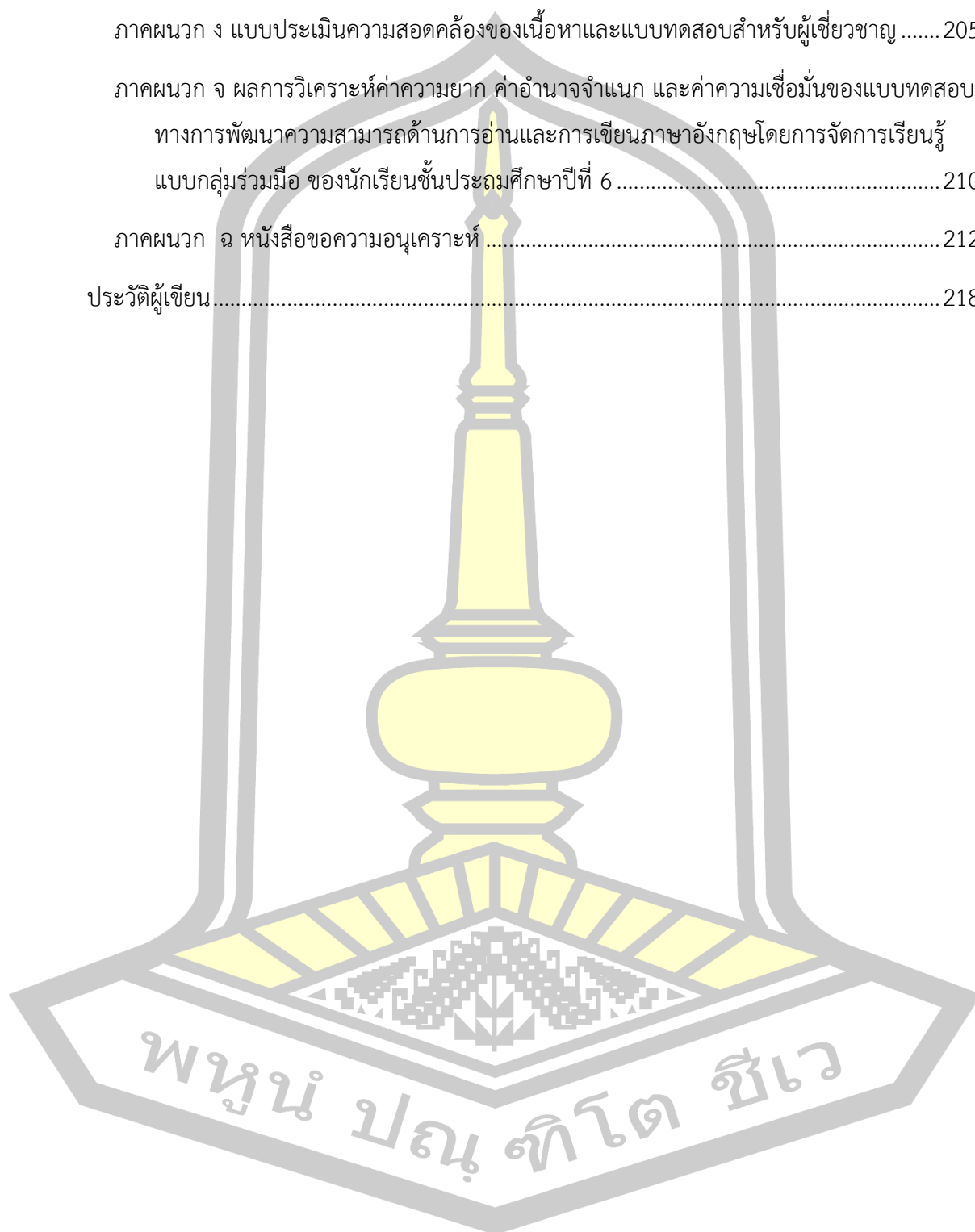
พนุน ปณ จิตโต ชีเว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพประกอบ.....	๗
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ).....	11
การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning).....	24
การอ่านภาษาอังกฤษ.....	48
การเขียนภาษาอังกฤษ.....	66
แผนการจัดการเรียนรู้.....	77
การวิจัยเชิงปฏิบัติการ.....	83
บริบทของโรงเรียน.....	105
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	105

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	113
กลุ่มเป้าหมาย	113
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	113
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	114
รูปแบบของการวิจัย	124
ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	125
ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	126
การวิเคราะห์ข้อมูล	127
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	128
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	131
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	131
ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	131
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	132
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	145
ความมุ่งหมายของการวิจัย	145
สรุปผล	145
อภิปรายผล	146
ข้อเสนอแนะ	149
บรรณานุกรม	151
ภาคผนวก	164
ภาคผนวก ก ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม ร่วมมือ เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	165
ภาคผนวก ข ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดย การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำยวงจรที่ 3	185

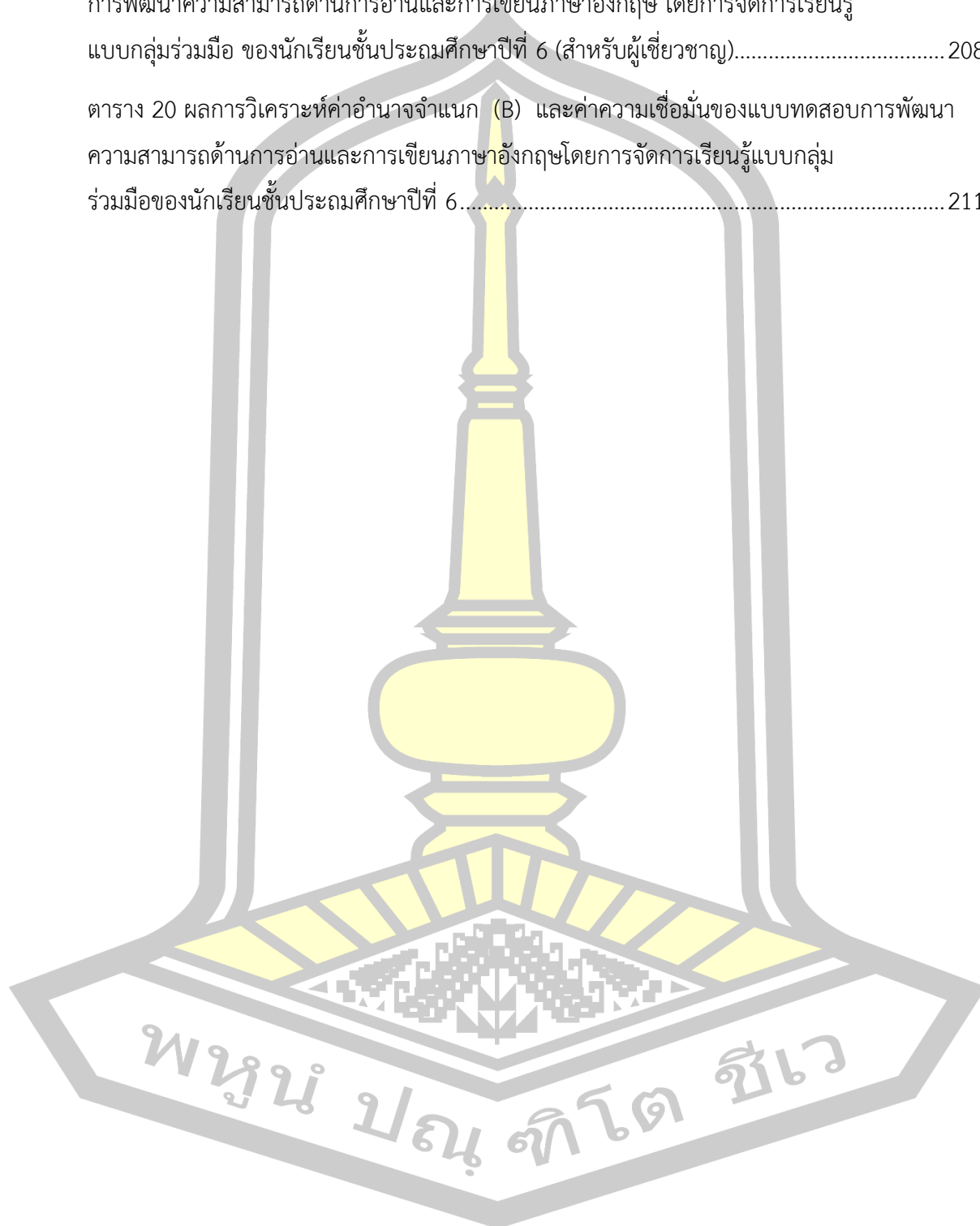
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	197
ภาคผนวก ง แบบประเมินความสอดคล้องของเนื้อหาและแบบทดสอบสำหรับผู้เชี่ยวชาญ	205
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ทางการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	210
ภาคผนวก ฉ หนังสือขอความอนุเคราะห์	212
ประวัติผู้เขียน	218

สารบัญตาราง

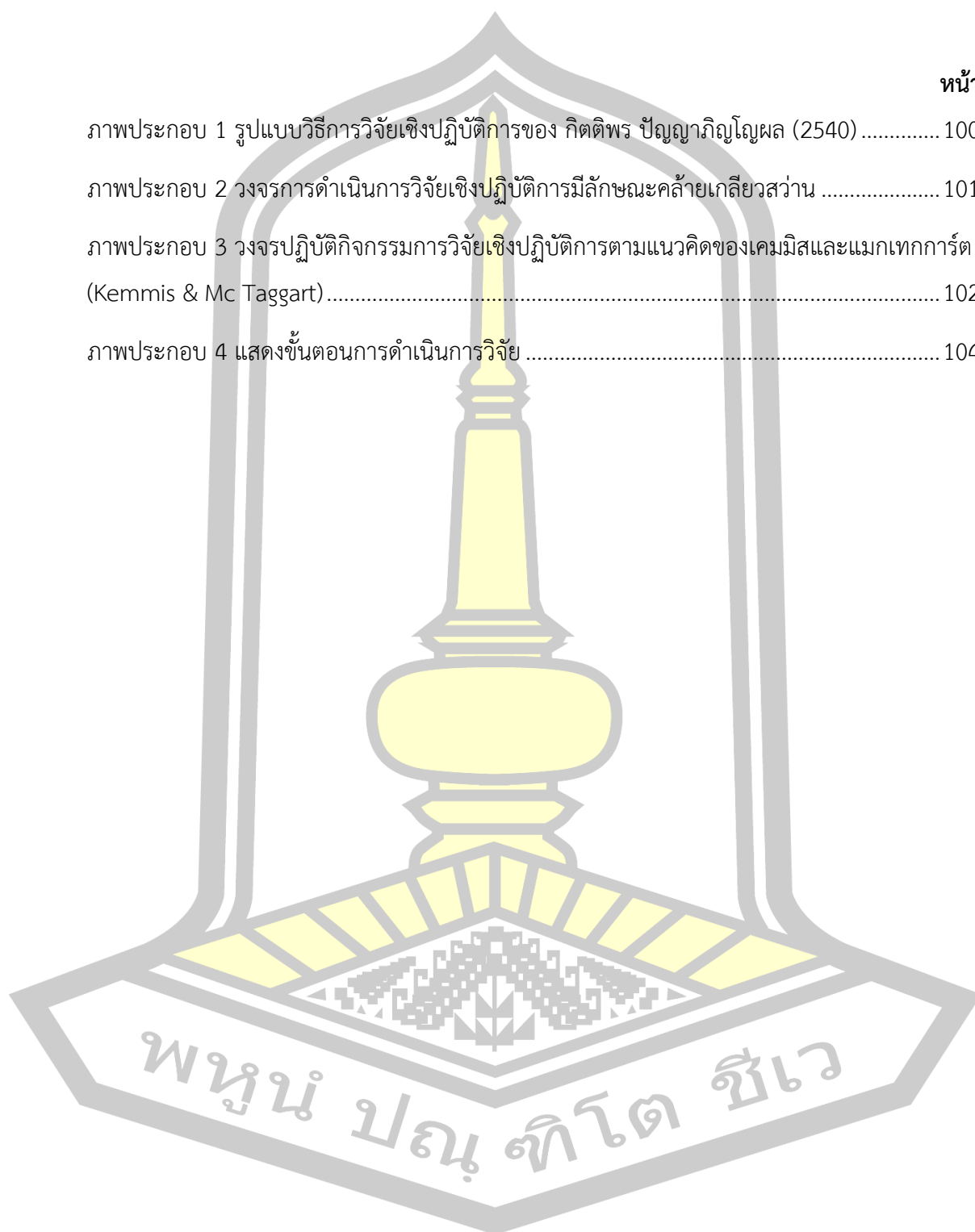
	หน้า
ตาราง 1 ชีววัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.1.....	15
ตาราง 2 ตัวชีวิวัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.2	18
ตาราง 3 ตัวชีวิวัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.3	20
ตาราง 4 ตัวชีวิวัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 2.1	21
ตาราง 5 ตัวชีวิวัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 2.2	22
ตาราง 6 ตัวชีวิวัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 3.1	22
ตาราง 7 ตัวชีวิวัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 4.1	23
ตาราง 8 ตัวชีวิวัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 4.2	23
ตาราง 9 ความแตกต่างของการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิม	29
ตาราง 10 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6	115
ตาราง 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้และจำนวนข้อสอบ	119
ตาราง 12 สรุปปัญหาที่พบระหว่างปฏิบัติการในวงจรปฏิบัติการที่ 1 และแนวทางแก้ไข	134
ตาราง 13 คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 1.....	134
ตาราง 14 สรุปปัญหาที่พบระหว่างปฏิบัติการในวงจรปฏิบัติการที่ 2 และแนวทางแก้ไข	138
ตาราง 15 คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 2.....	139
ตาราง 16 สรุปปัญหาที่พบระหว่างปฏิบัติการในวงจรปฏิบัติการที่ 3 และแนวทางแก้ไข	142
ตาราง 17 คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 3.....	143
ตาราง 18 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินเนื้อหาการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ).....	206

ตาราง 19 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินแบบทดสอบการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ).....	208
ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการพัฒนา ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม ร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.....	211

สารบัญภาพประกอบ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 รูปแบบวิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ กิตติพร ปัญญาภิญโญผล (2540)	100
ภาพประกอบ 2 วงจรการดำเนินการวิจัยเชิงปฏิบัติการมีลักษณะคล้ายเกลียวสว่าน	101
ภาพประกอบ 3 วงจรปฏิบัติการกิจกรรมการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของเคมมิสและแมกเทกการ์ต (Kemmis & Mc Taggart).....	102
ภาพประกอบ 4 แสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัย	104

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพและการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศช่วยให้นักเรียนตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนานักเรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้นได้เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาต่างประเทศ และวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีการคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขวางขึ้นและมีวิสัยทัศน์ในการดำรงชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

ในปี พ.ศ. 2558 ประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ ประกอบด้วยประเทศไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา จะมีการรวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียน เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศในภูมิภาค อำนวยความสะดวก เสถียรภาพ และความมั่นคงทางการเมือง สร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ การพัฒนาทางสังคม และวัฒนธรรม มีการกีดกันอยู่ดีบนพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกัน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2554) ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการเพื่อดำเนินการระหว่างปี พ.ศ. 2555-2558 เพื่อรองรับการเป็นประชาคมอาเซียน โดยให้ความสำคัญกับการศึกษาและการสร้างโอกาสทางการศึกษา การลงทุนในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการเรียนรู้ตลอดชีวิต รณรงค์ให้ประชากรทุกคนอ่านออกเขียนได้ ลดอัตราการไม่รู้หนังสือ ส่งเสริมการสอนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาราชการของอาเซียน อีกทั้งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดให้เด็กไทยในประชาคมอาเซียนมีคุณลักษณะ 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านเจตคติ และด้านทักษะ กระบวนการ ซึ่งจำแนกเป็นทักษะการเรียนรู้และการพัฒนาดน ทักษะพลเมือง ความรับผิดชอบต่อสังคมและทักษะพื้นฐานโดยเฉพาะด้านทักษะพื้นฐานได้กำหนดให้นักเรียนสื่อสารได้อย่างน้อย 2 ภาษาคือภาษาอังกฤษและภาษาในประเทศเพื่อนบ้านอย่างน้อยอีก 1 ภาษา (สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และจินตนา วีรเกียรติสุนทร, 2556)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ โดยได้กำหนดสาระหลักที่จำเป็นสำหรับนักเรียนทุกคนซึ่งประกอบด้วย ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และ ภาษาความสัมพันธ์กับชุมชนโลก ซึ่งคุณภาพของนักเรียนที่สำคัญเมื่อจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้วต้องมีทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาต่างประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

องค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาคุณภาพของนักเรียนตามความมุ่งหวังของหลักสูตรและเป็นหัวใจของการเรียนรู้ภาษานั้นคือ ความสามารถในการอ่านเนื่องจากการอ่านมีความสำคัญต่อมนุษย์ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ช่วยให้ได้รับข้อมูลข่าวสารเพื่อประกอบการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน การอ่านมีความจำเป็นต่อการศึกษาเล่าเรียน คนที่เรียนหนังสือเก่งมักจะเป็นคนที่อ่านหนังสือเก่งเพราะการอ่านช่วยให้ได้รับความรู้และความเข้าใจที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จและสามารถศึกษาต่อในระดับสูงได้ การอ่านมีคุณค่าต่อมนุษย์เพราะช่วยยกระดับสติปัญญาให้สูงขึ้น ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เป็นการพัฒนาความคิดให้มีความก้าวหน้า ส่งผลต่อการพัฒนาในอาชีพ ทำให้มนุษย์ทันต่อเหตุการณ์ สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ และสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2554) เช่นเดียวกับสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ได้กล่าวว่าการอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญยิ่งสำหรับนักเรียนเพราะเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การเรียนวิชาต่าง ๆ ต้องอาศัยการอ่านแทบทั้งสิ้น ดังนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการอ่าน ในการจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องให้ผู้อ่านเกิดทักษะในการอ่านอย่างแท้จริง สามารถนำความรู้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ได้และมีนิสัยรักการอ่าน ซึ่งจำเป็นต้องฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับมาตรฐานด้านคุณภาพนักเรียน (สำนักทดสอบทางการศึกษา, 2554)

นอกจากความสามารถในการอ่านแล้ว สิ่งที่มีความสำคัญและช่วยให้การอ่านประสบผลสำเร็จก็คือความสามารถด้านการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา การเขียนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้การเขียนยังช่วยฝึกการใช้ภาษาโดยนักเรียนได้นำคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ได้เรียนไปแล้วมาใช้เขียนในสถานการณ์จริงในบริบทต่าง ๆ ยิ่งนักเรียนได้ใช้ความพยายามในการเขียนมากเท่าใด นักเรียนก็จะค้นพบเรื่องใหม่ๆ ที่จะเขียนตลอดจนกลวิธีการแสดงออกทางความคิดมากขึ้นเท่านั้น (Raimes, 1983) นอกจากนี้การเขียนยังเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาต่อระดับที่สูงขึ้น

จากรายงานผลทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test) หรือ O-NET ปีการศึกษา 2560 ของสถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของนักเรียนไทยอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2554) ดังจะเห็นได้จากผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test) หรือ O-NET ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2560 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับประเทศ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 34.59 ระดับจังหวัดกาฬสินธุ์มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 30.45 ระดับเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 45.04 โรงเรียนอนุบาลรัตนกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 29.33 ซึ่งต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศและระดับจังหวัด

จากปัญหาและความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงวิธีการสอนและศึกษาแนวทางในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการเรียนรู้และนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษวิธีหนึ่งที่จะสามารถช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนคือการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ซึ่งการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่งที่ถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวาง เนื่องจากกิจกรรมและผลลัพธ์ที่ได้จากการเรียนการสอนตอบสนองแนวทางการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน (พิชัย ทองดีเลิศ, 2547)

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมีวิธีการสอนมากมายแต่ครูผู้สอนต้องรู้จักเลือกใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหา เวลา เพื่อให้การจัดการเรียนรู้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายมากที่สุดการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ CIRC เป็นวิธีสอนที่มุ่งเน้นการบูรณาการการอ่านและการเขียน ซึ่งถือเป็นรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือกันแบบหนึ่งที่ออกแบบขึ้นเพื่อใช้ในการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนโดยเฉพาะ ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ คือ 1) กิจกรรมพื้นฐานด้านการอ่านและการเขียน (Basal Related Activities) 2) การดำเนินการสอนของครู (Direct Instruction) 3) การบูรณาการการอ่านและการเขียน (Integrated Reading and Composition) โดยที่นักเรียนจะร่วมมือกันเรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและเขียนต่อการสอนโดยตรงจากครูทุกครั้ง ซึ่งแต่ละครั้งจะเริ่มด้วยการสอนอ่านก่อนเนื่องจากทักษะทางภาษาสามารถพัฒนาให้บรรลุสำเร็จได้ ถ้าครูจัดกิจกรรมการสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ที่ถูกต้องเหมาะสมในทุก ๆ ด้านโดยการอ่านนั้นประกอบด้วยสมรรถภาพการอ่านในหลาย ๆ ด้าน เช่น การอ่านเพื่อความเข้าใจ เพื่อสรุปความ เพื่อจับใจความสำคัญเพื่อการสื่อสาร หรือเพื่อหาประเด็นสำคัญ (วัชรมา เล่าเรียนดี, 2548) ในกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ CIRC นั้น

มีกระบวนการสอนที่มีการฝึกกระบวนการทำงานกลุ่มและทักษะการทำงานร่วมกันทางสังคม โดยแต่ละกลุ่มจะประกอบไปด้วยนักเรียนที่เก่ง ปานกลางและอ่อนอยู่ร่วมกัน ทำกิจกรรมร่วมกัน โดยสมาชิกทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบ และต้องช่วยเหลือกันและกันในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จ สอดคล้องกับหลักการจัดการเรียนรู้ตามแนวของหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

การจัดการเรียนการสอนแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (STAD : Student Teams-Achievement Divisions) เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่จัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่วิธีการเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่ม เล็ก ๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม ทั้งโดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นการแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองเท่านั้น หากแต่จะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่มวิธีการสอนแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ สามารถนำมาใช้ได้กับการเรียนทุกวิชาและทุกระดับชั้นและจะมีประสิทธิผลยิ่งกับการจัดการเรียนรู้ ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนในด้านการแก้ปัญหาการกำหนดเป้าหมายในการเรียนรู้ การคิดแบบหลากหลาย การปฏิบัติภารกิจที่ซับซ้อน การเน้นคุณธรรมจริยธรรม การเสริมสร้างประชาธิปไตยในชั้นเรียน ทักษะทางสังคมการสร้างวินัย ความรับผิดชอบร่วมกัน และความร่วมมือภายในกลุ่ม (วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด เป็นเทคนิคที่ผู้สอนนิยมใช้คู่กับวิธีสอนแบบอื่นๆ (รัชณี ภูพิชกุล, 2551) เทคนิคเพื่อนคู่คตินี้จะช่วยให้ผู้เรียนเป็นผู้มีมนุษยสัมพันธ์ มีทักษะในการแก้ปัญหา และการสื่อความหมาย จากการทำงาน อภิปรายซักถาม ช่วยเหลือ แลกเปลี่ยนและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน เป็นผู้พูดและผู้ฟังที่ดี รวมทั้งเป็นผู้มีใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็นผู้อื่น มีความมั่นใจ กล้าแสดงออก และผลงานที่ทำโดยนักเรียนสองคนช่วยกันทำย่อมดีกว่าผลงานโดยบุคคลเพียงคนเดียว โอกาสที่จะผิดพลาดมีน้อยกว่า (วิภาวดี วงศ์เลิศ, 2544) นับว่าเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นคู่ ๆ ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ได้ในผู้เรียนทุกระดับทั้งขนาดเล็ก และขนาดใหญ่ จัดว่าเป็นเทคนิคการเรียนรู้ที่ได้รับการยอมรับมากอีกรูปแบบหนึ่ง เพราะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นเพื่อให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อให้แนะนำปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ ร่วมมือกันทำกิจกรรม ตามกระบวนการเรียนจนค้นพบข้อสรุปข้อความรู้ หรือคำตอบร่วมกัน (ชำนาญ โปธิคลัง, 2547) ซึ่งจะมีขั้นตอนที่สำคัญอยู่ 3 ข้อ คือ การคิด (Think) เป็นขั้นตอนแรกที่ครูจะกระตุ้นด้วยปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบ และการจับคู่ (Pair) เป็นขั้นตอนที่สองที่จะให้ผู้เรียนจับคู่ เพื่ออภิปรายปัญหาและวิธีการหาคำตอบของปัญหาส่วนขั้นตอนสุดท้ายคือ การแลกเปลี่ยน (Share) เป็นขั้นตอนสุดท้าย

ที่จะให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนและนำเสนอความรู้ที่ได้จากการค้นหาคำตอบ ไบรล์ เลย์ (Byerley, 2002) ซึ่งเทคนิคนี้ใช้เมื่อต้องการให้นักเรียนฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดสังเคราะห์ คิดอย่างมีเหตุผล ฝึกทักษะการสื่อสารการแสดงออกและการยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ด้วยวิธีการดังกล่าวส่งผลให้ผู้เรียนมีการใช้เหตุผล มีการคิดอย่างมีวิจารณญาณมากขึ้น มีแรงจูงใจภายในแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

จากการศึกษาขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังกล่าวข้างต้นพบว่าการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เป็นวิธีการที่จะทำให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นักเรียนสามารถอ่านจับประเด็นสำคัญอย่างมีจุดมุ่งหมาย จนทำให้มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ในที่สุด นอกจากนี้ยังเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่ยึดนักเรียนเป็นสำคัญ เพราะช่วยกระตุ้นและพัฒนานักเรียนให้เกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจด้านการอ่านมากขึ้นซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ ได้ เช่น การฟัง การพูด การเขียน นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ยังช่วยพัฒนาความสามารถด้านการเขียนอย่างเป็นระบบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ มาจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
2. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือในวิชาภาษาอังกฤษและสามารถใช้พัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. ได้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีประสิทธิภาพ

3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และผู้เกี่ยวข้องทางด้านการศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอน พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ และประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 28 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น (Independent Variable)

การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

2.2.1 ความสามารถในการอ่าน

2.2.2 ความสามารถในการเขียน

3. เนื้อหาในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เรื่อง Our Lord Buddha, Sports Day, Family, Love our environment, My collections, Land Animals, The Chinese New Year, Watching birds, Valentine's Day กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ จำนวน 9 แผน แผนละ 2 ชั่วโมงรวมจำนวน 18 ชั่วโมง ไม่รวมทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2561

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ครูจัดให้นักเรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่ม ภายในกลุ่มนักเรียนจะมีความสามารถแตกต่างกัน ให้ทำงานร่วมกันมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม ครูส่งเสริม

สนับสนุนให้นักเรียนลงมือปฏิบัติในสิ่งที่ตนเองสนใจจากสถานการณ์จริง ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ
เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้จนเกิดกระบวนการสร้างความรู้ใหม่ด้วยตนเองโดยในการวิจัยครั้งนี้
จะใช้ 3 เทคนิค คือ

1.1 การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ CIRC หมายถึง กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือที่
ใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มุ่งเน้นการใช้ทักษะทางสังคมใน
การร่วมมือกันเรียนรู้ผ่านกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุความสามารถด้านการอ่านและการเขียน
ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1.1.1 ขั้นเตรียม เริ่มจากครูแนะนำทักษะในการเรียนรู้ร่วมกันและจัดเป็นกลุ่มย่อย
ประมาณ 4-5 คน ครูแนะนำเกี่ยวกับระเบียบของกลุ่มบทบาทและหน้าที่ของสมาชิกกลุ่ม
แจ้งวัตถุประสงค์ของบทเรียน รวมถึงการทำกิจกรรมร่วมกันและการฝึกฝนทักษะพื้นฐานจำเป็น
สำหรับการทำกิจกรรมกลุ่ม

1.1.2 ขั้นเรียนรู้ ครูแนะนำเนื้อหา แนะนำแหล่งข้อมูลแนะนำคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับ
บทอ่าน นักเรียนอ่านบทอ่านและครูถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนหลังอ่าน
บทอ่าน

1.1.3 ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม ครูจัดให้ผู้เรียนเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มย่อยโดยที่แต่ละคน
มีบทบาทและหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นขั้นที่สมาชิกในกลุ่มจะได้ร่วมกันรับผิดชอบต่อผลงาน
ของกลุ่ม

1.1.4 ขั้นตรวจสอบผลงานและประเมินผล ตรวจสอบว่าผู้เรียนได้ปฏิบัติหน้าที่
ครบถ้วนแล้วหรือยัง ผลการปฏิบัติเป็นอย่างไร เน้นการตรวจสอบผลงานกลุ่มและรายบุคคล
ในบางกรณีผู้เรียนอาจต้องซ่อมเสริมส่วนที่ยังขาดตกบกพร่อง ต่อจากนั้นเป็นการทดสอบความรู้

1.1.5 ขั้นสรุปบทเรียนและนำความรู้ไปใช้ ครูและผู้เรียนช่วยกันสรุปบทเรียน
ถ้ามีสิ่งที่ยังไม่เข้าใจครูจะอธิบายเพิ่มเติม จากนั้นผู้เรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่มและ
พิจารณาว่าอะไรคือจุดเด่นของงาน

1.2 การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD หมายถึง การจัดการเรียนการสอน
ซึ่งกำหนดให้นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มๆ ละ 4-5 คน ซึ่ง
ประกอบด้วย นักเรียนที่เรียนเก่ง 1 คน นักเรียนที่เรียนปานกลาง 2-3 คน และนักเรียนที่เรียนอ่อน
1 คน ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 ขั้นที่ 1 การเสนอบทเรียนต่อทั้งชั้น ประกอบด้วย การแจ้งจุดประสงค์
การเรียนรู้ แจ้งคะแนนฐานของแต่ละบุคคล บอกเกณฑ์ได้ละรางวัล ทบทวนความรู้และสอนเนื้อหา
ใหม่ของบท เรียนต่อให้นักเรียนทั้งห้องโดยครูผู้สอน ซึ่งครูผู้สอนต้องใช้กิจกรรมการสอนที่เหมาะสมตาม

ลักษณะของเนื้อหาบทเรียน โดยใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบคำอธิบายของครู เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาบทเรียน

1.2.2 ขั้นที่ 2 การเรียนกลุ่มย่อย ซึ่งแต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 4-5 คน ซึ่งสมาชิกกลุ่มจะมีความแตกต่างกันเรื่องระดับสติปัญญา ซึ่งหน้าที่สำคัญของกลุ่มก็คือการเตรียมสมาชิกของกลุ่มให้สามารถทำแบบทดสอบได้ดี กิจกรรมของกลุ่มจะอยู่ในรูปการอภิปรายหรือการแก้ปัญหาร่วมกัน การแก้ความเข้าใจผิดของเพื่อนในกลุ่ม กลุ่มจะต้องทำให้ดีที่สุดเพื่อช่วยสมาชิกแต่ละคนของกลุ่มจะต้องช่วยสอนเสริมเพื่อให้เพื่อนในกลุ่มเข้าใจเนื้อหาสิ่งที่เรียนมาทั้งหมด และให้แต่ละกลุ่มย่อยศึกษาหัวข้อที่เรียนจากใบงานหรือแบบฝึกหัดที่ครูกำหนดประมาณ 2-3 ข้อ โดยสมาชิกในกลุ่มช่วยกันปฏิบัติตามใบงานและแบ่งหน้าที่การทำกิจกรรม

1.2.3 ขั้นที่ 3 การทดสอบย่อย หลังจากเรียนไปแล้ว นักเรียนต้องได้รับการทดสอบ โดยครูทำการทดสอบวัดความเข้าใจประมาณ 15 – 20 นาที และคะแนนที่ได้จากการทดสอบจะถูกแปลงเป็นคะแนนของแต่ละกลุ่มที่เรียกว่า คะแนนกลุ่มสัมฤทธิ์ ซึ่งในการทดสอบนักเรียนทุกคนจะทำข้อสอบตามความสามารถของตนโดยไม่มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

1.2.4 ขั้นที่ 4 การคิดคะแนนในการพัฒนาตนเองและของกลุ่ม ซึ่งเป็นคะแนนที่ได้จากการ เปรียบเทียบคะแนนที่สอบได้กับคะแนนฐาน (Base Score) โดยคะแนนที่ได้จะเป็นคะแนนความก้าวหน้าของผู้เรียน ซึ่งนักเรียนจะทำได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความขยันที่เพิ่มขึ้นจากครั้งก่อนหรือไม่ นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้คะแนนสูงสุดเพื่อช่วยกลุ่ม หรืออาจไม่ได้เลยถ้าหากได้คะแนนน้อยกว่าคะแนนฐานเกิน 10 คะแนน ในการทดสอบแต่ละครั้งนักเรียนแต่ละคนจะได้คะแนนพัฒนา จากนั้นก็จะนำคะแนนของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันแล้วคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม ถ้ากลุ่มใดได้คะแนนเฉลี่ยสูงถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ครูจะให้รางวัล การที่กลุ่มประสบความสำเร็จได้นั้นต้องขึ้นอยู่กับคะแนนของสมาชิกทุกคน ในการทดสอบแต่ละครั้งนักเรียนทุกคนจะต้องรู้คะแนนฐานของตนเองก่อนแล้ว คำนวณว่าตนเองจะต้องทำคะแนนอีกเท่าไรถึงจะได้คะแนนพัฒนาตามที่คาดหวังไว้ ซึ่งคะแนนพัฒนาของแต่ละคนขึ้นอยู่กับความพยายามที่จะทำคะแนนการทดสอบให้มากกว่าคะแนนฐานเพื่อผลประโยชน์ของตนเองและของกลุ่ม ถ้ากลุ่มใดได้คะแนนสูงหรือถึงเกณฑ์ที่กำหนดก็จะได้รับรางวัล ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งความสำเร็จ

1.2.5 ขั้นที่ 5 การยกย่องกลุ่มที่ประสบผลสำเร็จ กลุ่มจะได้รับรางวัลเมื่อคะแนนถึงเกณฑ์ที่ครูตั้งไว้ ได้แก่ กลุ่มเก่ง กลุ่มเก่งมาก และกลุ่มยอดเยี่ยม

1.3 การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ Think pair share หมายถึงกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด เป็นการให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ศึกษาเรื่องหรือหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งตามลำพังแต่ละคนก่อน หลังจากนั้นจึงจับคู่อภิปรายในสิ่งที่แต่ละคนได้ศึกษามาแล้วนั้น เมื่อได้รับฟังความคิดเห็นกัน

ได้ทบทวนกันแล้วก็จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคู่คิดของตนร่วมกันในชั้นด้วย ขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด

1.3.1 ชั้น Think เป็นขั้นตอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในประเด็นปัญหาต่าง ๆ การกล่าวนำถึงสาระสำคัญของบทเรียนรวมทั้งการแนะนำให้ผู้เรียนได้คิดถึงเรื่องที่จะต้องศึกษาในขั้นตอนต่อไป ในขั้นนี้จะต้องดำเนินการทั้งชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งหมดเกิดความคิดร่วมและประสานความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

1.3.2 ชั้น Pair เป็นขั้นตอนที่จัดให้ผู้เรียนจับกันเป็นคู่ ๆ เพื่อให้แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษาบทเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันให้สามารถศึกษาบทเรียนได้สำเร็จลุล่วงและสามารถค้นหาคำตอบของประเด็นปัญหาที่ต้องการได้ การเรียนรู้ในขั้นตอนนี้เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนย่อย ๆ ดังนี้

1.3.2.1 Motivation ขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียนเป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียนด้วยความสนใจ ความมุ่งหมายของชั้นสนใจปัญหากระตุ้นความสนใจของผู้เรียน รักษาความตั้งใจในระหว่างบทเรียน นำผู้เรียนเข้าสู่เรื่องที่จะเรียนด้วยความตั้งใจ

1.3.2.2 Information ขั้นตอนการศึกษาเนื้อหาบทเรียน เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้รับรู้เนื้อหาบทเรียนที่เรียน โดยมีหลักการสำคัญในการให้เนื้อหา ดังนี้ เนื้อหาแตกย่อยและเรียงลำดับที่เหมาะสม เนื้อหามีเหตุผล/หลักการ ส่งเสริมความสนใจ

1.3.2.3 Application ขั้นการทดสอบความสำเร็จในการเรียนรู้ เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนได้แสดงออก ซึ่งพฤติกรรมจากการเรียนรู้ ด้วยการทำแบบฝึกหัด หรือลงมือปฏิบัติงานจริง

1.3.2.4 Progress ขั้นตอนการประเมินผลความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบผลความสำเร็จของการเรียน โดยตรวจสอบผลของการกระทำที่ทำไว้ในระหว่างชั้นพยายามตรวจสอบแบบฝึกหัด/งานฝึกหัด ขั้นสำเร็จผลไม่ใช้การตรวจสอบหรือวัดผลการเรียน

1.3.3 ชั้น Share เป็นขั้นตอนสุดท้าย หลังจากการศึกษาค้นคว้าบทเรียนแล้ว โดยการทำการสลายกลุ่มผู้เรียนที่จับกันเป็นคู่แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้นอีกครั้งหนึ่งเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้สรุปผล และอภิปรายผลการค้นพบจากการศึกษาค้นคว้าบทเรียนในขั้นตอนที่ผ่านมา รวมทั้งให้ข้อสรุปหรือเสนอแนะใด ๆ ต่อผู้สอนได้

2. ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับแปลความ ตีความ จับใจความ เพื่อประเมินข้อความหรือเนื้อเรื่องที่อ่านได้ โดยวัดจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ

4. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารที่แสดงรายละเอียดของการจัดการเรียนรู้
ตามกระบวนการกิจกรรมที่ผู้สอนมุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน
ภาษาอังกฤษโดยแผนการจัดการเรียนรู้แผนที่ 1-3 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
เทคนิค CIRC แผนการจัดการเรียนรู้แผนที่ 4-6 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค
STAD และแผนการจัดการเรียนรู้แผนที่ 7-9 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค
Think pair share

4. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารที่แสดงรายละเอียดของการจัดการเรียนรู้
ตามกระบวนการกิจกรรมที่ผู้สอนมุ่งเน้นให้เกิดการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน
ภาษาอังกฤษโดยแผนการจัดการเรียนรู้แผนที่ 1-3 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
เทคนิค CIRC แผนการจัดการเรียนรู้แผนที่ 4-6 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค
STAD และแผนการจัดการเรียนรู้แผนที่ 7-9 เป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค
Think pair share

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ)
2. การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
 - 2.1 การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ CIRC
 - 2.2 การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD
 - 2.3 การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ Think pair share
3. การอ่านภาษาอังกฤษ
4. การเขียนภาษาอังกฤษ
5. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
6. วิจัยเชิงปฏิบัติการ
7. บริบทของสถานศึกษา
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 8.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ)

1. ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน (Global Society) ภาษาอังกฤษถือว่าเป็นภาษาสากล (International Language) ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารด้านเทคโนโลยี การศึกษา วัฒนธรรม ธุรกิจ การค้า การทูต การบันเทิง วิทยาศาสตร์ การแพทย์ และด้านอื่น ๆ นอกจากนี้ยังมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างความสัมพันธ์ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนและโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรี และความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ตลอดจนการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างชาติ

ต่าง ๆ ในโลก ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและความกลมกลืนทางด้านวัฒนธรรม จึงทำให้ภาษาอังกฤษมีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตร่วมกันของพลโลก (Global Citizen)

จากความสำคัญดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการจึงได้ประกาศให้ใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยที่กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่กำหนดให้นักเรียนต้องเรียนรู้ในทุกระดับชั้นตลอดหลักสูตร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552)

2. สาระสำคัญของภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

2.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications) การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2.2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures) การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

2.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections) การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

2.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities) การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชนและสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

3. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ประกอบด้วยองค์ความรู้ทักษะ/ กระบวนการเรียนรู้และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้นักเรียนทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจำเป็นต้องเรียนรู้โดยกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนานักเรียน ระบุสิ่งที่นักเรียนพึงรู้และปฏิบัติได้ มีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communications)

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม (Cultures)

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น (Connections)

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก (Communities)

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

4. คุณภาพนักเรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มุ่งพัฒนานักเรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้ เมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนี้

4.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียงประโยคข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

4.2 พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำพูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้

ตัว พูด/ เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

4.3 พูด/ เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผังแผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/ เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

4.4 ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/ วันสำคัญ/ งานฉลอง/ ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

4.5 บอกความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

4.6 ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

4.7 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

4.8 ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

4.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเองครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และสภาพอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

4.10 ใช้ประโยคเดียวและประโยคผสม (Compound sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

5. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตาราง 1 ชีวิตและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.1

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ปฏิบัติตามคำสั่ง ง่ายๆ คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน	1.1 คำสั่ง คำขอร้อง ภาษาท่าทาง และคำแนะนำในการเล่นเกมน การวาดภาพ การทำอาหารและเครื่องดื่มและการประดิษฐ์ 1.1.1 คำสั่งเช่น Look at the/here/over there./ Say it again./Read and draw./Put a/an...in/on/under a/an... Don't go over there. etc. 1.1.2 คำขอร้อง เช่น Please look up the meaning in a dictionary./ Look up the meaning in a dictionary, please./ Can/ Could you help me, please? etc. 1.1.3 คำแนะนำ เช่น You should read every day./Think before you speak. 1.1.4 คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่นเกมน Start./ My turn./ Your turn./ Roll the dice./ Count the number./ Finish./ 1.1.5 คำบอกลำดับขั้นตอน First.. Second... Next...Then... Finally... etc.

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
2. อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	2.1 ข้อความ นิทาน และบทกลอน การใช้พจนานุกรมหลักการอ่านออกเสียง เช่น 2.1.1 การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ 2.1.2 การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ 2.1.3 การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค 2.1.4 การออกเสียงเชื่อมโยง (Linking Sound) ในข้อความ 2.1.5 การออกเสียงบทกลอนตามจังหวะ
3. เลือก/ระบุประโยค หรือข้อความสั้น ๆ ตรงตามภาพ สัญลักษณ์ หรือเครื่องหมายที่อ่าน	3.1 ประโยคหรือข้อความ สัญลักษณ์ เครื่องหมายและความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพ และสวัสดิการ การซื้อขายและลมฟ้าอากาศ และวงคำศัพท์สะสมประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 1 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
4. บอกใจความสำคัญและตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนานิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่าใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร ทำไม	4.1 ประโยค บทสนทนา นิทาน หรือเรื่องเล่า คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น 4.1.1 Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes...is/ are/can. No...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc. 4.1.2 Wh-Question เช่น Who is/are...? He/ She is.../ They are... What...?/Where...? It is.../They are... What...doing?...is/am/are... etc. 4.1.3 Or-Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...? It is a/an... Is /Are/Was/Were/Did...or...? etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

พูน ปณ ภิโต ชีเว

ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.2

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ ชมเชย การพูดแทรก อย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำ ตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และ สำนวนการตอบรับ เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am sorry. /How are you?/ I'm fine./ Very well./ Thank you. And you?/ Hello. I am... Hello, I am... This is my sister. Her name is... Hello,.../ Nice to see you. Nice to see you, too./ Goodbye./ Bye./ See you soon/ later./ Great!/ Good./ Very good. Thank you./ Thank you very much./ You're welcome./ It's O.K./ That's O.K./ That's all right./ Not at all./ Don't worry./ Never mind./ Excuse me./ Excuse me, Sir./Miss./Madam. etc.
2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ	คำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่มี 2-3 ขั้นตอน
3. พูด/เขียนแสดงความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับและ ปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือใน สถานการณ์ต่างๆ	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอก ความต้องการ ขอความช่วยเหลือ ตอบรับ และปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ เช่น Please.../ May...?/ I need.../ Help me!/ Can/Could...?/ Yes,.../No,... etc.

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น What do you do? I'm a/an... What is she/he? ...is a/an (อาชีพ) How old/tall...? I am... Is/Are/Can...or...? ...is/are/can... Is/Are...going to...or...? ...is/are going to... etc.
5. พูด/เขียนแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก และการให้เหตุผลประกอบ เช่น ชอบ/ไม่ชอบ ดีใจ เสียใจ มีความสุข เศร้า หิว รสชาติ สวย น่าเกลียด เสียงดัง ดี ไม่ดี เช่น I'm.../He/She/It is.../You/We/They are... I/You/We/They like.../He/ She likes...because... I/You/We/They love.../He/ She loves...because... I/You/We/They don't like/love/feel...because... He/ She doesn't like/love/feel...because... I/You/We/They feel...because... etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.3

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน เพื่อน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนบุคคล เรียกสิ่งต่างๆ จำนวน 1-1,000 ลำดับที่ วัน เดือน ปี ฤดูกาล เวลา กิจกรรมที่ทำ สี ขนาด รูปทรง ที่อยู่ของสิ่งต่างๆ ทิศทางง่ายๆ สภาพดินฟ้าอากาศ อารมณ์ความรู้สึก เครื่องหมายวรรคตอน
2. เขียนภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตารางแสดงข้อมูลต่างๆ ที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำ และประโยคที่มีความหมายสัมพันธ์กับภาพ แผนผัง แผนภูมิ และตาราง
3. พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็น

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ตาราง 4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 2.1

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยา ท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยา สังคมและวัฒนธรรมของ เจ้าของภาษา	1.1 การใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทาง ตามมารยาท สังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้า ท่าทาง ประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึก ชอบ/ ไม่ชอบ การกล่าวอวยพร การแสดง อาการตอบรับหรือปฏิเสธ
2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/ วันสำคัญ/งานฉลอง/ ชีวิตความเป็นอยู่ เป็นอยู่ของเจ้าของภาษา	2.1 ข้อมูลและความสำคัญของเทศกาล/ วันสำคัญ/ งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ ของเจ้าของภาษา เช่นวันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและ วัฒนธรรมตามความสนใจ	3.1 กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกมส์ การร้องเพลง การเล่านิทาน บทบาทสมมติวันขอบคุณพระเจ้า วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

พหุ ประถมศึกษา

ตาราง 5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 2.2

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. บอกความเหมือน/ความแตกต่าง ระหว่างการออกเสียงประโยคชนิด ต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตาม โครงสร้างประโยค ของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่าง การออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ ของเจ้าของ ภาษากับของไทยการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของ ภาษาต่างประเทศและภาษาไทย
2. เปรียบเทียบความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งาน ฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษา กับของไทย	การเปรียบเทียบความเหมือน/ ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลอง และ ประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตาราง 6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 3.1

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่ เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วย การพูด / การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษาชุมชนและสังคม

ตาราง 7 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 4.1

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตาราง 8 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 4.2

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและการรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัวจากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ

จากการศึกษาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) สรุปได้ว่าหลักสูตรได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เป็นเป้าหมายสำคัญของการพัฒนานักเรียน 4 สาระสำคัญประกอบด้วย ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก สาระที่หลักสูตรให้ความสำคัญมากที่สุดคือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะเป็นสาระความรู้พื้นฐานในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ซึ่งตามคุณภาพของนักเรียนต้องสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา

ชุมชน และสังคมอย่างมั่นคง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูต้องสอดคล้องกับตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วย

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้นว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือมิใช่เป็นเพียงจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม เช่น ทำรายงาน ทำกิจกรรมประดิษฐ์หรือสร้างชิ้นงาน อภิปราย ตลอดจนปฏิบัติการทดลองแล้ว ผู้สอนทำหน้าที่สรุปความรู้ด้วยตนเองเท่านั้น แต่ผู้สอนจะต้องพยายามใช้กลยุทธ์วิธีให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการประมวลสิ่งที่มาจากการทำกิจกรรมต่าง ๆ จัดระบบความรู้สรุปเป็นองค์ความรู้ด้วยตนเองเป็นหลักการสำคัญ (พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์, 2544) ดังนั้น การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือผู้สอนจะต้องเลือกเทคนิคการจัดการเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียน และผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมที่จะร่วมกันทำกิจกรรม รับผิดชอบงานของกลุ่มร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบความสำเร็จได้ เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้บรรลุตามจุดมุ่งหมายเดียวกัน นั่นคือ การเรียนเป็นกลุ่มหรือเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือมากยิ่งขึ้น ในบทนี้จะกล่าวถึงรายละเอียดของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ประกอบไปด้วย ความหมาย วัตถุประสงค์ องค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนเป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม ขั้นตอนการจัดกิจกรรม เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิธีการเรียนแบบร่วมมือ ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ เงื่อนไขการเลือกวิธีการสอนแบบต่าง ๆ และเหตุผลของการผสมผสานการสอนแบบต่าง ๆ และสรุปท้ายบทรวมทั้งในตอนท้ายจะมีกิจกรรมและคำถามท้ายบท

1. ความหมาย

สำหรับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือได้นักวิชาการให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังนี้ อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถต่างกัน ได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่มด้วยความตั้งใจและเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานของกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้

สลาวิน ((Slavin, 1990 อ้างถึงใน ไสว พิกขาว, 2544) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยทั่วไปมีสมาชิกกลุ่มละ 4 คน สมาชิกกลุ่มมีความสามารถในการเรียนต่างกัน สมาชิกใน

กลุ่มจะรับผิดชอบในสิ่งที่ได้รับการสอน และช่วยเพื่อนสมาชิกให้เกิดการเรียนรู้ด้วย มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน คือ เป้าหมายของกลุ่ม

ไสว พักขาว (2544) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือสนับสนุนซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตน และส่วนรวม เพื่อให้กลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

จากความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนแบ่งเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 4-6 คน เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และร่วมกันรับผิดชอบงานในกลุ่มที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้เกิดเป็นความสำเร็จของกลุ่ม

2. วัตถุประสงค์

สำหรับวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) ได้กล่าวว่า ดังนี้

2.1 เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกทักษะกระบวนการกลุ่มได้ฝึกบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม

2.2 เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการคิดค้นคว้า ทักษะการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ทักษะการคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การตั้งคำถาม ตอบคำถาม การใช้ภาษา การพูด ฯลฯ

2.3 เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะทางสังคม การอยู่ร่วมกับผู้อื่น การมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การเสียสละ การยอมรับกันและกัน การไว้วางใจ การเป็นผู้นำ ผู้ตาม ฯลฯ

3. ลักษณะของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) ได้กล่าวถึง การจัดกิจกรรมแบบร่วมมือแรงร่วมใจว่ามีลักษณะดังนี้

3.1 มีการทำงานกลุ่มร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม

3.2 สมาชิกในกลุ่มมีจำนวนไม่ควรเกิน 6 คน

3.3 สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกันเพื่อช่วยเหลือกัน

3.4 สมาชิกในกลุ่มต่างมีบทบาทรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เช่น

3.4.1 เป็นผู้นำกลุ่ม (Leader)

3.4.2 เป็นผู้อธิบาย (Explainer)

3.4.3 เป็นผู้จดบันทึก (Recorder)

3.4.4 เป็นผู้ตรวจสอบ (Checker)

3.4.5 เป็นผู้สังเกตการณ์ (Observer)

3.4.6 เป็นผู้ให้กำลังใจ (Encourager) ฯลฯ

สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกัน ยึดหลักว่า “ความสำเร็จของแต่ละคน คือ ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน”

4. องค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้ Johnson and Johnson (1987 อ้างถึงใน ไสว พักขาว, 2544) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

4.1 ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependence) หมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน โดยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงานนั้น มีการแบ่งปันวัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลต่าง ๆ ในการทำงาน ทุกคนมีบทบาทหน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มจะมีความรู้สึกร่วมกันว่าตนประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จด้วย สมาชิกทุกคนจะได้รับผลประโยชน์ หรือรางวัล ผลงานกลุ่มโดยเท่าเทียมกัน เช่น ถ้าสมาชิกทุกคนช่วยกัน ทำให้กลุ่มได้คะแนน 90% แล้ว สมาชิกแต่ละคนจะได้คะแนนพิเศษเพิ่มอีก 5 คะแนน เป็นรางวัล เป็นต้น

4.2 การมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน (Face To Face Promotive Interaction) เป็นการติดต่อสัมพันธ์กัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การอธิบายความรู้ให้แก่เพื่อนในกลุ่มฟัง เป็นลักษณะสำคัญของการติดต่อปฏิสัมพันธ์โดยตรงของการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนั้น จึงควรมีการแลกเปลี่ยน ให้ข้อมูลย้อนกลับ เปิดโอกาสให้สมาชิกเสนอแนวความคิดใหม่ ๆ เพื่อเลือกในสิ่งที่เหมาะสมที่สุด

4.3 ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล เป็นความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของสมาชิกแต่ละบุคคล โดยมีการช่วยเหลือส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมายกลุ่ม โดยที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล

4.4 การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) ทักษะระหว่างบุคคล และทักษะการทำงานกลุ่มย่อย นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะเหล่านี้เสียก่อน เพราะเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบความสำเร็จ นักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะในการสื่อสาร การเป็นผู้นำ การไว้วางใจผู้อื่น การตัดสินใจ การแก้ปัญหา ครูควรจัดสถานการณ์ที่จะส่งเสริมให้นักเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4.5 กระบวนการกลุ่ม (Group Process) เป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนหรือวิธีการที่จะช่วยให้การดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นั่นคือสมาชิกทุกคนต้องทำความเข้าใจในเป้าหมายการทำงาน วางแผนปฏิบัติงานร่วมกัน ดำเนินงานตามแผนตลอดจนประเมินผลและปรับปรุงงาน

องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้ง 5 องค์ประกอบนี้ ต่างมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ในอันที่จะช่วยให้การเรียนรู้แบบร่วมมือดำเนินไปด้วยดี และบรรลุตามเป้าหมายที่กลุ่มกำหนด โดยเฉพาะทักษะทางสังคม ทักษะการทำงานกลุ่มย่อยและกระบวนการกลุ่มซึ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับการฝึกฝน ทั้งนี้เพื่อให้สมาชิกกลุ่มเกิดความรู้ ความเข้าใจและสามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) กล่าวถึงองค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ว่า ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบในการให้ผู้เรียนทำงานกลุ่ม ดังข้อต่อไปนี้

1. มีการพึ่งพาอาศัยกัน (Positive Interdependence) หมายถึงสมาชิกในกลุ่มมีเป้าหมายร่วมกัน มีส่วนรับความสำเร็จร่วมกัน ใช้วัสดุอุปกรณ์ร่วมกัน มีบทบาทหน้าที่ที่ทุกคนทั่วกัน ทุกคนมีความรู้สึกว่าจะงานจะสำเร็จได้ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน
2. มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ (Face to Face Promotive Interaction) หมายถึง สมาชิกกลุ่มได้ทำกิจกรรมอย่างใกล้ชิด เช่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็น อธิบายความรู้แก่กัน ถามคำถาม ตอบคำถามกันและกัน ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน
3. มีการตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องตรวจสอบว่า สมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่มหรือไม่มากนักน้อยเพียงใด เช่น การสุ่มถามสมาชิกในกลุ่ม สังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่ม ให้ผู้เรียนอธิบายสิ่งที่ตนเรียนรู้ให้เพื่อนฟัง ทดสอบรายบุคคล เป็นต้น
4. มีการฝึกทักษะการช่วยเหลือกันทำงานและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Groups Skills) ผู้เรียนควรได้ฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ เช่น ทักษะการสื่อสาร การยอมรับและช่วยเหลือกัน การวิจารณ์ความคิดเห็นโดยไม่วิจารณ์บุคคล การแก้ปัญหาความขัดแย้ง การให้ความช่วยเหลือและการเอาใจใส่ต่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน การทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น เป็นต้น
5. มีการฝึกกระบวนการกลุ่ม (Group Process) สมาชิกต้องรับผิดชอบต่อการทำงานของกลุ่ม ต้องสามารถประเมินการทำงานของกลุ่มได้ว่า ประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด เพราะเหตุใด ต้องแก้ไขปัญหาคือใด และอย่างไร เพื่อให้การทำงานกลุ่มมีประสิทธิภาพดีกว่าเดิม เป็นการฝึกกระบวนการกลุ่มอย่างเป็นกระบวนการ

จากองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ จึงสรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ นั้นมีองค์ประกอบ 5 ประการด้วยกัน คือ

1. มีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน โดยสมาชิกแต่ละคนมีเป้าหมายในการทำงาน กลุ่มร่วมกัน ซึ่งจะต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของการทำงานกลุ่ม
2. มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในเชิงสร้างสรรค์ เป็นการให้สมาชิกได้ร่วมกันทำงาน กลุ่มกันอย่างใกล้ชิด โดยการเสนอและแสดงความคิดเห็นกันของสมาชิกภายในกลุ่ม ด้วยความรู้สึกที่ดีต่อกัน
3. มีความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน หมายความว่า สมาชิกภายในกลุ่มแต่ละคนจะต้องมีความรับผิดชอบในการทำงาน โดยที่สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความมั่นใจ และพร้อมที่จะได้รับการทดสอบเป็นรายบุคคล
4. มีการใช้ทักษะกระบวนการกลุ่มย่อย ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงาน กลุ่มย่อย นักเรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะเหล่านี้เสียก่อน เพราะเป็นทักษะสำคัญที่จะช่วยให้การทำงานกลุ่มประสบผลสำเร็จ เพื่อให้ นักเรียนจะสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. มีการใช้กระบวนการกลุ่ม ซึ่งเป็นกระบวนการทำงานที่มีขั้นตอนหรือ วิธีการที่จะช่วยให้การดำเนินงานกลุ่มเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ในการวางแผนปฏิบัติงานและเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน โดยจะต้องดำเนินงานตามแผนตลอดจนประเมินผลและปรับปรุงงาน ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนเป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม

ไสว พิกขาว (2544) ได้กล่าวว่า จากองค์ประกอบสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งได้แก่ ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก การปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมกันและกัน ความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละบุคคล การใช้ทักษะระหว่างบุคคล การทำงานกลุ่มย่อยและกระบวนการกลุ่ม องค์ประกอบเหล่านี้ทำให้การเรียนรู้แบบร่วมมือแตกต่างออกไปจากการเรียนรู้เป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม (Traditional Learning) กล่าวคือ การเรียนเป็นกลุ่มแบบดั้งเดิมนั้น เป็นเพียงการแบ่งกลุ่มการเรียนรู้เพื่อให้ นักเรียนปฏิบัติงานร่วมกัน แบ่งงานกันทำ สมาชิกในกลุ่มต่างทำงานเพื่อให้งานสำเร็จ เน้นที่ผลงานมากกว่ากระบวนการในการทำงาน ดังนั้นสมาชิกบางคน อาจมีความรับผิดชอบในตนเองสูง แต่สมาชิกบางคนอาจไม่มีความรับผิดชอบ ขอเพียงมีชื่อในกลุ่ม มีผลงานออกมาเพื่อส่งครูเท่านั้น ซึ่งต่างจากการเรียนเป็นกลุ่มแบบร่วมมือที่สมาชิกแต่ละคนต้องมีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและต่อเพื่อนสมาชิกในกลุ่มด้วย Johnson and Johnson (1987 อ้างถึงใน ไสว พิกขาว, 2544) ได้สรุปความแตกต่างระหว่างกลุ่มการเรียนรู้แบบร่วมมือกับกลุ่มการเรียนรู้แบบดั้งเดิมไว้ดังนี้

ตาราง 9 ความแตกต่างของการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการเรียนรู้แบบดั้งเดิม

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)	การเรียนรู้เป็นกลุ่มแบบดั้งเดิม (Traditional Learning)
1. มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกระหว่างสมาชิก 2. สมาชิกเอาใจใส่รับผิดชอบต่อตนเอง 3. สมาชิกมีความสามารถแตกต่างกัน 4. สมาชิกผลัดเปลี่ยนกันเป็นผู้นำ 5. รับผิดชอบร่วมกับสมาชิกด้วยกัน 6. เน้นผลงานและการคงอยู่ซึ่งความเป็นกลุ่ม 7. สอนทักษะทางสังคมโดยตรง 8. ครูคอยสังเกตและหาโอกาสแนะนำ 9. สมาชิกกลุ่มมีกระบวนการทำงานเพื่อประสิทธิผลกลุ่ม	1. ขาดการพึ่งพากันระหว่างสมาชิก 2. สมาชิกขาดความรับผิดชอบในตนเอง 3. สมาชิกมีความสามารถเท่าเทียมกัน 4. มีผู้นำที่ได้รับการแต่งตั้งเพียงคนเดียว 5. รับผิดชอบเฉพาะตนเอง 6. เน้นที่ผลงานเพียงอย่างเดียว 7. ทักษะทางสังคมถูกละเลย 8. ครูขาดความสนใจหน้าที่ของกลุ่ม 9. ขาดกระบวนการในการทำงานกลุ่ม

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

ผู้สอนชี้แจงจุดประสงค์ของบทเรียน ผู้สอนจัดกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณไม่เกิน 6 คน มีสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน ผู้สอนแนะนำวิธีการทำงานกลุ่มและบทบาทของสมาชิกในกลุ่ม

2. ขั้นสอน

ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน บอกปัญหาหรืองานที่ต้องการให้กลุ่มแก้ไขหรือคิดวิเคราะห์ หากคำตอบผู้สอนแนะนำแหล่งข้อมูล ค้นคว้า หรือให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการคิดวิเคราะห์ ผู้สอนมอบหมายงานที่กลุ่มต้องทำให้ชัดเจน

3. ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม

ผู้เรียนร่วมมือกันทำงานตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับ ทุกคนร่วมรับผิดชอบ ร่วมคิด ร่วมแสดงความคิดเห็น การจัดกิจกรรมในขั้นนี้ ครูควรใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ น่าสนใจและเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การเล่าเรื่องรอบวง มุมสนทนา คู่ตรวจสอบ คู่คิด ฯลฯ

ผู้สอนสังเกตการณ์ทำงานของกลุ่ม คอยเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้ความกระจ่างในกรณีที่ผู้เรียน สงสัยต้องการความช่วยเหลือ

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ขั้นนี้ผู้เรียนจะรายงานผลการทำงานกลุ่มผู้สอน และเพื่อนกลุ่มอื่นอาจซักถามเพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดเจน เพื่อเป็นการตรวจสอบผลงานของกลุ่ม และรายบุคคล

5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ขั้นนี้ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกัน สรุปบทเรียน ผู้สอนควรช่วยเสริมเพิ่มเติมความรู้ ช่วยคิดให้ครบตามเป้าหมายการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ และช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่มทั้งส่วนที่เด่นและส่วนที่ควรปรับปรุงแก้ไข

5. ขั้นตอนการจัดกิจกรรม

อารมณ์ ใจเที่ยง (2550) กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ไว้ดังนี้

5.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้สอนชี้แจงจุดประสงค์ของบทเรียน ผู้สอนจัดกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ ประมาณไม่เกิน 6 คน มีสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน ผู้สอนแนะนำวิธีการทำงานกลุ่มและ บทบาทของสมาชิกในกลุ่ม

5.2 ขั้นสอน

ผู้สอนนำเข้าสู่บทเรียน บอกปัญหาหรืองานที่ต้องการให้กลุ่มแก้ไขหรือคิด วิเคราะห์ หากคำตอบผู้สอนแนะนำแหล่งข้อมูล ค้นคว้า หรือให้ข้อมูลพื้นฐานสำหรับการคิดวิเคราะห์ ผู้สอนมอบหมายงานที่กลุ่มต้องทำให้ชัดเจน

5.3 ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม

ผู้เรียนร่วมมือกันทำงานตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับ ทุกคนร่วมรับผิดชอบ ร่วมคิด ร่วมแสดงความคิดเห็น การจัดกิจกรรมในขั้นนี้ ครูควรใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมแรงร่วมใจ ที่น่าสนใจและเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การเล่าเรื่องรอบวง มุมสนทนา คู่ตรวจสอบ คู่คิด ฯลฯ ผู้สอนสังเกตการณ์ทำงานของกลุ่ม คอยเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้ความกระจ่างในกรณีที่ผู้เรียน สงสัยต้องการความช่วยเหลือ

5.4 ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ ขั้นนี้ผู้เรียนจะรายงานผลการทำงานกลุ่ม ผู้สอนและเพื่อนกลุ่มอื่นอาจซักถามเพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดเจน เพื่อเป็นการตรวจสอบผลงานของ กลุ่มและรายบุคคล

5.5 ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม ขั้นนี้ผู้สอนและผู้เรียนช่วยกัน สรุปบทเรียน ผู้สอนควรช่วยเสริมเพิ่มเติมความรู้ ช่วยคิดให้ครบตามเป้าหมายการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ และช่วยกันประเมินผลการทำงานกลุ่มทั้งส่วนที่เด่นและส่วนที่ควรปรับปรุงแก้ไข

6. การสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในชั้นเรียน

การสังเกตเป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่เปิดโอกาสให้ผู้รวบรวมข้อมูลสัมผัสกับความเป็นจริงและสิ่งที่ต้องการจะรวบรวมด้วยตัวเอง ทำให้มีโอกาสที่จะรวบรวมข้อมูลได้ตรงสภาพความเป็นจริงได้มากและสามารถที่จะรวบรวมรายละเอียดของข้อมูลในแนวลึกได้ การสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในชั้นเรียนของนักเรียนโดยใช้วิธีการสังเกต จะช่วยให้ได้รายละเอียดของพฤติกรรมที่แสดงถึงการร่วมมือของนักเรียนในชั้นเรียนได้ชัดเจนขึ้น

การสังเกตเป็นวิธีการพื้นฐานที่จะได้ข้อมูลมาตามต้องการ ซึ่งการที่จะได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้นั้น ผู้สังเกตต้องมีลักษณะดังนี้

1. ความตั้งใจของผู้สังเกต (Attention) ในการสังเกตพฤติกรรมของสิ่งใด ผู้สังเกตต้องมีเป้าหมายที่จะสังเกตว่าศึกษาสิ่งใด ต้องสะกดใจอย่างแน่วแน่ในการสังเกตแต่สิ่งนั้น จิตใจไม่ไขว่ไขวไปมา และจะต้องสังเกตไปที่ละอย่างอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ผู้สังเกตยังต้องขจัดปัญหาส่วนตัวหรือความลำเอียงส่วนตัวของตนเองออกในระยะที่ทำการสังเกต เพื่อจะได้ข้อมูลที่แท้จริงหรือใกล้เคียงกับความเป็นจริง

2. ประสาทสัมผัส (Sensation) ทางด้านประสาทสัมผัสต้องแน่ใจว่าประสาทสัมผัสของผู้สังเกตจะต้องทำงานปกติหรือสภาพร่างกายต้องปกติด้วย เพราะถ้าหากว่าสภาพร่างกายปกติแล้ว จะมีผลต่อประสาทสัมผัสอยู่ในสภาพดี และว่องไวต่อการสัมผัสสิ่งที่กำลังสังเกต

3. การรับรู้ (Perception) ในการสังเกตสิ่งที่กำลังศึกษา ผู้สังเกตจะต้องมีการรับรู้ที่ดี เมื่อรับรู้มาแล้วสามารถแปลความหมายออกมาได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง

7. หลักการสังเกต

ผู้สังเกตที่ดี คือ ผู้ที่ทำการสังเกตแล้วได้ข้อมูลที่ตรงกับความต้องการมากที่สุด ซึ่งผู้สังเกตจะเป็นผู้สังเกตที่ดีได้นั้นต้องมีหลักในการสังเกตดังนี้

- 7.1 กำหนดการสังเกตให้จำกัดเฉพาะเป็นเรื่องๆ ไปไม่ใช่เห็นสิ่งใดมา กระพบแล้วรับไว้หมด

- 7.2 สังเกตอย่างมีความมุ่งหมาย มิใช่ว่าสังเกตไปเรื่อย ๆ คือ ต้องมีจุดมุ่งหมายที่จะดูเมื่อพบเห็นแล้วแปลความหมายออกมาว่าคืออะไร

- 7.3 สังเกตด้วยความพินิจพิเคราะห์จนสามารถมองเห็นรายละเอียดของเรื่องนั้นได้อย่างลึกซึ้ง มิใช่ว่ามองเห็นแต่ผิว หรือลักษณะของภายนอกเท่านั้น

- 7.4 เมื่อสังเกตแล้วต้องมีการบันทึกไว้เพื่อเตือนความจำ จะได้ไม่หลงลืมรายละเอียดที่ได้สังเกตมา

- 7.5 ผู้สังเกตควรใช้แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) หรือเครื่องมือวัดอื่น ๆ ประกอบในการสังเกตนี้ด้วย

ประเภทของการสังเกต

การรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้วิจัยเข้าไปมีส่วนร่วมอยู่ในกลุ่มที่ตนศึกษา และมีการทำกิจกรรมร่วมกัน โดยผู้วิจัยเป็นสมาชิกผู้หนึ่งของกลุ่มหรือสถานการณ์ที่ศึกษา เช่น เข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในชุมชนนั้น เมื่อต้องการศึกษาถึงชีวิตของคนในชุมชนนั้น ข้อดีคือจะได้ข้อมูลที่แท้จริง จุดด้อยคืออาจเกิดจากผู้สังเกต ซึ่งจะทำให้ข้อมูลที่ได้ขาดความเที่ยงตรง
2. การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non - participant Observation) หมายถึง การสังเกตที่ผู้วิจัยกระทำตนเป็นบุคคลภายนอก ไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่กลุ่มกำลังทำกันอยู่ การไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในความหมายนี้ หมายถึง ไม่เข้าไปร่วมในกิจกรรมของกลุ่มนั้นเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงการไม่เข้าไปอยู่ในบริเวณสถานที่ด้วย มักใช้ในกรณีที่ไม่ต้องการให้ผู้ถูกสังเกตรู้สึก รบกวน จากตัวผู้สังเกต ผู้สังเกตเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น

8. ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ

วันเพ็ญ จันเจริญ (2542) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ มีดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุก ๆ คนร่วมมือในการทำงาน กลุ่มทุก ๆ คนมีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน
2. สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูดแสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำอย่างเท่าเทียมกัน
3. เสริมให้มีความช่วยเหลือกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักสละเวลา ส่วนเด็กที่ไม่เก่งเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน
4. ร่วมกันคิดทุกคน ทำให้เกิดการระดมความคิด นำข้อมูลที่ได้มาพิจารณาร่วมกัน เพื่อประเมินคำตอบที่เหมาะสมที่สุด เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันคิดหาข้อมูลให้มาก และวิเคราะห์และตัดสินใจเลือก
5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม เช่น การอยู่ร่วมกันด้วยมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน อีกทั้งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

9. หลักการนำวิธีการสอนแต่ละวิธีไปใช้ในการสอน

วิธีสอนทั่วไปเป็นวิธีการปليกย่อยที่ครูสามารถนำมาใช้ประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนได้ทุก ๆ ขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน ขั้นสรุป และขั้นปฏิบัติกิจกรรม ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโยงการเรียนรู้ เพราะถ้าเปรียบเทียบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ดังการแต่งกายของบุคคล วิธีสอนก็เปรียบเทียบเครื่องประดับที่ติดอยู่บนชุดต่าง ๆ

สำหรับใช้แต่งกายของคนเรา โดยรูปแบบของชุดเปรียบได้กับรูปแบบการสอนที่นำมาใช้นั่นเอง ดังนั้น การแต่งกายจะดีหรือไม่เพียงใดอยู่ที่การเลือกแต่งกายให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ โดยมีชุดและเครื่องประดับที่เหมาะสมกลมกลืนกัน และกิจกรรมการเรียนการสอน รูปแบบการสอน และวิธีการสอนก็เช่นเดียวกัน

วิธีสอนที่ใช้กันโดยแพร่หลาย ได้แก่ วิธีสอนแบบบรรยาย ซึ่งเป็นวิธีการที่ใช้กับคนหมู่มาก มีเวลาในการสอนจำกัดในขณะที่มีเนื้อหาที่ต้องสอนมาก ผู้เรียนส่วนมากต้องเป็นผู้ใหญ่หรือระดับชั้นมัธยมศึกษาขึ้นไปเพราะต้องใช้ความสนใจในเนื้อหา การบรรยายเป็นวิธีสอนที่ยืดครูเป็นศูนย์กลางสัมฤทธิ์ผลของการเรียนรู้จะเกิดได้ดีเพียงใดอยู่ที่ผู้บรรยายหรือตัวครูเป็นหลัก เพราะถ้าหากครูมีความสามารถสูงมีวิธีการอื่น ๆ มาแทรก มีทักษะและเทคนิคการบรรยายได้ดี ก็จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ได้มาก ในขณะที่วิธีสอนแบบอภิปรายเป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นผู้กระทำ ศึกษาและค้นคว้าแล้วนำมาแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ เป็นการหาความรู้ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด และได้ทักษะกระบวนการกลุ่มอีกด้วย เนื่องจากการอภิปรายมีรูปแบบและเทคนิคหลายวิธีจำเป็นที่ผู้ใช้จะต้องใช้ให้ถูกต้องตามรูปแบบ วิธีการและวัตถุประสงค์ของการใช้นั้น โดยเฉพาะความแตกต่างระหว่างการอภิปรายกลุ่มย่อยกับการจัดสัมมนานั้นแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงทั้ง ๆ ที่เป็นการอภิปรายเหมือนกัน ในขณะที่เชื่อกันว่าวิธีการแบบนี้ให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเป็นผู้กระทำจริง แต่ไม่เหมาะกับผู้เรียนที่ไม่กล้าแสดงออกและมีปัญหาเรื่องการพูดนำเสนองาน

วิธีสอนแบบทดลองใช้สำหรับการสอนวิชาวิทยาศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ โดยมุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ทางด้านทักษะกระบวนการวิทยาศาสตร์ออกมาใช้ในการทดลองพิสูจน์หลักการและทฤษฎีต่าง ๆ โดยผู้เรียนเป็นผู้ทดลองโดยมีครูคอยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด ข้อดีของวิธีสอนแบบนี้เป็นการสอนที่มุ่งให้นักเรียนเป็นผู้กระทำจริง (learning by doing) เครื่องมือในการทำลงมีราคาสูง มีข้อจำกัดเรื่องของสถานที่และวิชาที่ศึกษาพอสมควร วิธีการสอนที่น่าสนใจอีกวิธีหนึ่งคือ การสาธิต เป็นการแสดงให้เห็นถึงประสบการณ์ในการทำงานหรือปฏิบัติงานอย่างชำนาญในด้านใดด้านหนึ่งอย่างถ่องแท้ให้ผู้เรียนเห็นกระบวนการทำ เข้าใจความคิดรวบยอดและเชื่อถือศรัทธาต่อผู้สอนและบทเรียน ข้อดีของวิธีการนี้สามารถใช้ในการประกอบการสอนทักษะได้อย่างดี

วิธีการสอนโดยใช้การจำลองสถานการณ์ การสอนแบบนี้เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนเตรียมพบสถานการณ์จริงในอนาคต เป็นการจำลองเหตุการณ์ก่อนออกปฏิบัติงาน โดยเน้นการพิจารณากระบวนการทั้งหมดของสถานการณ์ว่ามีความถูกต้องเหมาะสมหรือไม่เพียงใด โดยถือเป็น การเตรียมความพร้อมสำหรับสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งวิธีการนี้แตกต่างจากวิธีสอนแบบบทบาทสมมุติตรงที่บทบาทสมมุติมุ่งที่สมมุติให้ผู้เรียนสวมบทบาทของใครคนหนึ่งเพราะ เล่นสมมุติเป็นบุคคล ดังนั้นคุณค่าของการแสดงอยู่ที่ความสมจริงกับพฤติกรรมของคนที่ถูกสวม โดยมุ่งพัฒนาเจตคติ ค่านิยม และการแก้ปัญหา ซึ่งยังไม่ทราบวิธีการที่แน่ชัด

บทบาทวิธีการสอนแบบโครงการเป็นการจัดทำวิธีง่าย ๆ โดยใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์มาให้ผู้เรียนหาความรู้ความจริงในโครงการที่กำหนดขึ้นในระยะเวลาหนึ่ง เพื่อส่งเสริมการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมโดยผู้เรียนเองในสถานการณ์จริง โดยผู้เรียนศึกษาและวิจัยอย่างเป็นระบบตามขั้นตอนต่าง ๆ แล้วจึงนำเสนอผลงาน ขณะที่การศึกษานอกสถานที่ก็เป็นวิธีการหนึ่งที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดประสบการณ์ตรงจากการเรียน ช่วยให้ผู้เรียนสนุกสนานมีชีวิตชีวา แต่ข้อจำกัดอยู่ที่กระบวนการไปศึกษาต้องเตรียมการอย่างดี และเตรียมแก้ไขปัญหาอันอาจจะเกิดขึ้นได้

วิธีสอนทั่วไป หมายถึง วิธีการที่เป็นแนวในการสอน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยเฉพาะวิธีสอนทั่วไปนั้น เป็นวิธีสอนขั้นพื้นฐานที่ผู้เริ่มเป็นครูพึงทราบและสามารถประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งวิธีสอนขั้นพื้นฐานมีหลายวิธี เช่น การบรรยาย การอภิปราย การทดลอง การสาธิต การจำลองสถานการณ์ การสอนแบบโครงการ ฯลฯ หลักในการนำวิธีสอนไปใช้นั้น ต้องนำไปใช้ให้เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน ขั้นตอนการสอน ตลอดจนวัตถุประสงค์ และเนื้อหาสาระในการสอน ดังนั้นหากครูมีความรู้พื้นฐานด้านวิธีสอน แล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับวิธีสอนอื่น ๆ เพื่อจัดการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี (ชาญชัย ยมดิษฐ์, 2548)

สรุปได้ว่าในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้หลากหลายวิธีและสามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสมกับผู้เรียน กับแต่ละสถานการณ์ และแต่ละสิ่งแวดล้อม การสอนแบบบรรยายอย่างเดียวไม่เพียงพอ ครูผู้สอนต้องใช้วิธีสอน เทคนิคการสอนที่หลากหลายเข้ามาใช้บูรณาการในการจัดการเรียนการสอนด้วย

10. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ CIRC

การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยเน้นการจัดให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ สมาชิกในกลุ่มมีทั้งเด็กเก่งและเด็กอ่อนคละกัน สมาชิกในกลุ่มต้องร่วมมือกันในการทำงานให้สำเร็จ

10.1 ความหมายการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ (Cooperative Learning)

นักจิตวิทยาการศึกษาและนักการศึกษาได้ให้ความหมายการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2544) ให้ความหมายการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือไว้ว่า การจัดกิจกรรมการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันโดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบซึ่งกันและกัน ทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ (2544) กล่าวถึงความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึงวิธีการเรียนที่มีการจัดกลุ่มการทำงานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มพูนแรงจูงใจทางการเรียน การเรียนแบบร่วมมือไม่ใช่วิธีการจัดนักเรียนเข้าร่วมกลุ่มกันแบบธรรมดาแต่เป็นการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน กล่าวคือ สมาชิกแต่ละคนในทีมจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการเรียนรู้ และสมาชิกทุกคนจะได้รับการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจเพื่อที่จะช่วยเหลือและเพิ่มพูนการเรียนรู้ของสมาชิกในทีม (Cooperative Learning) ว่ากระบวนการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้ร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถต่างกันออกเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการรวมกลุ่มอย่างมีโครงสร้างที่ชัดเจน มีการทำงานร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการช่วยเหลือพึ่งพาอาศัยกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันในส่วนตนและส่วนรวมเพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) ได้กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือหรือแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถแตกต่างกันได้ร่วมมือกันทำงานกลุ่ม ด้วยความตั้งใจและเต็มใจรับผิดชอบในบทบาทหน้าที่ในกลุ่มของตน ทำให้งานกลุ่มดำเนินไปสู่เป้าหมายของงานได้

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือกัน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยที่สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีการปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในกลุ่ม ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ทุกคนประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

10.2 หลักการ แนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือ CIRC

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงรายละเอียดรูปแบบการสอนกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1) หลักการ แนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือ CIRC นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงหลักการ แนวคิด และทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือ CIRC ไว้ ดังนี้

กรมวิชาการ (2542) กล่าวถึงรูปแบบ CIRC หรือ Cooperative Integrated Reading and Composition ว่าใช้สำหรับวิธีอ่าน เขียนและทักษะอื่น ๆ ทางภาษาสมาชิกในกลุ่มมี 4 คน มีพื้นฐานความรู้เท่ากัน 2 คน อีก 2 คนก็เท่ากัน แต่ต่างระดับความรู้เท่ากับ 2 คนแรก ครูจะเรียกคู่ที่มีความรู้เท่ากันจากทุกกลุ่มมาสอบแล้วให้กลับเข้ากลุ่ม แล้วเรียกคู่ถัดไปจากทุกกลุ่มมาสอบ คะแนนของกลุ่มพิจารณาจากคะแนนสอบของสมาชิกกลุ่มเป็นรายบุคคล

ไสว พักขาว (2544) กล่าวถึงรูปแบบ CIRC คือ โปรแกรมสำหรับการสอนอ่าน การเขียนและทักษะทางภาษา (Language Arts) ใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โดยที่เน้นที่หลักสูตรและวิธีการสอน ในการพยายามนำการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้โปรแกรม CIRC

พัฒนาขึ้นโดย Madden, Slavin และ Stevens ในปี 1986 นับว่าเป็นโปรแกรมที่ใหม่ที่สุดของวิธีการเรียนรู้เป็นทีม ซึ่งเป็นโปรแกรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่น่าสนใจยิ่งเนื่องจากเป็นโปรแกรมการเรียนการสอนที่นำการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการอ่านและการเขียนโดยตรง

ทิศนา แคมมณี (2553) กล่าวถึงรูปแบบ CIRC หรือ Cooperative Integrated Reading and Composition ว่าเป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือที่ใช้ในการสอนอ่านและเขียนโดยเฉพาะ รูปแบบนี้ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการบูรณาการภาษากับการเรียนรู้

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือ CIRC เป็นวิธีการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนไปพร้อมกับการเรียนเป็นกลุ่ม ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระด้วยตนเองและด้วยความร่วมมือและด้วยความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ รวมทั้งได้พัฒนาทักษะกระบวนการต่าง ๆ โดยเฉพาะทักษะการทำงานร่วมกันกับผู้อื่น ทักษะการประสานสัมพันธ์ ทักษะการคิด ทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการแก้ปัญหา จะเห็นว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่คำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ ส่งผลให้เกิดบรรยากาศในการเรียนที่ดี เพราะนักเรียนภายในกลุ่มได้ช่วยเหลือกันทำงานกลุ่มจนประสบความสำเร็จก่อให้เกิดความภาคภูมิใจ

10.3 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือ CIRC

สลาวัน (Slavin, 1995) กล่าวถึงขั้นตอนในการดำเนินการจัดกิจกรรม ดังนี้

1. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถในการอ่าน นักเรียนแต่ละกลุ่มจับคู่ 2 คน หรือ 3 คน ทำกิจกรรมการอ่านแบบเรียนร่วมกัน
2. ครูจัดทีมใหม่โดยให้แต่ละทีมมีนักเรียนต่างระดับความสามารถอย่างน้อย 2 ระดับ ทีมทำกิจกรรมร่วมกัน เช่น เขียนรายงาน แต่งความ ทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบต่าง ๆ และมีการให้คะแนนผลงานของแต่ละทีม ทีมใดได้คะแนน 90% ขึ้นไป จะได้รับประกาศนียบัตรเป็นซูเปอร์ทีม หากได้รับคะแนนตั้งแต่ 80-89% ก็จะได้รับรางวัลรองลงมา
3. ครูพบกลุ่มการอ่านประมาณวันละ 20 นาที แจ้งวัตถุประสงค์ในการอ่าน แนะนำคำศัพท์ใหม่ ๆ ทบทวนศัพท์เก่า ต่อจากนั้นครูจะกำหนดและแนะนำเรื่องให้อ่านแล้วให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่ครูจัดเตรียมไว้ให้ เช่น อ่านเรื่องในใจแล้วจับคู่อ่านออกเสียงให้เพื่อนฟัง และช่วยกันแก้จุดบกพร่อง หรือครูอาจจะให้นักเรียนช่วยกันตอบคำถาม วิเคราะห์ ตัวละคร วิเคราะห์ปัญหาหรือทำนายว่าเรื่องจะเป็นอย่างไรต่อไป เป็นต้น
4. หลังจากกิจกรรมการอ่าน ครูนำการอภิปรายเรื่องให้อ่าน โดยครูจะเน้นการฝึกทักษะต่าง ๆ ในการอ่าน เช่น การจับประเด็นปัญหา การทำนาย เป็นต้น
5. นักเรียนรับการทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ นักเรียนจะได้รับคะแนนเป็นทั้งรายบุคคลและทีม

6. นักเรียนจะได้รับการสอนและฝึกทักษะการอ่านสัปดาห์ละ 1 วัน เช่น ทักษะการจับใจความสำคัญ ทักษะการอ้างอิง ทักษะการใช้เหตุผล เป็นต้น

7. นักเรียนจะได้รับชุดการเรียนรู้การสอนเขียน ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกหัวข้อการเขียนได้ตามความสนใจ นักเรียนจะช่วยกันวางแผนเขียนเรื่อง และช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องและในที่สุดตีพิมพ์ผลงานออกมา

8. นักเรียนจะได้รับการบ้านให้เลือกอ่านหนังสือที่สนใจและเขียนรายงานเรื่องที่อ่านเป็นรายบุคคล โดยให้ผู้ปกครองช่วยตรวจสอบพฤติกรรมการอ่านของนักเรียนที่บ้านโดยมีแบบฟอร์มให้

(วิซรา เล่าเรียนดี (2548) สรุปวิธีดำเนินการกิจกรรมแบบ CIRC ไว้ดังนี้

1. จัดกลุ่มอ่าน (Reading Group) ครูจัดเด็กตามความสามารถประมาณ 2-3 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 8-15 คน ตามความเหมาะสม
2. การจัดทีมร่วมมือกันเรียนรู้ (Team) ครูจับคู่กันนักเรียนหรือจัดกลุ่ม ๆ ละ 3 คน เพื่อร่วมกันเรียนรู้ภายในกลุ่มใหม่ และจัดทีมใหม่ที่ประกอบด้วย สมาชิก เก่ง ปานกลางและอ่อน ทุกกลุ่มจะได้มาจากคะแนนเฉลี่ยของสมาชิกในกลุ่มใหม่ทุกคนรวมกัน โดยที่คะแนนกลุ่มจะได้มาจากคะแนนทดสอบย่อยทุกครั้งของทุกคน คะแนนการเขียน คะแนนจากการอ่านบทความจากเวลาเรียน หรืออ่านหนังสือ ตราที่สนใจ กลุ่มที่มีคะแนนรวมเฉลี่ยสูงสุด จัดเป็นกลุ่มยอดเยี่ยมจะให้รางวัลเพื่อการเสริมแรงและกำลังใจ กลุ่มรองลงมาจัดเป็นกลุ่มดีมาก ซึ่งจะได้รับรางวัลรองลงมา เป็นต้น

นัตยา ปิลันธนานนท์ (2543) สรุปวิธีดำเนินการกิจกรรมแบบ CIRC ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มผู้เรียน เป็นกลุ่มละความสามารถ กลุ่มละ 4 คน
2. ครูชี้แจงกิจกรรมการเรียนรู้และทำข้อตกลงเรื่องการทำงานกลุ่มแก่ผู้เรียน
3. ภายในกลุ่มผู้เรียนจับคู่กัน ร่วมกันศึกษากิจกรรม ทบทวนและทดสอบไปที่ละเรื่องหรือทีละจุดประสงค์ เมื่อเรียนเสร็จเรียบร้อย จนเข้าใจกันทั้งคู่ดีแล้ว ให้เซ็นชื่อกำกับว่าผ่านการเรียนเรื่องนั้นหรือจุดประสงค์นั้นแล้ว จากนั้นเรียนเรื่องหรือจุดประสงค์ใหม่ต่อไปจนครบหมดทุกเรื่องหรือทุกจุดประสงค์ที่ครูกำหนดไว้
4. จากนั้นผู้เรียนในกลุ่มมารวมตัวกันอีกครั้ง เพื่อทำงานร่วมกันตามที่ครูกำหนดจนงานกลุ่มสำเร็จผลเรียบร้อย ขณะทำงานสมาชิกในกลุ่มปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ตามที่ครูกำหนด เพื่อให้การทำงานในกลุ่มมีประสิทธิภาพ
5. เมื่อทุกกลุ่มศึกษาทุกกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พร้อมรับการประเมินผลจากครู

หัวใจสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ CIRC มี 3 ประการ

1. รางวัลของกลุ่ม (Team Reward) หมายถึง ผลของกลุ่มที่ผู้ร่วมทุกคนจะต้องรับผิดชอบและมีโอกาสเท่าเทียมกันในการประสบความสำเร็จ โดยกลุ่มอาจจะได้รับรางวัลเป็นประกาศนียบัตรหรือใบประกาศเกียรติคุณเมื่อบรรลุถึงเกณฑ์ที่กำหนด

2. ความรับผิดชอบต่อผลงานของแต่ละคน (Individual Accountability) หมายถึงผลการทำงานของแต่ละคนเพื่อทำให้กลุ่มมีผลงานโดยรวมถึงเกณฑ์ที่กำหนด นักเรียนร่วมกลุ่มจึงต้องมีการฝึกในการช่วยให้ผู้ร่วมกลุ่มแต่ละคนพัฒนาผลการเรียนของแต่ละคนพร้อมตลอดเวลาสำหรับการทดสอบ

3. การมีโอกาสประสบความสำเร็จเท่าเทียมกัน (Equal Opportunities for Success) หมายถึง นักเรียนทุกคนไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับใด สามารถสร้างงานให้แก่กลุ่มด้วยการวัดระดับผลการเรียนของตนจากผลการเรียนในระดับเดิมของตนได้

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีวัตถุประสงค์หลัก คือการใช้กลุ่มร่วมมือกันเรียนรู้ ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ซึ่งถ้านักเรียนได้ร่วมมือการเรียนรู้ จะพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนได้ โดยเฉพาะเด็กที่อ่อนจะเรียนรู้ได้ผลมากขึ้นเพราะในกลุ่มจะช่วยให้การอธิบายและร่วมกันคิด โดยตลอดในทุกกิจกรรมที่กำหนดให้ฝึกปฏิบัติ ที่สำคัญการใช้รูปแบบ CIRC สมาชิกจะต้องอธิบายการคาดคะเนแนวทางต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา สรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านให้เพื่อนในกลุ่มฟัง ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวจะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกันและกันได้

11. การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Student Team – Achievement Division) หรือเรียกว่าเทคนิคกลุ่มผลสัมฤทธิ์เป็นเทคนิควิธีสอนแบบหนึ่งที่ใช้กันอย่างแพร่หลายซึ่งเป็นแนวคิดของนักศึกษาลายท่าน เช่น Slavin, Johnson และ Johnson, Kagan และ Slavin เป็นต้น ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

11.1 ความหมายของจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546) สรุปไว้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค STAD เป็นการเรียนรู้แบบร่วมมืออีกรูปแบบหนึ่งคล้ายกันกับเทคนิค TGT ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันออกเป็นกลุ่มเพื่อทำงานร่วมกันกลุ่มละประมาณ 4 – 5 คน โดยกำหนดให้สมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่ผู้สอนจัดเตรียมไว้แล้วทำการทดลองความรู้คะแนนที่ได้จากการทดสอบของสมาชิกแต่ละคนนำมาเป็นคะแนนรวมของทีมผู้สอนจะต้องใช้เทคนิคการเสริมแรง เช่น ให้รางวัลคำชมเชย เป็นต้น ดังนั้นสมาชิกกลุ่มจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกันช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม

ทศนา แชมมณี (2553) สรุปไว้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือรูปแบบ STAD หมายถึง การจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มโดยความสามารถ (เก่ง - กลาง - อ่อน) กลุ่มละ 4 คนและเรียกกลุ่มนี้ว่า “กลุ่มบ้านเรา” ร่วมกันศึกษาเนื้อหาสาระร่วมกันเนื้อหาสาระนั้นอาจมีหลายตอน ซึ่งผู้เรียนอาจต้องทำแบบทดสอบในแต่ละตอนและเก็บคะแนนของตนไว้และทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้ายซึ่งเป็นการทดสอบรวบยอดและนำคะแนนของตนไปหาคะแนนพัฒนาการหลังจากนั้นนำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่มกลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุดกลุ่มนั้นได้รางวัล

วัชร เล่าเรียนดี (2554) สรุปไว้ว่าเทคนิคแบบแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (STAD) เป็นการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีสมาชิกกลุ่มละ 4 - 6 คน โดยทำการคละ ทั้งความสามารถทางการเรียนและเพศโดยที่ครูจะทำการสอนหรือเสนอเนื้อหาสาระของบทเรียนแก่นักเรียนทั้งชั้นก่อนและมอบหมายให้แต่ละกลุ่มทำงานตามที่กำหนดตามวัตถุประสงค์ในแผนการสอน เมื่อสมาชิกกลุ่มช่วยกันปฏิบัติและทำแบบฝึกหัดหรือทบทวนเนื้อหาตามที่ได้รับมอบหมายเสร็จแล้วครู จะให้นักเรียนทุกคนทำแบบทดสอบประมาณ 15 - 20 นาที คะแนนที่ได้จากการทดสอบจะถูกแปลง เป็นคะแนนกลุ่มของแต่ละกลุ่มซึ่งเรียกว่า “กลุ่มสัมฤทธิ์” (Achievement Division)

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่ให้นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาและความสามารถแตกต่างกันมาทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มๆ ละ ประมาณ 4 - 6 คน ประกอบด้วย นักเรียนเก่งปานกลางและนักเรียนอ่อนโดยกำหนดให้สมาชิกของ กลุ่มได้เรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่ครูผู้สอนจัดเตรียมไว้สมาชิกกลุ่มจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันเพื่อความสำเร็จของกลุ่มแล้วทำการทดสอบความรู้คะแนนที่ได้จากการ ทดสอบของสมาชิกแต่ละคนนำมารวมเป็นคะแนนของกลุ่มกลุ่มจะได้รับรางวัลเมื่อคะแนนเฉลี่ยของ กลุ่มถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้

11.2 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Slavin, 1995) แห่งมหาวิทยาลัยจอห์นฮอปกินส์ (John Hopkins University) เป็นผู้พัฒนารูปแบบการเรียนรู้แบบ ร่วมมือเทคนิค STAD ขึ้นซึ่งเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ง่ายที่สุดและเป็นรูปแบบการสอนที่ เหมาะสำหรับครูที่จะนำไปจัดการเรียนการสอน ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การนำเสนอบทเรียน (Class Presentation) เป็นการแนะนำบทเรียน เบื้องต้นโดยครูเป็นผู้นำเสนอสิ่งที่นักเรียนต้องการเรียนด้วยวิธีแบบต่าง ๆ ได้แก่ การบรรยายสาธิต อธิบายและแสวงหาเหตุผลใช้คำถามทดลองอุปนัยเป็นต้นและใช้สื่อการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้เด็ก อยากที่จะเรียนรู้ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะต้องตั้งใจเรียนในระหว่างที่ครูนำเสนอเพราะจะเป็นการ ช่วยให้นักเรียนสามารถทำแบบทดสอบประจำเนื้อหาบ่อยได้ดีและส่งผลต่อคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มด้วย

ขั้นที่ 2 การทำงานเป็นทีม (Teams) ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วยนักเรียนประมาณ 4 – 5 คน ที่มีความสามารถทางวิชาการแตกต่างกันมีเพศต่างกัน โดยหลังจากที่ครูนำเสนอบทเรียนแล้วแต่ละกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมหรือได้เรียนรู้จากสื่อต่าง ๆ สมาชิกภายในกลุ่มต้องช่วยกันอภิปรายปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในการทำงานกิจกรรมมีการเปรียบเทียบและตรวจทานคำตอบร่วมกันและเมื่อแน่ใจว่าทุกกลุ่มมีความเข้าใจในบทเรียนแล้วก็จะได้รับการทดสอบประจำเนื้อหาย่อยโดยนักเรียนแต่ละคนต่างคนต่างทำ ไม่อนุญาตให้ปรึกษาหรือซักถามกัน

ขั้นที่ 3 การทดสอบย่อย (Quizzes) หลังจากที่นักเรียนในแต่ละกลุ่มทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วครูก็ให้นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยโดยให้นักเรียนต่างคนต่างทำแบบทดสอบเพื่อเป็นการประเมินความรู้ที่นักเรียนได้เรียนมาวิธีการนี้จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนรับผิดชอบต่อตนเอง

ขั้นที่ 4 คะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคน (Individual Improvement Score) คะแนนพัฒนาการของนักเรียนจะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนทำงานหนักมากขึ้นในการทดสอบแต่ละครั้งครูจะมีคะแนนฐาน (Bas Score) และคะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนหาได้จากความแตกต่างระหว่างคะแนนฐาน (คะแนนเฉลี่ยในการทดสอบย่อยที่ผ่านมาก่อนมาใช้ STAD) กับคะแนนที่นักเรียนสอบได้จากการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ส่วนคะแนนของกลุ่ม (Team Score) หาได้จากคะแนนเฉลี่ยโดยการรวมคะแนนพัฒนาการของนักเรียนทุกคนในกลุ่มแล้วหารด้วยจำนวนสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนรายละเอียด ดังนี้

4.1 การหาคะแนนฐานของนักเรียนได้มาจากคะแนนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ผ่านมาหรือปีการศึกษาที่ผ่านมาซึ่งต้องการเฉลี่ยคะแนนของทั้งปีดังตัวอย่างต่อไปนี้

เด็กหญิงชอบเรียนสอบวิชาภาษาอังกฤษเมื่อปีที่ผ่านมา 2 ภาคเรียนได้คะแนนดังนี้

คะแนนภาคเรียนที่ 1 ได้ 74 คะแนน

คะแนนภาคเรียนที่ 2 ได้ 80 คะแนน

รวมได้ 154 คะแนน

คะแนนเฉลี่ยคือ $154 \div 2 = 77$ คะแนน

คะแนนฐานของเด็กหญิงชอบเรียน คือ 77

คะแนนฐานจะเปลี่ยนไปทุกครั้งเมื่อมีการทดสอบประจำเนื้อหาย่อย โดยการนำคะแนนที่สอบครั้งที่แล้วเป็นคะแนนฐานครั้งต่อไป

4.2 การคิดคะแนนความก้าวหน้าของแต่ละคนของทีมคะแนนความก้าวหน้าของสมาชิกแต่ละคนในทีมคิดคำนวณจากคะแนนที่ได้จากจากทดสอบประจำเนื้อหาย่อยของนักเรียนห่างจากคะแนนฐานมากน้อยเพียงใดซึ่งมีเกณฑ์การคิดคะแนนความก้าวหน้าดังนี้

4.2.1 ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนฐานมากกว่า 10 คะแนนจะได้คะแนน

ความก้าวหน้าเท่ากับ 0 คะแนน

4.2.2 ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนฐานอยู่ระหว่าง 1 – 10 คะแนนจะได้คะแนน

ความก้าวหน้าเท่ากับ 10 คะแนน

4.2.3 ได้คะแนนเท่ากับหรือสูงกว่าคะแนนฐาน 1 – 10 คะแนนจะได้คะแนน

ความก้าวหน้าเท่ากับ 20 คะแนน

4.2.4 ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนฐานมากกว่า 10 คะแนนจะได้คะแนน

ความก้าวหน้าเท่ากับ 30 คะแนน

ขั้นที่ 5 การรับรองผลงานของกลุ่ม (Team Recognition) เป็นการประกาศคะแนนกลุ่มให้แก่กลุ่มทราบพร้อมกับให้คำชมเชยหรือให้ประกาศนียบัตรหรือให้รางวัลกับกลุ่มที่มีคะแนนพัฒนาการของกลุ่มสูงสุดและครูควรชี้แจงกับนักเรียนว่าคะแนนพัฒนาการของนักเรียนแต่ละคนมีความสำคัญเท่าเทียมกับคะแนนที่นักเรียนแต่ละคนได้รับจากการทดสอบสำหรับเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มมี ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม	ระดับ
25 – 30	ยอดเยี่ยม
20 – 24	เก่งมาก
15 – 19	เก่ง

ทิศนา ขัมมณี (2553) ได้กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มีขั้นตอน ดังนี้

1. จัดผู้เรียนเข้ากลุ่มละความสามารถ (เก่ง - กลาง - อ่อน) กลุ่มละ 4 คนและเรียกกลุ่มนี้ว่ากลุ่มบ้านของเรา (Home Group)
2. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเราได้รับเนื้อหาสาระและศึกษาเนื้อหาสาระนั้นร่วมกัน เนื้อหาสาระนั้นอาจมีหลายตอนซึ่งผู้เรียนอาจต้องทำแบบทดสอบในแต่ละตอนและเก็บคะแนนของตนไว้

3. ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบครั้งสุดท้ายซึ่งเป็นการทดสอบรวบยอดและนำคะแนนของตนไปหาคะแนนพัฒนาการ (Improvement Score) ซึ่งหาได้ ดังนี้

คะแนนพื้นฐาน : ได้จากค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบย่อยหลายๆ ครั้งที่ผู้เรียนแต่ละคนทำได้

คะแนนที่ได้ : ได้จากการนำคะแนนทดสอบครั้งสุดท้ายลบคะแนนพื้นฐาน

คะแนนพัฒนาการ : ถ้าคะแนนที่ได้คือ

-11	ขึ้นไป	คะแนนพัฒนาการ	= 0
-1	ถึง -10	คะแนนพัฒนาการ	= 10
+1	ถึง 10	คะแนนพัฒนาการ	= 20
+11	ขึ้นไป	คะแนนพัฒนาการ	= 30

4. สมาชิกในกลุ่มบ้านของเรานำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนของกลุ่มกลุ่มใดได้คะแนนพัฒนาการกลุ่มสูงสุดกลุ่มนั้นได้รางวัล

วิชา เล่าเรียนดี (2554) ได้เสนอขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ดังนี้

1. ขั้นนำหรือเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียน

1.1 บอกจุดประสงค์การเรียนรู้และความสำคัญของการเรียนรู้ในเรื่องนั้นและทบทวนวิธีร่วมมือกันเรียนรู้

1.2 สร้างความสนใจด้วยการตั้งคำถามหรือสาธิต

1.3 ทบทวนความรู้เดิมหรือทักษะเดิมที่เรียนไปแล้ว

2. ขั้นสอนควรดำเนินการ ดังนี้

2.1 ใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ ที่เหมาะสมเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในแต่ละสาระ

2.2 กิจกรรมการสอนและการเรียนรู้ควรเน้นความเข้าใจมากกว่าการจำ

2.3 สาธิตทักษะกระบวนการอธิบายสาระความรู้ให้กระจ่างพร้อมตัวอย่างให้

2.4 ตรวจสอบความเข้าใจนักเรียนทุกคนอย่างทั่วถึง

2.5 อธิบายคำตอบบอกสาเหตุที่ทำผิดและทบทวนวิธีทำ

2.6 สอนเพิ่มเติมในเนื้อหาอื่นเมื่อนักเรียนเข้าใจเรื่องที่สอนไปแล้ว

2.7 ถามคำถามหลายระดับและถามให้ทั่วถึงทุกคน

3. ให้ฝึกปฏิบัติโดยครูคอยแนะนำ

3.1 ฝึกจากใบงานหรือใบกิจกรรมที่มอบหมาย

3.2 ฝึกจากแบบฝึกหัดที่กำหนด

3.3 ถามคำถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

4. กิจกรรมกลุ่ม

4.1 มอบหมายใบงานใบกิจกรรมใบประเมินผลการปฏิบัติงานกลุ่ม (2 ชุดต่อ 1 กลุ่ม) ทบทวนวิธีการเรียนรู้และการประเมินผลการเรียนรู้และการประเมินผลงานกลุ่ม

4.2 ทบทวนบทบาทหน้าที่และการปฏิบัติตนในการทำงานกลุ่มของสมาชิกกลุ่ม

ชัดเจน

4.3 คอยติดตามดูแลการปฏิบัติงานกลุ่มและปรับแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
ให้สมาชิกทุกคนร่วมมือกันเรียนรู้ช่วยเหลือกันและกัน

4.4 ทำข้อสอบย่อยเป็นรายบุคคล (ใช้เวลา 15 – 20 นาที)

4.5 ประเมินผลงานกลุ่มและการปฏิบัติงานกลุ่ม

4.6 ครูต้องคอยเน้นย้ำเสมอว่านักเรียนหรือสมาชิกกลุ่มทุกคนต้องแน่ใจว่า
สมาชิกทุกคนรู้และเข้าใจอย่างที่ตนเองรู้และเข้าใจงานที่ให้ทำยังส่งไม่ได้ถ้าทุกคนยังทำไม่เสร็จ
(แต่ละกลุ่ม) สมาชิกกลุ่มควรถามเพื่อนในกลุ่มถ้าไม่เข้าใจ (ไม่ควรอาย) และให้สมาชิกกลุ่มคอยเอาใจ
ใส่ช่วยเหลือแนะนำเพื่อนด้วยกันด้วยความเต็มใจ

สรุปได้ว่าขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD
ประกอบด้วยขั้นตอนหลัก ๆ 4 – 5 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนก่อนเรียน แนะนำ
บทเรียนแบ่งกลุ่มผู้เรียนชั้นสอนและให้ผู้เรียนศึกษาเรียนรู้ขั้นปฏิบัติทำงานเป็นทีมขั้นทดสอบความรู้
ย่อยเป็นรายบุคคลและขั้นนำผลคะแนนมารวมเป็นคะแนนของกลุ่มเพื่อประเมินและรับรองผลให้
รางวัลเป็นการเสริมแรงให้แก่ผู้เรียน

12. การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ Think pair share

12.1 ความหมายกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด

กิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดเป็นเทคนิควิธีการเรียนการสอนในลักษณะการอภิปราย
กลุ่มย่อยซึ่งมีผู้ที่กล่าวถึงการเรียนแบบคู่คิด ไว้ดังต่อไปนี้

กรมวิชาการ (2544) กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิดว่าเป็นการให้ผู้เรียนแต่ละ
คนได้ศึกษาเรื่องหรือหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งตามลำพังแต่ละคนก่อน หลังจากนั้นจึงจับคู่อภิปรายในสิ่ง
ที่แต่ละคนได้ศึกษามาแล้วนั้น เมื่อได้รับฟังความคิดเห็นกัน ได้ทบทวนกันแล้วก็จะแลกเปลี่ยนความ
คิดเห็นกับคู่ของตนร่วมกันในชั้นด้วย วิธีการนี้มีประโยชน์ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความเข้าใจใน
แนวคิดที่เป็นของตนเอง

วัฒนาพร ระจับทุกษ์ (2542) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนรู้แบบคู่คิด ว่าเป็น
เทคนิคที่เริ่มต้นจากการที่ครูตั้งประเด็นสั้น ๆ หรือโจทย์คำถามให้นักเรียนตอบ แล้วให้ผู้เรียนคิดหา
คำตอบด้วยตนเองสัก 1-2 นาที หลังจากนั้นให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ผลัดกัน
เล่าความคิดหรือคำตอบของตนเองให้คู่ฟัง จนได้ข้อสรุปที่เห็นพ้องกันแล้วให้แต่ละคู่ไปเล่าให้คู่อื่น ๆ
2-3 คู่ฟัง หรือครูอาจสุ่มบางคู่มารายงานหน้าชั้น

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2546) ได้กล่าวถึง รูปแบบเทคนิคเพื่อนคู่คิดว่าเป็น
รูปแบบของกิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่ม โดยเริ่มจากการจับคู่กันคิด
แล้วนำความคิดของทั้งคู่มารอภิปรายในกลุ่มเพื่อให้ได้ความคิดของกลุ่มเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้
พัฒนาพฤติกรรมทางสังคม ควบคู่กับความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน

สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช (2544) ได้กล่าวถึงรูปแบบเทคนิคเพื่อนคู่คิดว่า กิจกรรมนี้เป็นกลยุทธ์ที่มีเป้าหมายเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างเสรีให้ผู้เรียนได้ฝึกซ้อมการแสดงความคิดเห็นก่อนที่ผู้สอนจะได้แนวคิดจากผู้เรียน กลยุทธ์นี้ใช้ได้ง่ายและประสบผลสำเร็จอย่างสูง ในทุก ๆ วิชาและทุกระดับชั้นของผู้เรียน โดยเริ่มต้นจากให้ผู้เรียนตั้งใจฟังคำถามของผู้สอนและให้เวลาผู้เรียนคิด ประมาณ 2 – 5 นาที แล้วให้ผู้เรียนจับคู่เพื่อนในห้อง เพื่อให้อภิปรายความคิดเห็นเกี่ยวกับคำตอบของคำถามนั้น โดยอาจจะให้ช่วงเวลาระยะเวลาหนึ่ง เช่น 5 นาที หลังจากนั้นให้กลุ่มเสนอกลุ่มใหญ่ ผู้สอนอาจจะใช้สัญญาณ เช่น ปรบมือ 1 ครั้ง หมายถึง เวลาสำหรับคิด ปรบมือ 2 ครั้ง แสดงว่าถึงเวลาอภิปราย เป็นต้น วิธีนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสได้พูดแสดงความคิดเห็น

สุวิมล เขียวแก้ว และอุสมาน สารี (2541) ได้กล่าวถึงเทคนิคเพื่อนคู่คิดว่าเป็นเทคนิคที่เริ่มต้นจากปัญหาหรือโจทย์คำถามให้ผู้เรียนทุกคนคิดหาคำตอบด้วยตนเองก่อน หลังจากนั้นผู้สอนให้สัญญาณให้ผู้เรียนจับคู่กันเพื่อแลกเปลี่ยนคำตอบหรือความคิดเห็นซึ่งกันและกัน แล้วจึงนำคำตอบของแต่ละคู่อภิปรายร่วมกัน 4 คน เพื่อสรุปเป็นคำตอบที่ถูกต้องหรือเหมาะสมที่สุด ก่อนจะนำคำตอบนั้นมาเสนอหน้าชั้น

ชำนาญ โพธิ์คลัง (2547) กล่าวว่า เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนแบบร่วมกัน วิธีการจับคู่เพื่อให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อให้คำแนะนำปรึกษาหารือแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ และร่วมมือกันทำกิจกรรมตามกระบวนการเรียนจนค้นพบข้อสรุปข้อความรู้ หรือคำตอบร่วมกัน

New South Wales (2006 อ้างถึงใน ชำนาญ โพธิ์คลัง, 2547) ได้กล่าวถึงเทคนิคเพื่อนคู่คิดว่าเป็นการให้นักเรียนแต่ละคนใช้ความคิดของตนเองหรือแก้โจทย์ปัญหาอย่างเงียบๆ จึงจับคู่และแบ่งปันความคิดหรือคำตอบของตนกับคนที่อยู่ใกล้ๆ แต่ละคู่ควรจะเตรียมตัวนำเสนอความคิดหรือคำตอบของคู่ของตนให้กับเพื่อนทั้งชั้นเรียนได้รับฟัง อาจกล่าวได้ว่าหมายถึงให้แต่ละทีมเรียนรู้จากเพื่อนร่วมทีมซึ่งกันและกัน

Millis and Cottell (1998) ได้กล่าวถึงเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด (Think – Pair – Share) ซึ่ง กล่าวถึงเทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดว่า ในการเริ่มกิจกรรมการเรียนการสอนแบบคู่นี้ ครูตั้งคำถามที่ต้องใช้ความเข้าใจ มักเป็นคำถามแบบการสอบสวนให้นักเรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง จากนั้นให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนร่วมชั้นอีกคนหนึ่งเพื่ออภิปรายการตอบคำถามเมื่อได้ข้อสรุปนักเรียนยกมือเสนอคำตอบตอบเพื่อนในชั้นเรียนและก่อนที่จะให้นักเรียนคู่คตินั้น เสนอคำตอบควรรอเวลาให้นักเรียนคิดคำตอบให้ได้ก่อน และเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสในการทอคำตอบกับเพื่อนก่อนที่จะพูดในชั้นเรียน เพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารทางวาจาและความมั่นใจ

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด หมายถึงรูปแบบในการเรียนแบบร่วมมือ การจัดการเรียนรู้ร่วมกันระหว่างผู้เรียน 2 คน ที่จับคู่กัน ภายในกลุ่มโดยเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่เริ่มจากครูเสนอสถานการณ์ปัญหา หรือโจทย์คำถามแล้วให้สมาชิกคิดหาคำตอบด้วยตนเอง แล้วนำคำตอบไปอภิปรายกับเพื่อนเป็นคู่ ช่วยกันแบ่งปันความคิดในประเด็นของปัญหาเพื่อหาข้อสรุป จากนั้นนำผลสรุปเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อหาข้อสรุปของประเด็นคำถามจากผู้เรียนทั้งชั้น

12.2 หลักการเรียนรู้

เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือระหว่างผู้เรียน 2 คน ที่จับคู่กัน แล้วช่วยกัน แบ่งปันความคิดในประเด็นปัญหา หลังจากที่ยุ่ร่วมกันคิดเป็นคู่แล้ว จึงนำความรู้ที่ได้ไปเสนอให้เพื่อน ร่วมชั้นเรียนได้รับฟัง เพื่อให้เกิดการวิเคราะห์วิจารณ์ผลร่วมกันทั้งชั้นมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้สอนตั้งประเด็นปัญหาสั้น ๆ หรือโจทย์คำถามกับผู้เรียนทั้งชั้น
2. ผู้เรียนแต่ละคนหาคำตอบด้วยตนเองโดยลำพังอย่างอิสระ สัก 1-2 นาที
3. ผู้เรียนจับคู่แบบอิสระความสามารถ ให้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความคิด ผลัดกันเล่า

ความคิดหรือคำตอบของตนให้เพื่อนฟัง จนได้ข้อสรุปที่เห็นพ้องกัน

4. ผู้เรียนคนใดคนหนึ่งสามารถอธิบายคำตอบ นำผลสรุปเสนอหน้าชั้นเรียน ให้เพื่อนฟังทั้งชั้นเพื่อหาข้อสรุปของประเด็นคำถามจากผู้เรียนทั้งชั้น

เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด (Think pair Share) ประกอบด้วย 3 ส่วน

1. Think เป็นขั้นตอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดในประเด็นปัญหาต่าง ๆ การกล่าวนำถึงสาระสำคัญของบทเรียนรวมทั้งการแนะนำให้ผู้เรียนได้คิดถึงเรื่องที่จะต้องศึกษาในขั้นตอนต่อไป ในขั้นนี้จะต้องดำเนินการทั้งชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทั้งหมดเกิดความคิดร่วมและประสานความคิดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2. Pair เป็นขั้นตอนที่จัดให้ผู้เรียนจับคู่กันเป็นคู่ ๆ เพื่อให้แต่ละกลุ่มร่วมกันศึกษา บทเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสร้างสรรค์กิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกัน ให้สามารถศึกษาบทเรียน ได้สำเร็จลุล่วงและสามารถค้นหาคำตอบของประเด็นปัญหาที่ต้องการได้ การเรียนรู้ในขั้นตอนนี้ เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนย่อย ๆ ดังนี้

1. Motivation ขั้นตอนการนำเข้าสู่บทเรียน
2. Information ขั้นตอนการศึกษาเนื้อหาบทเรียน โดยใช้บทเรียน คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่พัฒนาขึ้น หรือจากใบความรู้
3. Application ขั้นการทดสอบความสำเร็จในการเรียนรู้
4. Progress ขั้นตอนการประเมินผลความสำเร็จทางการเรียนของผู้เรียน

3. Share เป็นขั้นตอนสุดท้าย หลังจากการศึกษบทเรียนแล้ว โดยการทำการสลายกลุ่มผู้เรียนที่จับกันเป็นคู่แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้นอีกครั้งหนึ่งเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้สรุปผล และอภิปรายผลการค้นพบจากการศึกษบทเรียนในขั้นตอนที่ผ่านมารวมทั้งให้ข้อสรุปหรือเสนอแนะใด ๆ ต่อผู้สอนได้

12.3 ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิด
ไดมินักวิชาการกล่าวถึงขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดไว้ดังนี้

Lyman (1981) กล่าวว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดจะมีขั้นตอนที่สำคัญอยู่ 3 ข้อ คือ

1. การคิด นักเรียนมีเวลา 30 วินาที หรือมากกว่าเพื่อที่จะคิดให้ได้คำตอบที่เหมาะสมเวลาที่ใช้นี้รวมถึงการเขียนเพื่อจดบันทึกคำตอบ
2. การจับคู่ หลังจากใช้เวลาคิดให้นักเรียนจับคู่เพื่อแบ่งปันคำตอบและความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
3. การแบ่งปัน คำตอบของนักเรียนสามารถนำมาแบ่งปันภายในกลุ่มเดียวกันหรือทั้งชั้นเรียนในช่วงการอภิปรายเพื่อติดตามผล เทคนิคนี้ให้โอกาสแก่นักเรียนทุกคนที่จะแสดงออกถึงตนเอง รวมถึงสะท้อนให้เห็นถึงคำตอบของตนเอง

Byerley (2002) กล่าวว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดจะมีขั้นตอนที่สำคัญอยู่ 3 ข้อ คือ

1. การคิด (Think) เป็นขั้นตอนแรกที่ครูจะกระตุ้นด้วยปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนหาคำตอบ
2. การจับคู่ (Pair) เป็นขั้นตอนที่สองที่จะให้ผู้เรียนจับคู่เพื่ออภิปรายปัญหา
3. การแลกเปลี่ยน(Share) เป็นขั้นตอนสุดท้ายที่จะให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนและนำเสนอความรู้ที่ได้จากการค้นหาคำตอบ

Levin (2008) กล่าวว่า เทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดจะมีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

1. การคิด ครูกระตุ้นการคิดของนักเรียนโดยป้อนคำถามหรือสังเกตการณ์นักเรียนควรใช้เวลาคิดสักครูเพื่อที่จะใช้ความคิดเกี่ยวกับคำถาม
2. การจับคู่ ใช้การจับคู่กันตามที่กำหนดให้ เช่น จับคู่กับเพื่อนที่นั่งใกล้ๆ กันหรือกับเพื่อนที่นั่งติดกัน นักเรียนแต่ละคู่ร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับคำตอบที่แต่ละคนหามาได้แล้วเปรียบเทียบความรู้ที่ได้มาจากความคิดของแต่ละคนหรือจากบันทึกสั้นๆ ที่แต่ละคนบันทึกมาเพื่อที่จะมาพิจารณาว่าคำตอบของฝ่ายไหนที่คิดว่าเป็นคำตอบที่ดีที่สุด นำเชื่อถือมากที่สุด และมีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์มากที่สุด

3. การแลกเปลี่ยนความรู้ หลังจากที่นักเรียนช่วยกันคิดภายในคู่ของตนเองครูจะเรียกนักเรียนแต่ละคู่ให้มาแลกเปลี่ยนความคิดในคู่ของตนกับนักเรียนทั้งห้องเรียน

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542) ได้ลำดับขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดจะมีขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียม ครูแนะนำทักษะในการเรียนแบบคู่คิด การจับคู่ของนักเรียนบอกวัตถุประสงค์ของบทเรียน และบอกวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน
2. ขั้นสอน ครูนำเสนอเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ด้วยวิธีสอนที่เหมาะสมแล้วให้งาน
3. ขั้นทำงานกลุ่ม เมื่อได้รับคำถามจากครู นักเรียนต้องหาคำตอบด้วยตนเองก่อนแล้วจึงนำคำตอบไปปรึกษาคู่ของตนเพื่ออภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด

4. ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ

4.1 ตรวจสอบผลงาน ครูดูจากงานกลุ่มที่แต่ละคู่ส่งไปและครูสุ่มบางคู่มาเสนอคำตอบในชั้นเรียน ขณะที่ฟังผู้นำเสนอแล้วผู้เรียนในห้องสามารถยกมือ เพื่อแสดงความคิดเห็นต่อคำตอบหรือเสนอคำตอบของตนได้

4.2 ทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคลโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน เพื่อตรวจสอบการสอบแล้วทำการคำนวณคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มให้นักเรียนทราบ และถือว่าเป็นคะแนนของนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มด้วย

5. ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานของกลุ่ม ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน ถ้ามีสิ่งที่ยังนักเรียนยังไม่เข้าใจครูควรอธิบายเพิ่มเติม ครูและนักเรียนช่วยกันประเมินผลการทำงานของกลุ่ม โดยอภิปรายถึงผลงานของนักเรียน และวิธีการทำงานของนักเรียน รวมถึงวิธีการปรับปรุงการทำงานของกลุ่มด้วย ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเองทั้งทางด้านวิชาการและด้านสังคม

ขจรศักดิ์ หลีกแก้ว (2551) ได้เสนอขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคเพื่อนคู่คิดจะมีขั้นตอนที่สำคัญ ดังนี้

ขั้นที่ 1 แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แบบละความสามารถ (เก่ง ปานกลาง อ่อน) กลุ่มละ 2 – 4 คน

ขั้นที่ 2 ครูตั้งประเด็นสั้น ๆ หรือโจทย์คำถาม

ขั้นที่ 3 ผู้เรียนแต่ละคนคิดหาคำตอบด้วยตนเองสัก 1 – 2 นาที

ขั้นที่ 4 ให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นถกเถียงแล้วความคิดหรือคำตอบของตนให้เพื่อนฟังจนได้ข้อสรุปที่เห็นพ้องกัน

ขั้นที่ 5 ผู้เรียนคนใดคนหนึ่งสามารถอธิบายคำตอบให้เพื่อนฟังทั้งชั้นได้หรือ ครูสุ่มบางคู่มารายงานหน้าชั้นเรียน

จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่า ขั้นตอนของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วย เทคนิคเพื่อนคู่คิดเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนจับคู่กัน 2 คน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาโดยในการสร้างรูปแบบการสอนครั้งนี้ผู้วิจัย จัดการเรียนรู้เป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ครูแนะนำทักษะในการเรียนแบบเพื่อนคู่คิดบอก จุดประสงค์ของบทเรียน แบ่งบทบาทหน้าที่สมาชิก และบอกวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน

ขั้นที่ 2 ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูผู้สอนนำเสนอเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ หลังจากนั้น ครูตั้งประเด็นของปัญหาหรือเสนอสถานการณ์ปัญหาให้นักเรียนแต่ละคนจะต้องคิดหาคำตอบ ด้วยตนเองเมื่อได้คำตอบของตนเองแล้ว หลังจากนั้นให้นักเรียนนำคำตอบมาอภิปราย ปรึกษากับคู่ ของตน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้สนทนาซักถามอภิปรายเนื้อหาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและ กันเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุด

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ครูสุ่มบางคู่ออกมาอภิปรายคำตอบหน้าชั้นเรียน โดยครูตรวจดู ผลงานแต่ละคู่ที่ส่งไปโดยขณะที่ฟังผู้นำเสนอแล้วนักเรียนในห้องสามารถแสดงความคิดเห็นหรือเสนอ คำตอบของตนเองได้ ซึ่งมีครูคอยให้ความช่วยเหลือและเสนอแนะ อธิบายเพิ่มเติมจนได้ข้อสรุป

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผล วัดจากพฤติกรรมของนักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรม ความถูกต้องของใบงานหรือผลงาน การตอบคำถาม การทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ

การอ่านภาษาอังกฤษ

การอ่านภาษาอังกฤษเป็นพฤติกรรมสำคัญอย่างหนึ่งของการดำเนินชีวิตในยุคสังคมข้อมูล ข่าวสารหรือยุคสารสนเทศเช่นปัจจุบันที่ข้อมูลต่าง ๆ มีการแพร่ กระจายไปอย่างกว้างขวางด้วยพลัง ความสามารถของเทคโนโลยีทางการสื่อสารที่ทันสมัย จนทำให้สังคมโลกทุกวันนี้มีขนาดแคบและเล็ก ลง การติดตามการเคลื่อนไหวของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในโลกที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็ว วิธีหนึ่งก็ คือ การอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556)

ได้อธิบายความหมายของการอ่านว่า “อ่าน” หมายถึง “ว่าตามตัวหนังสือ ออกเสียงด้วย เรียกว่า

อ่านออกเสียง ถ้าไม่ออกเสียงเรียกว่าอ่านในใจ สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ, ตีความเช่น อ่านรหัส อ่านลายแทง, คิด, นับ (ไทยเดิม)”

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2546) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน คือ การรับรู้ความหมายจากข้อความหรือถ้อยคำที่ตีพิมพ์อยู่ในสิ่งตีพิมพ์หรือจารึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรให้ปรากฏ หรือปรากฏในรูปสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่สามารถแปลความหมายหรือตีความได้

จันทราวดี กองเงิน (2547) ได้อธิบายว่า การอ่าน คือ ความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านโดยผ่านกระบวนการทางความคิดของสมอง สามารถแปลความ ตีความ ขยายความโดยที่ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนเขียน ตลอดจนรู้ถึงวิธีการเขียนและความคิดของผู้เขียน หรือโครงสร้างของข้อเขียนนั้น ๆ ผู้อ่านต้องสามารถจับความสำคัญและรายละเอียดได้สรุปความคิดและเข้าใจเจตนาของผู้เขียนจากเรื่องที่อ่านได้

ชวาล แพรัตกุล (2552) กล่าวว่า การอ่านนั้นอ่านเพื่อพฤติกรรม 3 ประการ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของปัญหาประกอบด้วย

1. การแปลความ (Translation) คือ การแปลเรื่องราวเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ๆ ภาษาใหม่หรือแบบใหม่
2. การตีความ (Interpretation) คือการเก็บความเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่หรือร้อยกรองใหม่ เป็นการมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหาแล้วเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ๆ ย่นย่อเรื่องต่าง ๆ จนเป็นข้อสรุปได้
3. การขยายความ (Extrapolation) คือการอนุมานหรือขยายความคิดให้กว้างลึกหรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ในเรื่องนั้น ๆ การแปลความเป็นพื้นฐานให้คนเกิดความเข้าใจเมื่อแปลความแล้วจึงสามารถตีความได้ การตีความต้องการสมรรถภาพที่สูงกว่าการแปลความ และการขยายความต้องการสมรรถภาพที่สูงกว่าการตีความ

มนรัตน์ สุขโชติรัตน์ (2549) กล่าวว่า การอ่านหมายถึง กระบวนการที่ผู้อ่านรับรู้ข่าวสารซึ่งเป็นความรู้ ความคิด ความรู้สึกและความคิดเห็นที่ผู้เขียนถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร การที่ผู้อ่านจะเข้าใจสารมากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับประสบการณ์และความสามารถในการใช้ความคิด

มนตรี นีวนนุวงศ์ (2549) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง การสื่อสารอย่างหนึ่งโดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อกลางระหว่างผู้เขียน (Writer) และผู้อ่าน (Reader) โดยผู้ส่งสาร จะใช้ตัวอักษรเป็นรหัสความคิดส่งไปให้ผู้อ่านนั้นถอดรหัสความคิดของผู้เขียน ดังนั้นผู้รับสารจึงต้องอาศัยทักษะและกลวิธีต่าง ๆ ในการอ่านเพื่อให้เกิดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งการอ่านที่มีประสิทธิภาพก็คือ การที่ผู้อ่านสามารถสื่อความหมายของตัวอักษรได้ตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียนที่ส่งผ่านตัวอักษร

บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2549) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการแปลความหมาย สัญลักษณ์ทางภาษา โดยผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ ตามความรู้ และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน และตีความเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ตามความต้องการของผู้เขียนที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้

สรุปได้ว่าการอ่าน หมายถึง การรับรู้ความหมายจากข้อความ ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ แปลความ ตีความ ขยายความ และจับใจความสำคัญ โดยอาศัยทักษะความรู้ด้านภาษาและประสบการณ์ทำให้สื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความสำคัญของการอ่าน

ชีวิตยุคปัจจุบันมีความจำเป็นที่ต้องอาศัยศิลปะการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ วิชาต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และการประกอบอาชีพ เป็นกุญแจดอกสำคัญที่สามารถไขไปสู่ความรู้และสร้างความก้าวหน้าทางสติปัญญา อันจะส่งผลให้เกิดการระดมองค์ความรู้วิทยาการและความคิดในเชิงพัฒนา ซึ่งมีนักการศึกษาได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่านไว้ ดังนี้

บันลือ พุกกะวัน (2534) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่าน ได้ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ หากอ่านไม่ได้ การเรียนการสอนย่อมเกิดอุปสรรคใหญ่หลวง พฤติกรรมการเรียนของเด็กก็จะเปลี่ยนไป ดังนั้นครู จำเป็นต้องเอาใจใส่ช่วยเหลือ แก้อุปสรรคเสริม ตั้งแต่เริ่มอ่านบทเรียนแรกทันที
2. เด็กที่อ่านได้ย่อมได้รับการยอมรับ สามารถร่วมเรียน ร่วมเล่นกับเพื่อน ๆ ได้ดี ตรงกันข้ามการที่เด็กมีอุปสรรคในการอ่าน ย่อมขาดความอบอุ่น ขาดความมั่นใจในตนเอง
3. การอ่านได้ อ่านเป็น อ่านสิ่งที่ส่งเสริมให้เด็กได้รับความรู้เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมเพราะไม่ว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดในโลกก็ไม่อาจจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด
4. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบธุรกิจ การปรับปรุงอาชีพ และเมื่อพ้นวัยประถมศึกษาอาจเรียนรู้จากกิจกรรมการศึกษานอกโรงเรียนได้อีกทางหนึ่ง
5. การอ่านมีความจำเป็นต่อการเป็นพลเมืองดีที่จะรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ของบ้านเมืองการปกครองที่พลเมืองดีจะต้องให้ความร่วมมือแก่ทางราชการได้ดี
6. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการพินิจ เลือกตัดสินใจที่จะเลือกตัวแทนในการเมืองการปกครองอันเป็นรากฐานสำคัญของระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
7. การอ่านย่อมเป็นกิจกรรมที่สำคัญที่จะช่วยให้เด็กประถมศึกษา หรือวัยอื่น ๆ สามารถใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการอ่าน

8. การอ่านจะทวีความสำคัญมากขึ้นโดยลำดับ ที่ช่วยให้รอบรู้การเปลี่ยนแปลงทางสังคม การสื่อสาร การพยากรณ์อากาศ เพื่อการปรับปรุงตน ปรับปรุงอาชีพ ยิ่งสังคมเจริญมากขึ้นเพียงใด การอ่านก็จะทวีความสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น

ฉวีวรรณ คูหาภินนธ์ (2542) ได้กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ ตั้งแต่เกิดจนโต และจนกระทั่งถึงวัยชรา การอ่านทำให้รู้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสาร ทำให้ผู้อ่านมีความสุข มีความหวัง และมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่านมีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ พัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ และสนองความอยากรู้อยากเห็น นอกจากนั้น การพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ ความสามารถ ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ก็ได้มาจากการอ่านนั่นเอง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นวิธีการที่สำคัญวิธีหนึ่งที่มนุษย์ใช้ในการศึกษาหาความรู้ให้ตนเองตลอดมา การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การรู้และใช้วิธีการอ่านที่ถูกต้องจึงจำเป็นสำหรับผู้อ่านทุกคน การรู้จักฝึกฝนอ่านอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้เกิดความชำนาญและมีความรู้กว้างขวางขึ้นอีกด้วย

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2548) สรุปว่าการอ่านมีความสำคัญ ดังนี้

1. การอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน จำเป็นต้องอ่านหนังสือเพื่อการศึกษาหาความรู้ต่าง ๆ
2. การอ่านเป็นเครื่องมือช่วยให้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปพัฒนาคนและพัฒนางาน
3. การอ่านเป็นเครื่องมือสืบทอดมรดกทางวัฒนธรรมของคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนรุ่นต่อไป
4. การอ่านเป็นการส่งเสริมให้คนมีความคิดและฉลาดรอบรู้ เพราะประสบการณ์ที่ได้จากการอ่าน เมื่อเก็บสะสมเพิ่มพูนนานวันเข้า ก็จะทำให้เกิดความคิด เกิดสติปัญญา เป็นคนฉลาดรอบรู้ได้
5. การอ่านเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินบันเทิงใจ เป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาความสุข ให้แก่ตนเองที่ง่ายที่สุดและได้ประโยชน์คุ้มค่าที่สุด
6. การอ่านเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ทั้งด้านจิตใจและบุคลิกภาพ เพราะเมื่ออ่านมากย่อมรู้มาก สามารถนำความรู้ไปใช้ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข
7. การอ่านเป็นเครื่องมือในการพัฒนาระบบการเมืองการปกครอง ศาสนา ประวัติศาสตร์และสังคม
8. การอ่านเป็นวิธีการหนึ่งในการพัฒนาระบบการสื่อสาร และการใช้เครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ ต่าง ๆ

มณีนีรัตน์ สุกโชติรัตน์ (2549) กล่าวว่า การอ่านช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถของผู้อ่าน การอ่านมากทำให้ผู้นั้นมีความรอบรู้ที่สำคัญทำให้มีความคิดกว้างไกลและมีวิสัยทัศน์ เนื่องจากการอ่านเป็นการจุดประกายความคิดของผู้อ่าน ทำให้เกิดการพัฒนาก้าวหน้าทางสติปัญญา ด้วยการนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปบูรณาการกับความคิดของตนเอง เกิดเป็นความคิดใหม่ในการพัฒนาให้เกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ ขึ้นไปอีก

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ ช่วยเพิ่มพูนและพัฒนาสติปัญญา ทำให้คนมีความฉลาดรอบรู้ มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ทันโลกทันเหตุการณ์ สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข เป็นคนมีคุณธรรม และมีคุณภาพของประเทศชาติ

3. จุดมุ่งหมายของการอ่าน

โดยทั่วไปผู้อ่านจะมีจุดมุ่งหมายในการอ่านที่แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคล ความต้องการและสถานการณ์ของแต่ละคน การตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่านช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ มีความชัดเจน ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2545) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านว่าจุดมุ่งหมายของการอ่าน คือการตอบสนองอารมณ์ที่ผู้อ่านสนใจ เช่น การอ่านเพื่อความบันเทิงหรือพักผ่อน การอ่านเพื่อหาความรู้ ซึ่งผู้อ่านต้องมีพื้นฐานทางการอ่านพอสมควร และต้องมีการจับใจความสำคัญของเรื่อง มีการจดบันทึกไว้ ในบางครั้งต้องอาศัยการท่องจำด้วย และอ่านเพื่อเสริมความคิดผู้อ่านต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องที่อ่านเป็นอย่างดี ตั้งปัญหาถามตัวเองอยู่เสมอในขณะที่อ่านและตอบปัญหาให้กับตัวเองจะเป็นการช่วยเสริมความคิดได้เป็นอย่างดี

สมพร แสงพิพฒน์ (2534) ได้จำแนกจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 4 ประการ คือ

1. การอ่านเพื่อความรู้ เป็นการอ่านเพื่อค้นหาคำตอบของสิ่งที่ต้องการ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ เช่น การเขียนตำราวิชาการ เป็นต้น
2. การอ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านเพื่อการพักผ่อน เช่น การอ่านนิทาน นวนิยายเป็นการอ่านหลังจากเสร็จงานประจำวัน
3. การอ่านเพื่อความคิดแปลกใหม่ เป็นการอ่านที่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์
4. การอ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ การอ่านเพื่อก่อให้เกิดความรู้ ความคิด และทัศนคติที่ดี ผู้อ่านมากจึงมีความรู้ และเป็นที่ยอมรับของสังคม การอ่านจึงช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ

มัทนา นาคะบุตร (2544) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. อ่านเพื่อศึกษาความรู้ ต้องการหาความรู้ได้อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อนำไปปฏิบัติ หรือเพิ่มพูนความรู้ การอ่านลักษณะนี้เป็นการอ่านที่เจาะจงศึกษาหาความรู้อย่างแท้จริง ซึ่งผู้อ่านอาจต้องการความรู้ผิวเผินหรือลึกซึ้งก็ได้ ลักษณะการอ่านต้องอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน ทำความเข้าใจเรื่อง

ที่อ่าน และควรมีการจัดบันทึกหรือจดข้อความสำคัญไว้อ้างอิงต่อไป การอ่านตำราวิชาการหรืองานเขียนเฉพาะเรื่อง เฉพาะกิจ ผู้อ่านมักตั้งจุดมุ่งหมาย อ่านเพื่อการศึกษาหาความรู้

2. อ่านเพื่อความบันเทิง ผ่อนคลายอารมณ์ หรือเพื่อความเพลิดเพลิน ผู้อ่านมุ่งหวังความสุข ความสบายใจจากการอ่านเป็นสำคัญ

3. อ่านเพื่อหาคำตอบ เป็นการอ่านเพื่อการค้นหา ซึ่งอาจเป็นข้อเท็จจริง หรือเหตุผลมาประมวลเป็นคำตอบให้หายสงสัย หรือกังวลใจ การอ่านลักษณะนี้ ผู้อ่านต้องอ่านและทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านทั้งต้องมีวิจารณ์ญาณในการคิดสรุปเพื่อหาคำตอบนั้น ๆ ด้วยว่าสิ่งที่ได้อ่านนั้นเป็นความรู้ ข้อเท็จจริง หรือมีเหตุผลที่ทำให้เชื่อถือได้เพียงใด

4. อ่านเพื่อวิเคราะห์หรือวิจารณ์ ผู้อ่านต้องอ่านอย่างละเอียดถี่ถ้วน พยายามจับประเด็นสำหรับวิเคราะห์ วิจารณ์ให้เด่นชัด บางครั้งการอ่านลักษณะนี้ จำเป็นต้องมีลักษณะการอ่านแบบจับผิดหรือหาประเด็นโต้แย้ง หรือคล้อยตามรวมอยู่ด้วย วิธีการอ่านก็เช่นเดียวกับการอ่านเพื่อความรู้คือต้องอ่านละเอียด มีความเข้าใจเรื่องที่อ่าน ประกอบกับมีความรู้ด้านการวิเคราะห์ วิจารณ์ มีความเที่ยงธรรมในการติชม เพื่อให้การวิเคราะห์หรือวิจารณ์นั้นมีเหตุผลเป็นที่น่าเชื่อถือ

5. อ่านเพื่อฝึกทักษะในการออกเสียง เป็นการฝึกตนเองให้อ่านชัดถ้อยชัดคำ มีจังหวะ ลีลา การอ่านที่เป็นธรรมชาติ และรู้จักแบ่งวรรคตอนในการอ่านได้ถูกต้องเหมาะสม ผู้อ่านจำเป็นต้องรู้ลักษณะเฉพาะของงานเขียนทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เพื่อจะได้อ่านได้ถูกต้องตามลักษณะของงานเขียนนั้น ๆ

สรุปได้ว่าจุดมุ่งหมายการอ่านคือ อ่านเพื่อความบันเทิง และอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ ซึ่งผู้อ่านจะต้องมีพื้นฐานการแปลความ ตีความ ขยายความ และการสรุปความ เพื่อให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน และช่วยทำให้ผู้อ่านเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์

4. ความสนใจในการอ่าน

ความสนใจในการอ่านหนังสือของเด็กขึ้นอยู่กับความอยากรู้อยากเห็นตามธรรมชาติของเด็ก ความพร้อมของร่างกาย สติปัญญา และความสามารถในการอ่านของเด็กแต่ละคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสนใจของเด็กแต่ละวัย ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวไว้ดังนี้

ฉวีวรรณ คูหาภินนธ์ (2542) ได้กล่าวถึงความสนใจและความต้องการในการอ่านของเด็กวัย 8-14 ปี ดังนี้

เด็กวัย 8-12 ปี (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4) เด็กวัยนี้จะเข้าใจคำเปรียบเทียบ สนใจเรื่องที่เป็นจริงมากขึ้น เด็กชายสนใจเรื่องวิทยาศาสตร์ การผจญภัย การต่อสู้ เรื่องที่มีจินตนาการกว้างไกลเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ การทดลองง่าย ๆ ตามที่เรียนมาจากโรงเรียน เด็กหญิงจะชอบการแต่งกายเสื้อผ้า การบ้านการเรือน ยังคงชอบเรื่องเกี่ยวกับเทพดา นางฟ้า ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายจะชอบเหมือน ๆ กัน เช่น วรรณคดี นิทาน นิยายสำหรับเด็กง่าย ๆ เกี่ยวกับ

เทพบุตร ชาตก สุภาจิต คำพังเพย นิทานพื้นบ้าน เรื่องตลก การ์ตูนซ้ำชั้น เข้าใจปัญหาสังคม ศาสนา เด็กวัยนี้จะชอบหนังสือที่มีเรื่องและรูปเท่า ๆ กัน หรือรูปอาจจะลดน้อยลงได้ ลดรูปสีลงได้ เนื้อเรื่อง ยาวขึ้น สามารถอ่านเรื่องสารเคมีง่าย ๆ รู้เรื่อง เรื่องตลกง่าย ๆ เข้าใจได้ดี เรื่องความรู้ต่าง ๆ วรรณคดีง่าย ๆ นอกจากนี้บางคนที่ย่านหนังสือเก่งมักจะหันไปอ่านหนังสือในวัยถัดไปได้เป็นอย่างดี

เด็กวัย 12-14 ปี (ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย) เป็นเด็กก่อนวัยรุ่น ความสนใจในการอ่านจะต้องกว้างขวางมากขึ้น ชอบเรื่องวิทยาศาสตร์ ชีวประวัติบุคคลสำคัญ เรื่องเด็กวัยเดียวกัน เรื่องโรงเรียน กีฬา งานอดิเรก สัตว์ แมลงต่าง ๆ เรื่องท้องถิ่น ประเพณีพื้นบ้าน เด็กวัยนี้จะรู้จัก วินิจฉัยการอ่าน หาข้อเท็จจริงมาพิสูจน์ รู้จักค้นคว้าเพิ่มเติมในสิ่งที่สงสัยและอยากรู้อยากเห็น เด็กชายจะสนใจวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ดาราศาสตร์ การทดลองต่าง ๆ เรื่องที่ขมวดปมให้คิด เรื่องผจญภัยในอวกาศ ประวัติศาสตร์ เกมคอมพิวเตอร์ ส่วนเด็กหญิงยังคงสนใจเรื่องในครอบครัว และเริ่มสนใจอ่านหนังสือนวนิยายรัก ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายชอบเรื่องสัตว์เด็กวัยนี้จะเข้าใจ หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ดี เด็กวัยนี้จะชอบหนังสือที่มีเรื่องมากกว่ารูป ส่วนมากจะชอบหนังสือขนาดฉบับ กระเป๋า (Pocket Book) ชอบอ่านหนังสือการ์ตูน และชอบอ่านนิตยสารมากโดยเฉพาะที่มีเรื่องที่น่าสนใจเป็นพิเศษ

ไพพรรณ อินทนิล (2546) ได้กล่าวถึงความสนใจและความต้องการหนังสือของเด็กวัยประถมศึกษาปีที่ 5-6 (อายุ 10-12 ปี) ว่าเด็กวัยนี้อ่านหนังสือคล่อง เป็นระบบที่มีความสนใจในการอ่านอย่างแท้จริง เด็กหญิงและเด็กชายแยกกันอ่านหนังสือตามความสนใจของตน เด็กหญิงชอบเรื่องกระจุ้มกระจิม นิทานนิยาย ชีวิตครอบครัว สัตว์เลี้ยง เรื่องของธรรมชาติ เด็กผู้ชายชอบกีฬา การผจญภัย เรื่องส่งเสริมความเป็นพระเอกและเรื่องเกี่ยวกับชีวิตมากขึ้น เรื่องสารคดีที่ให้ความรู้ด้านต่าง ๆ เด็กวัยนี้เป็นวัยที่เริ่มบูชาวีรบุรุษวีรสตรี ฉะนั้นเรื่องเกี่ยวกับบุคคลสำคัญต่าง ๆ เด็กวัยนี้จะชอบอ่านมาก เด็กจะเริ่มพ้อฝันถึงความคิดในอาชีพในอนาคตบ้างเป็นครั้งคราว และเริ่มต้องการแบบอย่างความประพฤติจากบุคคลตัวอย่าง ต้องการแบบอย่างในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ฉะนั้นสิ่งที่หาได้ง่ายอาจได้จากนิทาน เรื่องสั้น เรื่องการผจญภัยต่าง ๆ ต้องการจะแสดงความรู้สึกนึกคิดทำนอง การวิจารณ์ตัวละคร และเรื่องราวที่อ่าน ต้องการความเพลิดเพลินจากการอ่าน การใช้เวลาว่างในการประดิษฐ์สิ่งของง่าย ๆ สนใจการอ่านหนังสือหลายสหลายประเภท คล้ายกับว่าต้องการที่จะสำรวจและให้เข้ามาในสิ่งที่ตนสนใจ เริ่มเรียนวรรณคดีได้ดีขึ้น

สรุปได้ว่า ความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย นักเรียนหญิง และนักเรียนชายมีความสนใจในการอ่านหนังสือโดยทั่วไปแตกต่างกัน โดยจะอ่านในสิ่งที่ตนสนใจ ซึ่งเกี่ยวข้องกับธรรมชาติ หรือสิ่งที่อยู่รอบตัว แต่ก็มีระบบในการอ่าน รู้จักการวินิจฉัยการอ่านและเลือกอ่านในสิ่งที่ตนสนใจมากขึ้น

5. กระบวนการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการใช้ความคิด พิจารณา ตีความ แปลความ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เกิดเป็นความรู้จากความเข้าใจ แล้วนำไปใช้ได้ตรงตามความต้องการ ดังที่นักการศึกษาได้กล่าวถึงกระบวนการอ่านไว้ ดังนี้

สุชาติ พงษ์พานิช (2542) กล่าวถึงกระบวนการของการอ่าน คือ การที่ผู้อ่านถูกกระตุ้นด้วยถ้อยคำของผู้เขียน แล้วแปรเปลี่ยนถ้อยคำเหล่านั้นเป็นความหมาย ซึ่งผู้อ่านจำเป็นต้องเลือกความหมายที่เด่นชัดเพียงความหมายเดียวให้เข้ากับเนื้อความในตอนนั้น ๆ เพราะฉะนั้นการอ่านจึงเกี่ยวข้องกับกระบวนการอ่าน 2 อย่างคือ กระบวนการนำสิ่งเร้าเข้าสู่สมองและกระบวนการรับรู้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการตีความสิ่งเร้าหลังจากที่สิ่งเร้าเข้าสู่สมองแล้ว กล่าวโดยสรุปคือ การอ่านเป็นกระบวนการซึ่งให้ความสำคัญต่อสัญลักษณ์ โดยการเชื่อมโยงสัญลักษณ์เหล่านั้นให้เข้ากับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

นลินี บำเรอราช (2545) กล่าวว่ากระบวนการอ่านมีพฤติกรรมทางการคิดเป็นไปตามลำดับต่อเนื่องกันอย่างรวดเร็วในช่วงเศษเสี้ยวของวินาที หากพิจารณารายละเอียดของขั้นตอนต่าง ๆ จะพบว่า กระบวนการอ่านมีกิจกรรมการใช้สายตาและการคิด ดังต่อไปนี้

1. การดูตัวหนังสือ ผู้อ่านได้เห็นตัวหนังสือเป็นตัวอักษรต่าง ๆ เช่นพยัญชนะ สระและเครื่องหมายต่าง ๆ
2. การรับรู้ภาษาหนังสือ ผู้อ่านรับรู้ตัวอักษรต่าง ๆ เป็น คำ ประโยค ข้อความ
3. การคิดตั้งข้อสังเกต ผู้อ่านคิดตั้งข้อสังเกต โดยมีการคิดเปรียบเทียบหรือเชื่อมโยงการรับรู้ตัวหนังสือที่เห็นใหม่กับการรับรู้เดิมที่เคยมีมาก่อน โดยระลึกทวนแล้วเปรียบเทียบ
4. การคิดให้ความหมาย ถ้าผู้อ่านจำได้ ก็จะมีการรับรู้ความหมาย หรือการคิดให้ความหมาย ทำให้ตัวหนังสือที่เห็นนั้น มีความหมายขึ้น แล้วจำลักษณะรูปคำกับความหมายประจำรูปคำนั้นได้นั้นคือเกิดการจำและรู้ความหมายของตัวหนังสือ
5. การเข้าใจมีการเรียนรู้สิ่งที่อ่าน ผู้อ่านรู้ความหมายของสิ่งที่อ่าน ทำให้ได้รับความรู้ในสิ่งที่อ่าน โดยมีการเชื่อมโยงหรือบูรณาการความจำต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เกิดเป็นความรู้เกิดความเข้าใจ และเกิดการเรียนรู้
6. การเกิดปัญญา ผู้อ่านคิดนำความรู้ต่าง ๆ ที่เก็บไว้นั้นออกมาใช้อย่างเหมาะสมทำให้เกิดปัญญา

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2548) สรุปว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วย

1. การรู้จักคำ หมายถึง การตระหนักหรือการระลึกถึงประสบการณ์จากการถูกกระตุ้นด้วยสัญลักษณ์

2. เข้าใจความหมายของคำ วลีและประโยค คือ เมื่อเห็นคำต่าง ๆ ซึ่งประกอบเป็นข้อความแล้วเข้าใจความหมายไปตามลำดับ

3. ขั้นปฏิกิริยา คืออ่านไปคิดไปว่าผู้เขียนหมายถึงอะไรแน่ ต้องอ่านโดยทั้งที่มีสติและปัญญา และความรู้สึก ประเมินได้ว่าข้อความนั้นจะยอมรับหรือปฏิเสธด้วยเหตุผลใดขั้นตอนนี้ต้องอาศัยการตั้งประสบการณ์เดิมมาช่วยประกอบการพิจารณา ดังนั้นผู้อ่านที่รอบรู้จะเข้าใจได้ลึกซึ้งกว่า อาจจะลำดับเรื่องราวใหม่ให้ตัวเองเข้าใจดียิ่งขึ้นได้อาจจะเปรียบเทียบความคิด หรือเรื่องราวต่าง ๆ แยกแยะได้ว่าเรื่องนี้สำคัญกว่าเรื่องนั้น เรื่องใดเป็นความจริงหรือเป็นความคิดเห็นไปจนถึงหาข้อสรุปเป็นแนวคิดกว้าง ๆ ได้ และสรุปเนื้อหาทั้งหมด

4. บุรณาการ การนำความหมายจากข้อความที่อ่านไปสร้างความคิดให้ได้ อย่างที่เรียกว่าเกิด “ประจักษ์” ขึ้น อาจจะทำให้ผู้อ่านเปลี่ยนความคิดจากเรื่อง ๆ หนึ่งไปเลย หรือเกิดความสนใจใหม่ ๆ ขึ้นมา แล้วศึกษาโดยละเอียดต่อไป

สรุปได้ว่ากระบวนการอ่าน คือ วิธีการแปลความหมายหรือตีความจากข้อความ หรือสัญลักษณ์ โดยมีขั้นตอนเริ่มจากการรับรู้ข้อความหรือสัญลักษณ์ การแปลความหมาย ตีความสิ่งที่พบเห็น การรับรู้ความหมาย และเกิดความเข้าใจในสิ่งที่พบเห็นตามลำดับ

6. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ (Reading Comprehension)

ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งในการอ่านทุกประเภท เพราะจุดมุ่งหมายที่แท้จริงคือผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่อ่าน แต่จะมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับเขาวินิจฉัยมาช่วยในการทำความเข้าใจของผู้อ่านว่ามีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เดิมมากน้อยเพียงใด ดังนั้นการศึกษาหลายท่านได้ให้คำจำกัดความของความเข้าใจในการอ่านไว้หลาย ๆ ลักษณะ ดังนี้

Carr (1987) กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ การตีความหมายจากเรื่องที่อ่าน และปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่อ่านกับความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านใช้ความรู้เดิมนั้นในการตีความ และตัดสินใจนั้นอย่างมีเหตุผล และผู้อ่านใช้ความรู้เดิมนั้นในการตัดสินใจเลือกสิ่งที่ผู้อ่านคิดว่าจำเป็นจะต้องเข้าใจและเลือกความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ให้เหมาะสมซึ่งกันและกัน

Gunning (1992) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือความสามารถในการทำความเข้าใจความหมายของคำและภาษาที่เขียน ซึ่งถือว่าเป็นวัตถุประสงค์หลักของการอ่าน ถ้าไม่เกิดความเข้าใจนั้นหมายความว่าไม่เกิดการอ่าน

ลัวน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539) กล่าวว่าความเข้าใจการอ่านว่าเป็นความสามารถในการแปลความ ตีความ และขยายความจากสื่อความหมายต่าง ๆ ที่ได้พบเห็น แบ่งส่วนย่อยออกเป็น 3 อย่าง คือ

1. การแปลความ (Comprehension) เป็นความสามารถในการถ่ายทอดความหมายจากภาษาระดับหนึ่งมาเป็นอีกระดับหนึ่งให้เข้าใจง่ายขึ้น

2. การตีความ (Interpretation) เป็นความสามารถในการสรุป การแปลความมองภาพส่วนรวมมาเป็นใจความสั้น ๆ อย่างได้ความ

3. การขยายความ (Extrapolation) เป็นความสามารถในการทำนายหรือคาดคะเนข้อเท็จจริงล่วงหน้าโดยอาศัยแนวโน้มที่เรียนมา

อารีย์ วชิรवारการ (2542) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน เป็นการแสดงออกถึงความสามารถในการสื่อสารข้อความต่าง ๆ ที่มีอยู่โดยใช้ถ้อยคำภาษาอย่างใหม่และได้ใจความที่ถูกต้อง จำแนกการแสดงออกถึงความเข้าใจได้ 3 ระดับ ดังนี้

1. การแปลความ เป็นความสามารถในการแปลความหมายของเรื่องราวหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏโดยใช้ถ้อยคำภาษาของตนเองได้อย่างถูกต้อง การแปลความแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1.1 แปลความหมายจากระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่ง เช่น แปลคำศัพท์ แปลข้อความยาว ๆ ให้กลายเป็นคำหรือข้อความสั้น ๆ หรือแปลศัพท์เทคนิคให้เป็นคำสามัญ

1.2 การแปลสัญลักษณ์ ได้แก่ การแปลความหมายจากรูปภาพ ตาราง เครื่องหมายและสัญลักษณ์ ต่าง ๆ

1.3 การถอดความเป็นการถามให้แปลความหมายของคติพจน์ คำคม บทกวี คำพังเพย สุภาษิตให้เป็นภาษาสามัญ หรือแปลภาษาสามัญให้เป็นสุภาษิต

2. การตีความ เป็นความสามารถที่จะค้นหา เปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเป็นเรื่องหรือเป็นความสามารถในการจับความหมายสำคัญของเรื่องนั้นได้หรือไม่ เช่น

2.1 ให้ค้นหาความมุ่งหมายหรือคตินิยมของผู้แต่ง

2.2 ให้ค้นหาข้อความนั้นพาดพิงสัมพันธ์กันอย่างไร

2.3 ให้ตีความจากกราฟ สถิติ

2.4 ให้ค้นหาความหมายที่ซ่อนอยู่

3. การขยายความ เป็นความสามารถในการขยายความคิดออกมาโดยอาศัยข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ เป็นความคิดด้านจินตนาการอย่างมีเหตุผล ข้อสอบที่สร้างจะถามถึงการคาดคะเนหรือพยากรณ์เหตุการณ์ต่อไปได้หรือไม่ การสร้างคำถามอาจทำได้ 3 ลักษณะ คือ

3.1 ให้ข้อมูลเป็นระยะเวลา แล้วให้อนุมานเหตุการณ์ในช่วงเวลานั้น ๆ

3.2 ให้ข้อมูลเป็นเหตุการณ์ เรื่องราว และขยายความไปสู่เรื่องอื่น ๆ

3.3 ให้ข้อมูลเป็นกลุ่มหรือขนาดแล้วขยายไปสู่ขนาดอื่น

จันทราวดี กองเงิน (2547) กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่าน คือความสามารถในการจับใจความสำคัญ การแปลความ ตีความ ขยายความ และการสรุปความโดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นพื้นฐานให้เกิดเป็นความเข้าใจขึ้น

มนตรี นิวตุนวงศ์ (2549) กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถของผู้อ่านในการตีความ ขยายความ ลำดับเรื่องราว สรุปความตลอดจนสามารถประเมินความคิดที่ได้จากเนื้อเรื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยโครงสร้างทางภาษา ลักษณะของภาษาจุดมุ่งหมายและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

จากคำกล่าวของนักการศึกษาหลายท่านที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ กลุ่มคำ ประโยคโดยผู้อ่านจะต้องใช้ทักษะการคิด และประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ เพื่อแปลความ ตีความ ขยายความและสรุปความจากเรื่องที่อ่านได้ ตัดสินความหมายของการอ่านอย่างมีเหตุผลด้วยความเข้าใจ แล้วสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถวัดได้จากการทำแบบทดสอบ

7. วัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ผู้อ่านแต่ละคนจะมีระดับความเข้าใจสิ่งที่อ่านแตกต่างกันทั้งขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา ความรู้ด้านภาษา และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ซึ่งทำให้ทราบว่าผู้อ่านมีพัฒนาการอ่านอยู่ในระดับใด ต้องแก้ไขปรับปรุง พัฒนาและส่งเสริมอย่างไร นักการศึกษาหลายท่านได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

Dallman & Deboer (1978) จำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจข้อมูลที่กล่าวไว้โดยตรง ได้แก่ความเข้าใจความหมายของคำ ความเข้าใจใจความสำคัญ ความเข้าใจในรายละเอียดและสามารถทำตามคำแนะนำได้
2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretative Level) หมายถึง ความเข้าใจในสิ่งที่ไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง แต่จะต้องใช้ความสามารถในการสรุปอ้างอิง ลงความเห็น สามารถย่อความ สรุปความ และคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดตามมาได้
3. ความเข้าใจระดับประเมินค่า (Evaluative Level) หมายถึง การประเมินค่าสิ่งที่อ่านโดยพิจารณาข้อมูลหรือองค์ประกอบต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของตนในการตัดสินใจ

Harris & Sipay (1990) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 4 ระดับ ได้แก่

1. ระดับตรงตามตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน
อย่าตรงไปตรงมา โดยไม่มีความหมายอื่นใดแฝงอยู่
2. ระดับตีความ (Inferential Comprehension) คือความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน
โดยผ่านการพิจารณาตัดสินความหมายที่แฝงอยู่ในเนื้อเรื่อง
3. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Reading) คือความเข้าใจที่ผ่านกระบวนการคิด
และการนำประสบการณ์เดิมมาใช้เพื่อประเมินและวินิจฉัยเรื่องที่อ่าน
4. ระดับสร้างสรรค์ (Creative Reading) คือความสามารถคิดกว้างไกล คิดหลาย
แง่มุม มีจินตนาการ สามารถสร้างสรรค์ความคิดใหม่

นลินี บำเรอราช (2545) กล่าวว่า แนวคิดเรื่องระดับความเข้าใจในการอ่านมาจาก
พฤติกรรมการเรียนรู้ด้านความรู้หรือพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ของ Bloom (1956 อ้างถึงใน
นลินี บำเรอราช, 2545) ที่มีการลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้ออกเป็น 6 ระดับ คือ การรู้จักจำข้อมูล
เนื้อหา การเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินผล ต่อมา Sanders
(1966 cited in Burmister, 1978) ได้นำแนวคิดของ Bloom มาขยายเป็นการวัดระดับความเข้าใจ
ในการอ่านโดยขยายเป็น 7 ระดับ เรียงจากง่ายไปสู่ยากได้ ดังนี้

1. ระดับความจำ (Memory) เป็นการจำตามถ้อยคำที่ระบุอยู่ในบทอ่าน หรือตามที่
ผู้เขียนเขียนไว้เป็นความเข้าใจในระดับต้น เป็นระดับที่ไม่ต้องใช้ความคิดมากนัก ผู้อ่านแสดง
ความเข้าใจด้วยการบอกสิ่งต่อไปนี้

1.1 ข้อความจริง วัน เดือน ปี การนิยามศัพท์หรือข้อมูลที่เป็นรายละเอียดใน
เรื่องที่อ่าน

1.2 ความคิดสำคัญที่ผู้เขียนระบุไว้

1.3 ลำดับขั้นของเหตุการณ์ต่าง ๆ

1.4 คำแนะนำที่ระบุในข้อเขียน

2. ระดับแปลความ (Translation) เป็นความสามารถของผู้อ่านที่แปลความหมาย
ของข้อความที่อ่านออกมาได้ถูกต้องด้วยภาษาของตนเองในลักษณะต่อไปนี้

2.1 สามารถอธิบายเนื้อเรื่องหรือแนวคิดของเรื่องที่อ่านด้วยภาษาที่ง่ายขึ้นหรือ
ด้วยภาษาของตนเองโดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวคิดเดิม

2.2 สามารถนำเนื้อหาความจากสิ่งที่อ่านมาแสดงเป็นกราฟ แผนผัง แผนภูมิหรือ
ทำในทางกลับกันคือ นำเนื้อหาจากกราฟ แผนผัง แผนภูมิ มาอธิบายเป็นประโยคเป็นย่อหน้า

2.3 สามารถนำเรื่องที่อ่านมาเขียนเป็นงานเขียนในลักษณะรูปแบบอื่นได้

2.4 สามารถทำตามคำแนะนำที่ให้ไว้อย่างถูกต้องได้

ความเข้าใจระดับแปลความ เป็นความสามารถในเชิงที่ผู้อ่านจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านได้ แล้วแสดงให้ผู้อื่นรับรู้ได้ด้วยวิธีการแสดงออกแบบต่าง ๆ

3. ระดับตีความ (Interpretation) เป็นความสามารถในเชิงเห็นสิ่งที่สัมพันธ์กันของสิ่งที่มีได้ระบุไว้ เป็นความเข้าใจระหว่างบรรทัดของข้อความ ความเข้าใจระดับนี้ผู้อ่านต้องใช้ความคิดมากขึ้นโดยมีความสามารถในการสิ่งต่อไปนี้

3.1 เมื่อทราบสาเหตุ สามารถระบุผลที่จะเกิดตามมาได้ หรือเมื่อทราบผลที่เกิดขึ้นสามารถระบุสาเหตุได้

3.2 คาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไป หรือคาดคะเนเรื่องได้

3.3 สามารถสรุปความคิดสำคัญได้อย่างสมเหตุสมผล ถ้าบทอ่านนั้นมีได้ระบุไว้

3.4 สามารถประมวลความจากข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับจากบทอ่าน สามารถลงความเห็นอย่างใดอย่างหนึ่งได้

3.5 สามารถขยายความเพิ่มเติมจากข้อมูลที่ได้รับ

3.6 สามารถบอกความสัมพันธ์กันของตัวละครต่าง ๆ

3.7 สามารถจินตนาการตามสิ่งที่ระบุไว้ได้ เช่น เกิดภาพพจน์ เกิดมีความรู้สึก คล้อยตามเหมือนได้ยินเสียง ได้กลิ่น ได้รสชาติจากการจินตนาการ

4. ระดับนำไปใช้ (Application) เป็นความสามารถระดับสูงขึ้น ซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำความรู้ หลักการ ทฤษฎี แนวคิดไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ หรือสภาพปัญหาใหม่ที่ไม่เคยเห็นหรือรู้จักมาก่อน กิจกรรมการสอนอ่านในชั้นนี้ครู ควรให้มีการอธิบายในสิ่งที่รับรู้จากการอ่าน แล้วตั้งคำถามเพื่อถามในเชิงประยุกต์ ใช้ความรู้ที่ได้รับในสถานการณ์ที่กำหนดให้ แล้วถามว่าทำไมจึงคิดเช่นนั้น นอกจากนั้นอาจถามเพื่อให้สรุปหลักการ แล้วถามว่ามีเหตุผลใดที่ทำให้มีการสรุปเช่นนั้น

5. ระดับการวิเคราะห์ (Analysis) การคิดวิเคราะห์เป็นความสามารถในการแยกส่วนต่าง ๆ ของเรื่องที่เป็นความรู้หรือแนวคิดที่ได้จากการอ่านนั้น และสามารถชี้ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อยหรือองค์ประกอบต่าง ๆ นั้น เช่น เมื่ออ่านข้อความที่เป็นการโฆษณาชวนเชื่อ สามารถตอบคำถามเหล่านี้ได้ เช่น ใครเป็นคนเขียน กลุ่มเป้าหมายของผู้เขียนคือใคร ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์อะไรในการเขียนครั้งนี้ ผู้เขียนใช้เทคนิคอะไร

6. ระดับสังเคราะห์ (Synthesis) เป็นความสามารถในการคิดเชิงบูรณาการการคิดรวมส่วนต่าง ๆ ที่แยกกระจายอยู่ให้เป็นแนวคิดเดียว และเป็นแนวใหม่ เป็นความคิดในเชิงทำให้เกิดความรู้ใหม่หรือแนวคิดใหม่ มีผลของการคิดเป็นหลักการหรือกฎเกณฑ์ใหม่ ๆ หรือมีผลงานใหม่ มีวิธีการใหม่ต่างจากความคิดขั้นตีความ

7. ระดับการประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถทางความคิดระดับสูงสุด มีการตัดสินใจด้วยเกณฑ์ที่กำหนดขึ้น การคิดเกณฑ์หรือมาตรฐานที่ใช้ในการตัดสินมักเกี่ยวข้องกับ ความเป็นเหตุเป็นผล การเปรียบเทียบคุณลักษณะที่สามารถมองเห็นได้โดยอาศัยทักษะการสังเกต และการคิดอย่างหลักแหลม การประเมินผลเป็นการตัดสินอย่างมีวิจารณญาณโดยมีเกณฑ์หรือ มาตรฐานอยู่ในใจ

ชวาล แพร์ตกุล (2552) ได้จัดระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ ดังนี้

1. การแปลความ (Translation) คือความสามารถในการแปลความหมายจากระดับ หนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่ง แปลสัญลักษณ์จากเครื่องหมายย่อไปสู่อีกแบบหนึ่ง และแปลถอดความจาก ภาษาหนึ่ง ไปสู่อีกภาษาหนึ่ง

2. การตีความ (Interpretation) คือความสามารถในการแปลและย่อเรื่องราว ต่าง ๆ ตามที่ปรากฏให้ยุติลงเป็นข้อสรุปได้

3. การขยายความ (Extrapolation) คือความสามารถในการอนุมาน หรือขยาย ความคิดให้กว้าง ลึก หรือไกลไปจากข้อเท็จจริงที่ประจักษ์อยู่ขณะนี้ได้

จากแนวคิดในเรื่องระดับความเข้าใจในการอ่านสามารถสรุปได้ว่าความเข้าใจในการอ่าน แบ่งออกเป็นหลายระดับได้แก่ ระดับความจำ ระดับแปลความ ระดับตีความ ระดับขยายความระดับ การนำไปใช้ ระดับการวิเคราะห์ ระดับการสังเคราะห์ และระดับการประเมินผล ซึ่งครูต้องจัดกิจกรรม การเรียนรู้เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนว่าจะให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในระดับใดจึง จะเหมาะสม สำหรับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ดังนั้น ระดับความเข้าใจในการอ่านเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาความเข้าใจในการอ่าน 3 ระดับ คือระดับที่ 1. ระดับแปลความ เป็นความสามารถให้ความหมายของบทอ่านโดยใช้ถ้อยคำ ภาษาของตนได้อย่างถูกต้อง ระดับที่ 2. ระดับตีความ เป็นความสามารถในการเข้าใจ ความหมายของ ข้อความที่อ่านโดยต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจความหมายแฝงของคำ หรือข้อความที่ไม่ได้บอก ความหมายตรง ๆ และระดับที่ 3. ระดับขยายความ เป็นความสามารถในการให้แนวคิดเพิ่มเติมและ กว้างขวางออกไปจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่อย่างมีเหตุผล

8. องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่าน มีความสำคัญมาก เพราะจุดประสงค์ของการอ่าน คือ ความ เข้าใจเรื่องที่อ่าน และทำให้เกิดความรู้ ความเพลิดเพลินภายหลัง ในทางตรงกันข้าม หากไม่เข้าใจใน การอ่าน จะทำให้เกิดความสับสนและเบื่อหน่ายไม่สามารถหาข้อมูลที่ต้องการได้ ดังนั้นครูจำเป็นต้อง ทราบถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านที่ถูกต้อง ดังที่ นักการศึกษาได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2549) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบหลักที่ส่งเสริมการอ่านให้สัมฤทธิ์ผล คือ

1. ความรู้ในเชิงคำศัพท์และตัวอักษร
2. ความรู้ในเชิงกระบวนการอ่าน
3. ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

สมุทฺร เซ็นเชาวิช (2549) ได้สรุปความเข้าใจในการอ่านมีองค์ประกอบสำคัญสรุปได้

ดังนี้

1. สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็นที่จะต้องใช้ประโยชน์หรืออ้างอิง ก็ทำได้โดยไม่ยาก
2. สามารถจับใจความสำคัญ ๆ ได้ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นหรือไม่สำคัญมากนักได้และประเมินได้ว่าอะไรที่ควรจะเป็นพิเศษหรือตัดทิ้งไปได้
3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่า มีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยเพียงใด
4. สามารถสรุปลงความเห็นจากสิ่งที่ได้อ่านมาแล้วได้อย่างถูกต้อง มีเหตุผลและน่าเชื่อถือ
5. สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุปหรือการอ้างอิงต่าง ๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องและเป็นระบบ ไม่สับสน
6. สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่น ๆ ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

Harris & Sipay (1979) กล่าวว่า องค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ คือความสามารถในการคิด และการแก้ไขปัญหา และยังมีความสามารถอื่น ๆ อีกที่จำเป็นต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจคือ การมีความรู้ในคำศัพท์ ความสามารถในการใช้ทักษะการถอดรหัสภาษาออกเป็นความหมายโดยใช้ตัวชี้แนะในบริบท (Context clue) ผู้อ่านที่มีความสามารถ จะทำความเข้าใจข้อความทีละหน่วยความหมาย ซึ่งก็คือ กลุ่มคำที่ประกอบกันแล้วมีความหมายเป็นหน่วยซึ่งจะมีความหมายเท่าใดนั้นสามารถยืดหยุ่นได้ตามความหมายที่ควรจะเป็นและการกวาดสายตา นอกจากนี้แล้วผู้อ่านที่เก่งจะให้ความสนใจกับข้อความที่เกี่ยวข้องกับจุดหมายในการอ่านของเขาและตัดข้อมูลที่ไม่เกี่ยวข้องออก

Bond & Tinker (1979 อ้างถึงใน ปรารภนา ศรีบุญเรือง, 2540) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านเพื่อความเข้าใจว่าขึ้นอยู่กับความรู้เดิมของผู้อ่าน การพัฒนาด้านคำศัพท์และความสามารถในการตีความบทอ่านออกมาเป็นความคิด (Concept) ผู้อ่านต้องใช้ความรู้ทาง

คำศัพท์ที่สั่งสมจากประสบการณ์มาเชื่อมโยงกับกลุ่มคำซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความหมาย ดังนั้น จึงพอสรุปได้ว่าการอ่านต้องอาศัยพื้นฐานความเข้าใจในด้านต่อไปนี้ คือ

1. การเข้าใจความหมายของคำ เป็นพื้นฐานสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน เพราะการที่จะทำความเข้าใจระดับประโยค และย่อหน้าได้ ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการ เข้าใจความหมายระดับคำมาก่อน สำหรับธรรมชาติและความถูกต้องของความหมายนี้ขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบ ต่อไปนี้

1.1 บริบทที่คำนั้นปรากฏอยู่

1.2 ทักษะในการเชื่อมโยงความเข้าใจสิ่งใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิมของ

ผู้อ่าน

1.3 อารมณ์ ความสนใจ การยอมรับและจุดประสงค์ของผู้อ่าน

2. การเข้าใจหน่วยความคิด หมายถึง กลุ่มคำที่เป็นหน่วยความหมาย ผู้อ่านต้อง สามารถแบ่งอ่านเป็นกลุ่มคำให้ได้ความหมายที่ต่อเนื่องกัน แทนที่จะอ่านทีละคำ ซึ่งยากต่อการแปล ความและทำความเข้าใจข้อความโดยรวม ผู้อ่านต้องมีพัฒนาการเป็นหน่วยความคิดก่อนที่จะถึง ขั้นเข้าใจความหมายในระดับประโยคได้

3. การเข้าใจประโยค คือการพัฒนาความสามารถของผู้อ่านจากการทำความเข้าใจ ความหมายระดับหน่วยความคิด แล้วนำความหมายของแต่ละหน่วยความคิดมาสัมพันธ์เข้า ด้วยกันจนได้ความหมายเป็นประโยค

4. การเข้าใจย่อหน้า ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความเข้าใจ ความสัมพันธ์ระหว่าง ประโยคในย่อหน้ามาก่อน ซึ่งการเข้าใจย่อหน้านี้ หมายถึงความสามารถบ่งชี้ประโยคอันเป็นใจความ หลักของย่อหน้า และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค ใจความหลักกับประโยคอื่น ในย่อหน้าที่ ขยายความต่อเนื่องกันได้

จากแนวคิดของนักการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่าองค์ประกอบที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจ ในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในการคิด มีสติปัญญาในการแก้ไข โดยการใช้วิจารณ์ญาณ ใช้ความรู้และประสบการณ์เดิม และทำความเข้าใจความหมายของคำ หน่วยความคิดประโยค และ ย่อหน้าตลอดจนความสัมพันธ์แต่ละย่อหน้าของเรื่อง อาศัยความรู้ทางภาษาจากประสบการณ์เดิมมา เชื่อมโยงต่อกัน รวมทั้งความสามารถในการแปลความ ตีความ และขยายความมาประกอบกัน ตลอดจนสภาพจิตใจและอารมณ์ของผู้อ่าน เทคนิคและกลวิธีที่ผู้อ่านใช้ในการอ่านเพื่อทำให้การอ่าน มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

9. การวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

การวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ต้องวัดให้ครอบคลุมระดับความเข้าใจในการอ่าน เพื่อที่จะตัดสินระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียน จากแบบทดสอบได้อย่างถูกต้อง นักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงการวัดความเข้าใจในการอ่านไว้ ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539) ได้กล่าวว่า เกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านนั้นสามารถพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อยและเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถรวมมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ได้แก่

1.1 ความรู้ในด้านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และสำนวน ต่าง ๆ

1.2 ความรู้ในด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ ในการทำความเข้าใจกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท ที่กำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญหรือขออนุญาต เป็นต้น

2. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจบทอ่านและสามารถตอบคำถามที่ให้เรียบเรียงถ้อยคำใหม่ โดยให้ได้ใจความเดิม หรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความได้ โดยใช้ความรู้ในด้านคำศัพท์และความรู้ในด้านไวยากรณ์

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง ความสามารถในการโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่า เป็นรายละเอียดสนับสนุนหรือเป็นรายละเอียดที่ขัดแย้งกันเพื่อให้ได้ข้อมูลตรงกันข้าม ตลอดจนเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่าง ๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่องและใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์ ประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ ความเข้าใจสิ่งที่อ่านและความรู้เกี่ยวกับรูปแบบลีลาภาษาที่ใช้ในบทอ่าน ที่เป็นตัวกระตุ้น วิเคราะห์ ประเมินและสรุปบทอ่านได้ว่าเป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาภาษาแบบเป็นทางการหรือไม่ ต้องเข้าใจเจตนา ทักษะของผู้เขียนที่แฝงอยู่ สามารถวิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้ ตลอดจนสามารถประเมินบทอ่านได้ว่าเป็นความชัดเจน เข้าสู่ประเด็น ไม่อ้อมค้อม และใช้ภาษาได้กระชับหรือไม่

Pearson and Johnson (1989 อ้างถึงใน ยุวดี โปธายะ, 2546) ได้แบ่งระดับคำถามในการอ่านเพื่อความเข้าใจไว้ดังนี้

1. คำถามที่มีคำตอบเด่นชัดในบทอ่าน (Textually Explicit Question) คือ คำถามที่ยึดบทอ่านเป็นหลัก คำในคำถามจะคล้าย ๆ คำในบทอ่าน คำถามแบบนี้ต้องการให้นักเรียนหาข้อเท็จจริงจากบทอ่านและเข้าใจผู้เขียนกล่าวถึงอะไร ใช้วัดความเข้าใจในระดับแปลความ
2. คำถามที่มีคำตอบเป็นนัยในบทอ่าน (Textually Implicit Question) คือ คำถามแบบประสานข้อมูลที่มีในบทอ่านเข้ากับความรู้เดิมของนักเรียน ผู้อ่านต้องเข้าใจความหมายที่บทอ่านไม่ได้กล่าวถึงโดยตรงและเชื่อมโยงสิ่งที่รู้แล้วเข้ากับเนื้อเรื่องที่อ่าน ใช้วัดความเข้าใจระดับตีความขยายความ และสรุปความ
3. คำถามที่ใช้ประสบการณ์ในการตอบ (Scriptually Implicit Question) คือ คำถามที่ต้องการคำตอบที่ใช้ประสบการณ์ของผู้อ่านสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่านอย่างเหมาะสม ใช้วัดความเข้าใจระดับสรุปความ

Finocchiaro & Sako (1983) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบที่ใช้ ในการวัดการอ่าน เพื่อความเข้าใจที่นิยมใช้ว่ามีอยู่ 3 แบบ ได้แก่

1. แบบทดสอบแบบอัตนัย คือ แบบทดสอบความเรียง โดยให้นักเรียนตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน โดยเขียนคำตอบเป็นประโยคหรือข้อความยาว ๆ
2. แบบทดสอบแบบปรนัย คือ แบบเลือกตอบ แบบถูกผิด แบบจับคู่ แบบเติมคำ เป็นต้น
3. แบบทดสอบแบบกึ่งปรนัย คือ แบบทดสอบที่ต้องการคำตอบสั้น ๆ ให้เติมหรือต่อให้สมบูรณ์ ให้คะแนนโดยครูประจำชั้นหรือผู้ทดสอบที่มีความถนัดในการวัด

แบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) จะเป็นที่นิยมใช้มากกว่า เพราะเป็นแบบทดสอบที่ง่ายต่อการตรวจให้คะแนน และสามารถประเมินผลได้ทุกระดับ (อัมพอรุณพรหมณ์, 2539) ทั้งยังเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงสูง เนื่องจากได้คะแนนเหมือนกันไม่ว่าใครจะเป็นผู้ตรวจ สะดวกต่อการคิดคะแนน มีคำตอบที่ถูกที่สุดเพียง ข้อเดียว (Heaton, 1990)

สรุปได้ว่า การวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ครูสามารถเลือกวิธีที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ตรงตามมาตรฐานตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน นอกจากนี้ครูต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความรู้ในด้านภาษา ประสบการณ์เดิมของนักเรียน และเทคนิคในการทดสอบที่หลากหลาย และเหมาะสม จึงจะเป็นการประเมินผลที่มีคุณภาพ ทั้งยังสามารถนำผลสัมฤทธิ์จากการวัดผลประเมินผลไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนในครั้งต่อไปได้

การเขียนภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของการเขียน

ในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่มีความซับซ้อนมากกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะการเขียนจะต้องอาศัยความรู้และข้อมูลจากการฟัง การพูด และการอ่าน โดยผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถพอที่จะถ่ายทอดความคิดของตนออกมาเป็นภาษาเขียนให้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ นักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนภาษาได้ให้ความหมายของการเขียน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นไปในทำนองเดียวกัน อาทิเช่น

Arapoff (1975) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนว่า เป็นกระบวนการทางความคิดที่นอกจากจะเป็นระบบสัญลักษณ์ แทนคำพูดแล้วยังรวมถึงการถ่ายทอดข้อเท็จจริง และความคิดต่าง ๆ ของผู้เขียนออกมาในรูปประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสื่อความหมายได้ การเขียนจึงควรเริ่มจากระดับที่ง่ายไปสู่ระดับที่ย่างยากซับซ้อน

Heaton (1990) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับทักษะการเขียนว่าเป็นทักษะที่ซับซ้อนและยาก เพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์ และศิลปะในการเขียนถ้อยคำ สำนวนที่สละสลวยตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์ญาณและจินตนาการด้วย

Lado (1977 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2558) กล่าวว่า การเขียนคือ การสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษาซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้เขียนใช้ภาษาสื่อสารอย่างมีความหมาย มีการเรียบเรียงข้อความตามลักษณะโครงสร้างของภาษาที่ใช้ และใช้รูปแบบการเขียนให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการใช้ข้อความเหล่านั้นเป็นสื่อ

White (1980 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2558) มีความเห็นเกี่ยวกับการเขียนว่า การเขียน คือ การลำดับประโยคที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ สมเหตุสมผลและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และผู้อ่าน การเขียนจะต้องชัดเจน กล่าวคือจะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของรูปแบบภาษา (correctness of form) ความเหมาะสมของลีลาภาษา (appropriateness of style) และความเป็นเอกภาพของแก่นเรื่องและหัวข้อเรื่อง (unity of theme and topic)

Zamel (1982) กล่าวถึงการเขียนว่า หมายถึง กระบวนการสำรวจความคิดและการเรียนรู้ของผู้เขียนจากการแสดงออกเกี่ยวกับความคิดนั้น ๆ ด้วยตนเอง

Taylor (1984) กล่าวว่า การเขียนเป็นงานด้านความคิด เป็นกระบวนการแสวงหาเชิงสร้างสรรค์ (discovery creative procedure) โดยมีลักษณะผสมผสานระหว่างเนื้อหาและภาษา กล่าวคือ เป็นการใช้ภาษาเพื่อค้นหาสิ่งทีนอกเหนือความรู้เดิมที่มีอยู่ การเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการค้นหาความหมายจากประสบการณ์ของผู้เขียน เพื่อจะได้นำสิ่งเหล่านั้นมาเสนอผู้อ่าน ในความคิด

ของเทเลอร์ การเขียนมิใช่เป็นเพียงเครื่องมือสะท้อนความคิดของผู้เขียนหากแก้งยังเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความคิดได้อีกด้วย ดังนั้นการเขียนจึงเป็นกระบวนการทั้งการให้และการรับ

Baker & Kennedy (1993) กล่าวถึงการเขียนว่า มิใช่เป็นเพียงการเขียนออกมาเป็นตัวอักษรเท่านั้น แต่เป็นการแสดงออกทางความคิด การเรียบเรียงและการถ่ายทอดข้อความให้เป็นระบบเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ ตามลักษณะการเขียนในแต่ละรูปแบบ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2558) กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นระบบของการสื่อความหมายทางสายตา (visual communication) ภาษาเขียนถ่ายทอดภาษาพูดออกมาเป็นตัวอักษรบนหน้ากระดาษทักษะการเขียนประกอบด้วย ทักษะกลไก คือตัวสะกดและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ทักษะการใช้คำศัพท์ ทักษะการใช้ไวยากรณ์ และการคิดอย่างมีเหตุผล ได้แก่ การเรียบเรียงความคิด ตลอดจนความชัดเจนของการสื่อความหมาย

รสริน วรรณะภัก (2531) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ตลอดจนข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ผู้อื่นทราบโดยใช้ระบบสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร ในการเขียนผู้เขียนต้องใช้ความรู้ความสามารถรวมทั้งองค์ประกอบหลายอย่าง เพื่อให้การเขียนนั้นสามารถสื่อความหมายได้ตรงกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540) กล่าวว่า การเขียน คือ การรวบรวมความคิด ความรู้สึกและความต้องการของผู้ส่งสารออกมาเป็น ภาษาเขียนในลักษณะต่าง ๆ เพื่อให้ผู้รับได้เข้าใจจุดประสงค์ของตน ดังนั้นการเขียนจึงเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุด เพราะผู้เขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงในทุกด้าน จึงจะสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ให้ผู้อ่านเข้าใจได้

กันต์ดนัย วรจิตติพล (2542) กล่าวว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ออกมาเป็นตัวอักษร ซึ่งต้องอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ การใช้คำและสำนวน การเรียบเรียงข้อความ ตลอดจนการเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสารสิ่งที่ต้องการไปยังผู้อ่านได้ตามจุดประสงค์ของการเขียน

จากความหมายของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนเป็นการรวบรวมและเรียบเรียงกระบวนการทางความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็นระบบ เพื่อถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์โดยอาศัยความสามารถทางไวยากรณ์ การเลือกใช้คำและสำนวนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามสถานการณ์ เพื่อสื่อสารข้อมูลไปยังผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการใช้ข้อความเหล่านั้นเป็นสื่อ

2. องค์ประกอบของการเขียน

การเขียนเป็น การรวบรวมและเรียบเรียงกระบวนการความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรอย่างเป็น ระบบที่ถูกต้องตามระเบียบวิธีการของแต่ละภาษา รวมทั้งจะต้องมีสำนวนและลีลาที่เหมาะสม เพื่อผู้อ่านจะได้เข้าใจตรงตามที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมาย ดังนั้นการเขียนจึงเป็น

ทักษะที่ย่างยากซับซ้อน อันประกอบ ด้วยองค์ประกอบหลายด้าน ผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนหลายท่าน ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนไว้ดังนี้

Harris, A. J., & Sipay (1979) กล่าวว่า แม้ว่าจะได้มีการวิเคราะห์รูปแบบงานเขียนที่ แตกต่างกันอย่างมากมาย แต่ผู้สอนส่วนใหญ่มีความคิดสอดคล้องกันว่า การเขียนที่ดีควรประกอบด้วย องค์ประกอบที่สำคัญ 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (content) ได้แก่ รายละเอียดของเนื้อหา สาร และความคิดที่ปรากฏในงานเขียน
2. รูปแบบ (form) ได้แก่ การวางเค้าโครงเรื่องและการจัดลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษา
4. สีสภาษา (style) ได้แก่ การเลือกใช้โครงสร้าง คำศัพท์ สำนวนต่าง ๆ เพื่อให้ได้อารมณ์และอรรถรสในข้อความที่เขียน
5. กลไกการเขียน (mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษา เช่น เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด การใช้ตัวอักษรให้ถูกต้องตามแบบแผนของภาษา

Heaton (1990) ได้แบ่งองค์ประกอบของการเขียนไว้ 4 ประการ คือ

1. ไวยากรณ์ (grammar) ได้แก่ ความสามารถในการใช้โครงสร้างทางภาษาได้ถูกต้อง
2. สีสภาษา (style) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกใช้ประโยครูปแบบต่าง ๆ และการใช้สำนวนโวหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. กลไกทางภาษา (mechanics) ได้แก่ ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เช่น เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด เป็นต้น
4. วิจาร์ณญาณ (judgement) ได้แก่ ความสามารถในการเขียนตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้โดยคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ และจัดลำดับความคิดให้มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันอย่างเหมาะสม

Paulston & Bruder (1976) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนว่ามีอยู่ 3 ประการ คือ

1. รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง
2. กลไกในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
3. การเรียบเรียงเนื้อหา

Kakonis & Scally (1987) มีความเห็นว่า ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ การรวมประโยค การใช้คำเชื่อม (transition words) รวมทั้งความรู้เรื่องการเรียบเรียงข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี ซึ่งหมายถึงความรู้เรื่องประโยคใจความสำคัญ (topic sentence) แนวความคิดหลักของเรื่อง (main idea) ประโยคสนับสนุนใจความสำคัญ (supporting details) นั้นเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการเขียน

Swartz (1980) กล่าวไว้เช่นกันว่า ความรู้เรื่องไวยากรณ์ การเรียบเรียง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน รวมทั้งเรื่องการใช้อักษรตัวใหญ่ เป็นความรู้ขั้นพื้นฐานที่สำคัญในการเขียน (basic writing skills)

Hughey et al (1983) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนว่ามีสองประการ องค์ประกอบแรก ได้แก่ การแสดงเนื้อหาและการเรียบเรียง ผู้เขียนจะต้องมีความคิดที่ไม่ซับซ้อนและระมัดระวังในการแสดงออกทางความคิดและการสื่อความหมายของความคิด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงกันกับผู้เขียน องค์ประกอบอีกประการหนึ่ง ได้แก่ การถ่ายโอนภาษา ผู้เขียนที่มีใจเจ้าของภาษาจะต้องถ่ายโอนความคิดจากภาษาตนเองไปยังภาษาที่จะเขียน ทั้งการแสดงเนื้อหาและการถ่ายโอนภาษาดังกล่าว จะต้องมีการปฏิบัติอีก 3 ประการ ได้แก่ สถิติปัญญา ภาษาศาสตร์ และจิตวิทยามาเป็นตัวสนับสนุนการสื่อข้อความที่ย่งยากซับซ้อนให้ง่ายขึ้น

Jacobs et al (1981) ได้กล่าวถึงงานเขียนที่มีคุณภาพว่า ควรประกอบด้วย องค์ประกอบของการเขียนต่อไปนี้ คือ เนื้อหา (content) การเรียบเรียง (organization) การใช้คำศัพท์ (vocabulary) การใช้ภาษา (language use) และกลไกภาษา (mechanics)

Raimes (1983) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนว่า ไม่มีคำตอบใดคำตอบหนึ่งสำหรับการสอนเขียนในชั้นเรียนเพราะมีคำตอบมากมาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการของผู้สอนและผู้เรียน ดังนั้นงานเขียนชิ้นหนึ่งๆ ควรประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. เนื้อหา (content) หมายถึง เนื้อเรื่องควรมีใจความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเขียน (relevance) มีความชัดเจน (clarity) มีความคิดริเริ่ม (originality) และมีเหตุผล (logic)
2. กระบวนการเขียน (the writer's process) หมายถึง การรวบรวมความคิด (getting ideas) การเริ่มเขียน (getting started) การเขียนร่างงาน (writing drafts) และการทบทวนแก้ไข (revising)
3. การคำนึงถึงตัวผู้อ่าน (audience)
4. การมีวัตถุประสงค์ในการเขียน (purpose)
5. การเลือกใช้คำ (word choice) ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary) สำนวน (idiom) และคำที่แสดงความรู้สึก (tone)

6. การเรียบเรียงข้อความ (organization) ได้แก่ อนุเฉท (paragraph) ประโยค หัวเรื่องและประโยคสนับสนุน (topic and support) ความต่อเนื่องของเนื้อหาและความมีเอกภาพ (cohesion and unity)

7. กลไกในการเขียน (mechanics) ได้แก่ ลายมือ (handwriting) การสะกดคำ (spelling) และเครื่องหมายวรรคตอน (punctuation)

8. ไวยากรณ์ (grammar) ประกอบด้วยกฎเกณฑ์การใช้คำกริยา (rules of verbs) ความสอดคล้องของประธานและกริยา (agreement) คำนำหน้า (articles) และคำสรรพนาม (pronouns)

9. ความสัมพันธ์ของประโยค (syntax) ได้แก่ โครงสร้างประโยค (sentence structure) ขอบข่ายของประโยค (sentence boundaries) และการเลือกกลีลาในการเขียน (stylistic choices)

สาระสำคัญทั้ง 9 ขั้นนี้จะต้องสัมพันธ์กันเพื่อให้ได้ชิ้นงานเขียนที่มีความชัดเจน (clear) ราบรื่น (fluency) และมีประสิทธิภาพในการสื่อความคิดให้กับผู้อ่าน (effective communication of ideas)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า งานเขียนที่มีประสิทธิภาพ จะสื่อความหมายได้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ไว้แต่แรก โดยส่วนใหญ่จะประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้ คือ

1. ด้านเนื้อหา ได้แก่ สาระในการเขียนให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการและเหมาะสมกับผู้อ่าน

2. การเรียบเรียง ได้แก่ การเรียบเรียงข้อความให้เป็นความเรียงที่ดี มีประโยคใจความสำคัญ ประโยคสนับสนุน มีการใช้คำเชื่อมเพื่อความต่อเนื่องของเนื้อหา และความมีเอกภาพ

3. คำศัพท์ ได้แก่ การรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับชนิดของการเขียน

4. ไวยากรณ์ ได้แก่ การเขียนข้อความให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์หรือหลักภาษานั้น ๆ

5. กลไกทางการเขียน ได้แก่ การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนการใช้อักษรตัวใหญ่ ให้ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษา นอกจากนี้หัวใจและคณะเพิ่มเติมองค์ประกอบของการเขียนที่สำคัญอีกประการหนึ่ง สำหรับการเขียนในกรณีนี้ที่ผู้เขียนไม่ใช่เจ้าของภาษาคือการถ่ายโอนภาษาอันประกอบด้วย สติปัญญา ภาษาศาสตร์ และจิตวิทยา ซึ่งจะป็นองค์ประกอบในการสนับสนุนงานเขียนให้สื่อความหมายได้ง่ายและดีขึ้น

3. การสอนเขียนเพื่อการสื่อสาร

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน การฝึกทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารจะเป็นการเขียนในระดับสูงกว่าการเขียนประโยค เป็นการเขียนถ้อยคำ สำนวน และเรียบเรียงประโยคให้เหมาะสมและสามารถสื่อความหมายได้ การเขียนเป็นการเลือกถ่ายทอดความคิดและประสบการณ์อย่างมีจุดหมาย

จากแนวคิดของการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร Widdowson (1987) กล่าวว่าในการสอนการเขียนควรจัดเตรียมสถานการณ์แก่ผู้เรียน คือ ให้ผู้เขียนรู้ว่าผู้อ่านคือใครและเขียนเพื่ออะไร ครูจะต้องกำหนดบทบาทของผู้เขียน สถานการณ์ และกำหนดตัวผู้อ่านให้นักเรียนทุกครั้งที่มาอบหมายงานเขียน ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารนั้นปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เนื้อหาที่จะนำมาเขียนจะต้องเป็นเรื่องที่นักเรียนสามารถฝึกใช้ภาษาได้ตามสถานการณ์ที่คล้ายกับชีวิตจริง ซึ่งจะทำให้ได้โดยการนำกิจกรรมคู่และการทำงานกลุ่มมาช่วยในการเรียนการสอน ทั้งนี้เพื่อเป็นการฝึกให้นักเรียนใช้ภาษาให้คล่องก่อนที่จะลงมือเขียนจริง (Kelly, 1984) ในการจัดกิจกรรมการสอนเพื่อฝึกทักษะการเขียน สมิตรา อังวัฒนกุล (2540) กล่าวว่าควรมีหลัก 3 ประการดังนี้

1. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกและเสริมรูปแบบภาษาที่ผู้เรียนคุ้นเคยแล้ว จากการฟังและพูด
2. การควบคุมการเขียนควรน้อยลงตามลำดับ ผู้เรียนควรฝึกตอบสนองต่อสิ่งชี้แนะด้วยตนเองทีละน้อย
3. หลังจากที่ได้ฝึกเขียนตามที่คุณสอนชี้แนะแล้ว ผู้เรียนควรมีอิสระเต็มที่ในการเขียน และได้แบ่งกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนไว้ 3 ประเภท ได้แก่

1. การเขียนแบบควบคุม (controlled writing) คือ ผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน เช่น รูปแบบประโยค และตัวอย่างย่อหน้าสำหรับเลียนแบบ กิจกรรมการเขียนแบบควบคุมแต่ละกิจกรรมจะเป็นการเสริมแรงการใช้คำศัพท์ หรือโครงสร้างประโยคแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น

2. การเขียนแบบมีการชี้แนะ (guided writing) คือ ผู้สอนให้เนื้อหาและรูปแบบภาษาเพียงบางส่วนสำหรับผู้เรียนใช้ในการเขียน อาจให้ประโยคเริ่มต้น ประโยคสุดท้าย คำถาม หรือข้อมูลที่จำเป็น ผู้เรียนจะอภิปรายร่วมกันและกำหนดกลยุทธ์ในการเขียนของตนเอง การเขียนแบบนี้อาจใช้ข้อความจากสื่อ เช่น ภาพการ์ตูน หรือนิทาน มาเป็นตัวชี้แนะ

3. การเขียนแบบเสรี (free writing) ผู้เรียนจะต้องรู้ขั้นตอน (procedure) ของการเขียน ผู้สอนต้องฝึกให้ผู้เรียนเขียนบันทึก เขียนโครงร่าง (outline) และเขียนร่าง (draft) การเขียนแบบเสรีนี้เป็นขั้นตอนในการฝึกกระบวนการคิด (thinking process) อย่างหนึ่ง

นอกจากนี้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่าน ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับหลักการสอนเขียนไว้ดังต่อไปนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวว่าในการสอนเขียน ครูควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ เช่น แบบเล่าเรื่อง (narrative) แบบบรรยาย (descriptive) เป็นต้น
 2. ผู้เรียนต้องทราบกลไกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียน เช่น การเขียนตัวอักษร การเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้เครื่องหมายสัมพันธข้อความ (discourse markers) ต่าง ๆ
 3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริง
 4. ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่าไม่มีวิธีใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด ผู้สอนอาจใช้วิธีการสอนหลาย ๆ แบบตามที่เหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การเลียนแบบบริบทต่าง ๆ การเขียนเรียงความโดยการวางกรอบให้เขียน การเขียนแบบอิสระ การวิเคราะห์บริบท เป็นต้น
 5. ผู้สอนต้องตระหนักในหลักการที่ว่า การเขียน คือ การเขียนข้อความที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ใช่การเขียนประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน
 6. ผู้สอนควรเปลี่ยนบทบาทจากผู้ชี้ข้อผิดและผู้ตรวจข้อสอบมาเป็นผู้อ่านและช่วยวิจารณ์ฉบับร่างของผู้เรียน และเปลี่ยนลักษณะการทำงานระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัวมาเป็น ผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน และผู้เรียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง
- จากแนวคิดในเรื่องการสอนการเขียนที่ได้ศึกษามาข้างต้น มีสิ่งที่ควรคำนึงถึงหลายประการในการสอนการเขียน สรุปได้ดังนี้
1. ผู้สอนควรสอนผู้เรียนให้มีความรู้ในด้านองค์ประกอบของการเขียน เช่น โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน การเรียบเรียง และกลไกทางภาษา เพื่อสามารถเขียนถ่ายทอดความคิดและสื่อความหมายสิ่งที่ต้องการไปยังผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับสถานการณ์ และบรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการสื่อสาร
 2. ผู้เรียนต้องสามารถเขียนประโยคเป็นข้อความต่อเนื่อง สามารถถ่ายทอดเนื้อหาสาระไปสู่การเขียนได้อย่างเหมาะสม
 3. ผู้สอนควรเน้นให้ผู้เรียนเขียนเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง โดยกำหนดสถานการณ์ที่มีความหมายและสามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตประจำวัน
 4. ผู้เรียนควรตระหนักในบทบาทของตน จุดประสงค์ในการเขียนสื่อสาร และตัวผู้อ่าน

5. ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย และมีความสัมพันธ์ควบคู่ไปกับทักษะอื่น ๆ อีกทั้งควรส่งเสริมให้มีการปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน โดยผู้เรียนทำกิจกรรมที่ต้องสื่อความหมายกับเพื่อน เช่น กิจกรรมคู่ หรือการทำงานเป็นกลุ่ม

6. ผู้สอนควรสอนเขียนตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก ผู้เรียนควรได้ฝึกเขียนตามที่ผู้สอนชี้แนะ หลังจากนั้นผู้เรียนควรมีอิสระเต็มที่ในการเขียน

7. ผู้เรียนควรมีโอกาสแลกเปลี่ยนเขียนกันอ่านเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทั้งนี้เพราะการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมาก ซึ่งในการสอนการเขียนจะต้องฝึกอ่านเรื่องเพื่อความเข้าใจสำหรับผู้เขียนในฐานะผู้อ่านด้วย

4. การทดสอบทักษะการเขียน

การทดสอบการเขียนเพื่อการสื่อสารมีหลักการเช่นเดียวกับการทดสอบอื่น ๆ คือ ไม่ควรทดสอบเพียงด้านความรู้เกี่ยวกับภาษา แบบทดสอบที่มีประสิทธิภาพต้องแสดงให้เห็นว่าผู้ทดสอบต้องการที่จะใช้ภาษาอย่างไร เกณฑ์ตัดสินความสำเร็จไม่ใช่ความถูกต้องตามแบบแผน แต่เป็นประสิทธิผลในการสื่อสาร การนำภาษาไปใช้จริง (use) การปฏิบัติตนในสถานการณ์การสื่อสารเป็นสิ่งตัดสินประสิทธิผลผู้เรียน ไม่ใช่ความรู้ในทางไวยากรณ์ (usage) จากการศึกษาพบว่าผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาต่างประเทศหลายท่าน ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

Valette (1977) ได้แนะนำการทดสอบทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ดังต่อไปนี้

1. การเขียนเรียงความโดยมีการแนะแนวทาง (directed composition)

อาจทำได้ดังนี้ คือ

1.1 ให้ตัวแนะที่มองเห็นได้ (visual cues) วิธีนี้ผู้สอนควรฝึกผู้เรียนก่อนเพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าผู้สอนต้องการวัดอะไรจากการทดสอบ เช่น ผู้สอนใช้วิธีเล่าเรื่องหรือดูภาพยนตร์แล้วให้ผู้เรียนเขียนเรียงความเป็นภาษาที่เรียน

1.2 ให้ตัวแนะโดยการพูด (oral cues) วิธีนี้อาจเกี่ยวข้องกับทักษะการฟังด้วย ดังนั้นการให้คะแนนควรคำนึงด้วยว่าทักษะทั้งสองชนิดเกี่ยวข้องกัน ถ้าต้องการเน้นที่ทักษะการเขียน การให้ตัวแนะจะต้องให้เข้าใจง่าย เช่น ให้ผู้เรียนเขียนสรุปจากเรื่องที่เล่าให้ฟัง ผู้สอนอาจใช้ภาพชุดประกอบการเล่าเรื่องด้วยก็ได้

1.3 การให้ตัวแนะที่เป็นการเขียน (written cues) โดยปกติมักให้ตัวแนะเช่น ให้ผู้เขียนเขียนบทสนทนาจากคำสำคัญ (key words) ที่ให้มาหรือเขียนเติมข้อความในใบสมัครงาน

2. การเขียนอย่างอิสระ (free composition) ผู้เรียนจะแสดงความสามารถในการลำดับความคิด การใช้คำที่เหมาะสม และการแบ่งข้อความออกเป็นตอน ผู้สอนควรเลือกหัวข้อสำหรับผู้เรียนที่ไม่ยากนัก เพราะผู้เรียนต้องใช้ความพยายามแสดงความคิดมากกว่าการแสดงเนื้อหา ลักษณะการเขียนอาจเป็นดังนี้ คือ

2.1 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากคำศัพท์ วัตถุประสงค์เพื่อวัดความเหมาะสมของการใช้คำศัพท์ เช่น การใช้คำคุณศัพท์เปรียบเทียบระหว่างภาพ 2 ภาพ

2.2 การเขียนที่มีพื้นฐานมาจากไวยากรณ์ งานที่ให้เขียนจะเกี่ยวกับโครงสร้างที่ต้องการทดสอบ เช่น เรื่อง Your Last Christmas ใช้การวัดเรื่อง simple past tense เป็นต้น

2.3 การเขียนข้อความเป็นตอนๆ การเขียนชนิดนี้นั้นเน้นความสามารถในการเขียนข้อความที่เป็นความคิดหลักเพียงความคิดเดียวในแต่ละย่อหน้า

2.4 การเขียนเรียงความที่เกิดจากการกระตุ้นความคิด เป็นหัวข้อการเขียนเรียงความที่อาจได้จากเหตุการณ์หรือข้อโต้แย้ง การให้คะแนนอาจเน้นที่เรื่องการให้เหตุผล การลำดับความคิด การใช้ถ้อยคำ และการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ

Finocchiaro & Sako (1983) เสนอวิธีการทดสอบความสามารถทางการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

1. การแต่งประโยคจากคำที่กำหนด
2. การเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเอง หรือเกี่ยวกับสื่อที่เรียน
3. การเขียนตามคำบอก
4. การเขียนข้อความเป็นตอนๆ เล่าเรื่องใหม่จากมุมมองของผู้เรียนเอง หรือเขียนบอกเวลาในอดีตหรือในอนาคต
5. การเขียนสิ่งที่ผู้เรียนจะพูดหรือจะทำในสถานการณ์ที่กำหนด
6. การเขียนเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์
7. การเขียนคำถามจากเรื่องที่อ่าน
8. การทำข้อสอบแบบโคลซ (cloze test)
9. การเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนด

Heaton (1990) กล่าวว่า การทดสอบทักษะการเขียนควรให้ผู้เรียนเขียนงานที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง โดยกำหนดให้ผู้เรียนเขียนอย่างมีจุดมุ่งหมายและทราบว่ามีผู้อ่านคือใคร เพื่อเป็นการจูงใจและกระตุ้นให้ผู้เรียนผลิตงานเขียนที่มีคุณภาพ และ Heaton ได้เสนอเทคนิคการทดสอบการเขียนดังนี้

1. การเขียนเรียงลำดับวลีที่กำหนดให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์
2. การเขียนเติมประโยคหรือข้อความที่อ่านให้สมบูรณ์

3. การกรอกแบบฟอร์ม

4. การเขียนจากหมายสั้น ๆ และบันทึกประจำวัน

5. การเขียนเรียงความอย่างอิสระ

6. การเขียนข้อความหรือเรื่องจากรูปภาพที่กำหนดให้ เช่น เขียนบรรยายเหตุการณ์ สิ่งของหรือบุคคล การเขียนเล่าเรื่อง การเขียนคำสั่งหรือบอกทิศทาง และการเขียนบรรยายกระบวนการ

สรุปได้ว่า การทดสอบการเขียนเพื่อการสื่อสารเป็นการวัดความสามารถโดยรวม (global) ไม่ควรทดสอบเพียงด้านความรู้เกี่ยวกับภาษา แต่เป็นประสิทธิผลในการสื่อสาร การนำภาษาไปใช้จริง (use) และการปฏิบัติตนในสถานการณ์ของการสื่อสาร เพื่อเป็นสิ่งที่ตัดสินประสิทธิผลผู้เรียนไม่ใช่ความรู้ในทางไวยากรณ์ (usage)

5. เกณฑ์การตรวจงานเขียน

ในการทดสอบทักษะการเขียน มีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนหลายวิธี ในที่นี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเกณฑ์การตรวจงานเขียนเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมสำหรับการประเมินงานเขียนของนักเรียนในระดับประถมศึกษา ดังต่อไปนี้

Valette (1977) กล่าวว่า ในการตรวจงานเขียนเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนควรคำนึงว่างานเขียนที่ผู้เรียนเขียนนั้นเจ้าของภาษาอ่านแล้วเข้าใจหรือไม่ ถ้าเจ้าของภาษาอ่านแล้วเข้าใจก็ถือว่าผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเขียนนั้น วาเลต (Valette) ได้แนะนำเกณฑ์การตรวจงานเขียนแบบมีการแนะแนวทาง (directed composition) จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน ไว้ดังนี้

1. ให้ 2 คะแนน สำหรับข้อความที่เขียนได้เหมาะสมกับรูปภาพหรือเนื้อหาที่กำหนด
 2. ให้เพิ่มอีก 3 คะแนน ถ้าใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ได้ถูกต้อง แม้จะสะกดคำศัพท์ ผิดบ้าง
 3. หรือบวกให้ 2 คะแนน ถ้าสามารถอ่านเข้าใจได้แต่ใช้ไวยากรณ์และคำศัพท์ ผิดบ้าง
 4. หรือบวกให้เพียง 1 คะแนน ถ้าเจ้าของภาษาเองยังอ่านเข้าใจได้ยาก
- ในกรณีที่แบบทดสอบให้ตัวแนะที่เป็นการเขียน (written cue) โดยการเขียนเติมข้อมูลในแบบฟอร์มต่างๆ การให้คะแนนอาจให้ 1 คะแนนในแต่ละช่องว่างที่เขียนเติมคำตอบได้ถูกต้อง

Heaton (1990) เสนอวิธีการตรวจงานเขียนไว้ดังนี้

1. วิธีอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (impression method) การให้คะแนนด้วยวิธีนี้ขึ้นอยู่กับความรู้สึกของผู้ตรวจที่มีต่องานเขียนโดยภาพรวมทั้งหมด เป็นวิธีตรวจที่รวดเร็ว

และหากใช้ผู้ตรวจ 3 คน ผลที่ได้จะมีความเชื่อถือได้ แต่สำหรับการตรวจงานเขียนในโรงเรียนนั้นใช้ผู้ตรวจเพียง 2 คน ก็ถือว่าเพียงพอแล้ว

2. วิธีอาศัยการวิเคราะห์ (analytic method) การให้คะแนนด้วยวิธีนี้ ผู้ตรวจต้องแยกแยะองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียนที่จะให้คะแนน และมีการกำหนดน้ำหนักคะแนนที่ให้แก่แต่ละองค์ประกอบได้ดังตัวอย่างการให้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนน ต่อไปนี้

เกณฑ์	5	4	3	2	1
เนื้อหา (content)	x				
ไวยากรณ์ (grammar)		x			
ลีลาการเขียนและการสื่อความหมาย (fluency)			x		
การสะกดคำ (spelling)			x		
คำศัพท์ (vocabulary)			x		
คะแนนรวม	17 คะแนน				

Harris & McCann (1994) เสนอแนะการตรวจงานเขียนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจ (impression method) เป็นเกณฑ์ ดังนี้

9-10 สามารถสื่อสารได้สอดคล้องกับหัวเรื่อง หรือแนวทางที่กำหนดให้อย่างครบถ้วนและน่าสนใจ เกือบจะไม่มีข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ หรือเครื่องหมายวรรคตอน

7-8 สามารถสื่อสารข้อมูลที่จำเป็นได้ มีข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำหรือเครื่องหมายวรรคตอนเล็กน้อย

5-6 สามารถสื่อสารข้อมูลที่จำเป็นได้เกือบทั้งหมด และมีข้อบกพร่องพอสมควร แต่ยังสามารถเข้าใจได้

3-4 มีข้อมูลจำนวนมากที่ไม่ได้รับการสื่อสาร และมีข้อบกพร่องที่ยากต่อการเข้าใจ

1-2 สื่อสารได้น้อยมาก

Kroll (1998) กล่าวว่า ไม่มีการประเมินงานเขียนใดที่ดีที่สุด ขึ้นอยู่กับบริบทของชนิดของงานเขียนนั้น ๆ และได้แบ่งมาตราส่วนการประเมินออกเป็น 2 ชนิด คือ

1. มาตราส่วนคะแนนภาพรวม (holistic scales) วิธีการนี้ต้องการให้ผู้ตรวจทุกคนให้ระดับคะแนนในระดับเดียวกันเมื่ออ่านผลงานเขียนเสร็จแล้ว การตัดสินใจของผู้ตรวจจะอ่านงานอย่างรวดเร็ว และตัดสินด้วยความรู้สึกทั่วไป ซึ่งขึ้นอยู่กับคำแนะนำในการให้คะแนนโดยปกติแล้วช่วง

ของการให้คะแนนจะไม่กว้าง บางชนิดจะมี 4 ช่วง แต่ไม่เกิน 6 ช่วง ด้านระดับคะแนนสูงสุด หมายถึง มีความสามารถในการเขียนดี ระดับคะแนนต่ำสุด หมายถึง ทักษะนั้น ๆ ควรได้รับการพัฒนาปัญหาของวิธีนี้ คือ การขาดข้อมูลในคุณภาพงานเขียนในแต่ละชิ้นงาน

2. มาตรฐานคะแนนแบบวิเคราะห์ (analytic scales) ผู้ตรวจจะต้องแยกองค์ประกอบของงานเขียน และลงความเห็นถึงงานชิ้นที่ดีหรือความสำคัญจากเกณฑ์การให้คะแนนที่ใช้ประกอบกับหน่วยกำหนดคะแนนการเขียนแต่ละด้าน ตัวอย่าง คือ รูปแบบการตรวจงานเขียนแบบผสมผสานของ Jacobs (1981) ซึ่งมีประโยชน์ต่อการรายงานผลคะแนนที่สามารถได้ข้อมูลด้านการเขียนในแต่ละแง่มุมของผู้เรียนได้ชัดเจน จะอย่างไรก็ตามงานเขียนแต่ละชนิด ควรได้รับการประเมินจากเครื่องมือการประเมินที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษ

กล่าวโดยสรุป ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนมีผู้เสนอรูปแบบในการให้คะแนนไว้มากมายหลายรูปแบบ แต่เมื่อนำรูปแบบที่คล้ายคลึงกันมาจัดประเภทเข้าด้วยกันแล้ว เกณฑ์การประเมินผลการเขียนเรียงความที่นิยมใช้จะมี 2 วิธี คือ 1. การประเมินแบบรวมเป็นเกณฑ์การประเมินที่ไม่มีเกณฑ์แยกองค์ประกอบที่ชัดเจน ผู้ประเมินสามารถตรวจงานเขียนได้อย่างรวดเร็วโดยใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเครื่องตัดสิน โดยอาจใช้ผู้ตรวจหนึ่งคนหรือมากกว่านั้น ในกรณีที่ผู้ตรวจมากกว่าหนึ่งคน จะนำคะแนนมารวมกันแล้วหารเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ 2. การประเมินแบบวิเคราะห์ เป็นการประเมินแบบมีเกณฑ์ โดยการแยกคะแนนเป็นส่วน ๆ จากองค์ประกอบของการเขียน การกำหนดเกณฑ์แต่ละส่วนอาจเท่ากันหรือไม่เท่ากันก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เรียน ดังเช่นในระดับต้น อาจจะเป็นความถูกต้องของภาษามากกว่าความสามารถในการสื่อความหมายส่วนในระดับสูงอาจเน้นความสามารถในการสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องของภาษา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การตรวจงานเขียนของ (Harris & McCann, 1994) ในการตรวจงานเขียนเรื่องนิทานเนื่องจากเกณฑ์ดังกล่าวเป็นเกณฑ์ที่สามารถใช้ในการประเมินงานเขียนแบบแนะแนวทาง (guided writing) และมีเกณฑ์การให้คะแนนชัดเจนสะดวกแก่การตรวจให้คะแนน โดยใช้กรรมการตรวจ 2 คน เพื่อความเที่ยงของการตรวจให้คะแนน

แผนการจัดการเรียนรู้

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542) ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่าแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ผลของการเตรียมการอย่างเป็นรูปธรรมของการแปรหลักสูตรสู่กระบวนการอย่างเป็นรูปธรรม สู่กระบวนการจัดการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน

กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ (2544) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ คือผลของการเตรียมการวางแผนการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยนำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี หรือรายภาคมาสร้างหน่วยการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา และกระบวนการเรียนรู้ โดยเขียนเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ให้เป็นไปตามศักยภาพของผู้เรียน

รุจิร ภู่อาระ (2545) ได้ให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ว่าเป็นเครื่องมือแนวทางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนตามที่กำหนดไว้ในสาระการเรียนรู้ของแต่ละกลุ่ม ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดีต้องสามารถตอบคำถามได้ว่าจะให้นักเรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์อะไรบ้าง จะเสริมสร้างกิจกรรมเพื่อพัฒนาผู้เรียนอะไรบ้าง จึงจะให้นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ ครูต้องมีบทบาทอย่างไรในการจัดกิจกรรมตั้งแต่ครูเป็นศูนย์กลางจนถึงนักเรียนเป็นผู้จัดทำเอง และจะใช้สื่อ/อุปกรณ์อะไรบ้างจึงจะช่วยให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ รวมทั้งจะรู้ได้อย่างไรว่านักเรียนเกิดคุณสมบัติที่คาดหวังไว้สำหรับการวิจัยเชิงปฏิบัติการในครั้งนี้ ครูผู้วิจัยได้ออกแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้เอง โดยยึดหลักสูตรคณิตศาสตร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในการวางแผนและกำหนดกรอบเนื้อหา การจัดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ และหลักการสอนคณิตศาสตร์ ในการจัดทั้งด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพเหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนอย่างแท้จริง

จากที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้เป็นแนวทางการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบการสอนวิชาใดวิชาหนึ่งที่เตรียมไว้ล่วงหน้าอย่างเป็นระบบ เพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนไปสู่จุดหมายปลายทางที่กำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ

2. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2544) กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. หัวเรื่องของแผนการจัดการเรียนรู้
2. สาระสำคัญ
3. จุดประสงค์การเรียนรู้
4. เนื้อหา
5. กิจกรรมการเรียนการสอน
6. สื่อการเรียนการสอน
7. การวัดผลประเมินผล

8. ภาคผนวกหรือเอกสารประกอบท้ายแผน

9. ความคิดเห็นของผู้ตรวจ

10. ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้หรือผลการสอน

สุพล วังสินธ์ (2546) กล่าวว่า ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะช่วยดำเนินการสอนบรรลุเป้าหมาย จุดประสงค์การเรียนรู้มีหลายข้อแตกต่างกันไป แต่ส่วนที่ขาดไม่ได้จะต้องมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่

1. เนื้อหาสาระ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
3. กิจกรรมการเรียนการสอน
4. สื่อการเรียนการสอน
5. การวัดและประเมินผล

กระทรวงศึกษาธิการ (2551) แผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ กระบวนการวัดผลประเมินผล แหล่งการเรียนรู้และหมายเหตุ

จากที่กล่าวมาพอจะสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ ควรประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ หัวเรื่องของแผนการจัดการเรียนรู้ สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหากิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล ภาคผนวกหรือเอกสารประกอบท้ายแผน ความคิดเห็นของผู้ตรวจ ผลการใช้แผนการจัดการเรียนรู้หรือผลการสอน

3. ลักษณะแผนการจัดการเรียนรู้

ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ได้กล่าวถึง การออกแบบการเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี หรือรายภาค สถานศึกษาต้องมอบหมายให้ผู้สอนทุกคนออกแบบการเรียนรู้อย่างชัดเจน การออกแบบการเรียนรู้นี้จะต้องให้ผู้เรียนพัฒนาทั้งด้านความรู้ ความคิด ทักษะ/กระบวนการ และเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศและสังคม ส่วนการจัดทำสาระของหลักสูตรนั้นจะประกอบด้วย การวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นในกลุ่มสาระการเรียนรู้ กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง กำหนดเวลา จัดทำคำอธิบายรายวิชา จัดทำหน่วยการเรียนรู้และจัดทำแผนการเรียนรู้ (กรมวิชาการ, 2544 ข) รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

4. ขั้นตอนการเขียนแผน

การจัดทำแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กรมวิชาการ ได้ให้แนวทางในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้และแผนการเรียนรู้ไว้ ตามขั้นตอน ดังนี้ (กรมวิชาการ, 2547)

4.1 นำหน่วยการเรียนรู้มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ทุกหน่วยการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้มี 2 รูปแบบ คือ

4.1.1 แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้อย่อยเป็นรายชั่วโมง

4.1.2 แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนการจัดการเรียนรู้ร่วม ไม่แยกเป็นรายชั่วโมง ครูจะต้องทำเป็นแผนการเรียนรู้อย่อยลง

4.2 ส่วนประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย

4.2.1 ชื่อหน่วยที่ และชื่อหน่วย ชั้นที่สอน และเวลาที่สอน

4.2.2 หน่วยการเรียนรู้จัดเป็นแผนการจัดการเรียนรู้อย่อย ก็คือ หัวข้อเรื่อง การเรียนรู้จะเป็นที่แผนขึ้นกับหัวข้อการเรียนรู้ที่กำหนดในสาระการเรียนรู้

4.2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดมาจากผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

4.2.4 สาระการเรียนรู้ คือ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ การเรียนรู้ที่เป็นหัวข้อย่อยที่สอน

4.2.5 กระบวนการจัดการเรียนรู้ คือ การจัดวิธีสอนและกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครู และนักเรียนจะต้องปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอน

4.2.6 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ คือ การกำหนดวิธีการวัดผลและประเมินผล เช่น การสังเกต การตรวจผลงาน การทดสอบ เป็นต้น การวัดและการประเมินผลจะกำหนดเกณฑ์การวัด การตรวจผลงาน และพฤติกรรมการเรียนรู้ซึ่งเป็นการประเมินจากสภาพจริง

4.2.7 สื่อและแหล่งเรียนรู้จะกำหนดหนังสือประกอบการเรียน สถานที่ที่จะศึกษา วิเคราะห์ เป็นต้น

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2550) ได้เสนอแนะหลักการเขียนแผนการเรียนรู้แต่ละหัวข้อ ดังนี้

1. ชื่อเรื่อง เป็นหัวข้อเรื่องย่อยที่แยกมาจากการอ่านคำอธิบายรายวิชา หรือจากแนวการสอนของกรมวิชาการ

2. จำนวนคาบ เป็นคาบที่ใช้สอนเรื่องย่อยนั้น โดยคำนวณจากจำนวนคาบของหัวข้อใหญ่ คำนวณคาบเวลาให้เหมาะสมกับน้ำหนักและปริมาณของหัวข้อย่อยนั้น

3. สาระสำคัญ คือ แก่นของความรู้ทักษะ และเจตคติที่ต้องการให้ผู้เรียนได้รับหลังจากเรียนเรื่องนั้น ๆ แล้ว การเขียนสาระสำคัญให้คำนึงถึงหลักการเขียน ดังนี้

3.1 เป็นประโยคที่สมบูรณ์และได้ใจความ

3.2 ใช้คำกะทัดรัดชัดเจน ไม่ฟุ่มเฟือย

3.3 มีใจความตรงกับเนื้อหาที่สอน

4. จุดประสงค์ ต้องเขียนเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ประกอบด้วยจุดประสงค์ปลายทาง และจุดประสงค์นำทาง

5. เนื้อหา ซึ่งเป็นสาระความรู้ที่ต้องการให้ผู้เรียนได้ศึกษาในคาบเวลาเรียนนั้นในการเขียนอาจเขียนเพียงหัวข้อหรือเค้าโครงเท่านั้น ไม่ต้องลงรายละเอียดทั้งหมด

6. กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นวิธีการจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนซึ่งต้องจัดให้สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของหลักสูตร

7. สื่อการเรียนการสอน หมายถึง วัสดุ อุปกรณ์ที่ครู นักเรียนใช้ประกอบการเรียนการสอนในเรื่องนั้น เพื่อให้นักเรียนเป็นรูปธรรมและเกิดการเรียนรู้ยิ่งขึ้น

8. การวัดและประเมินผล มีความจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องวัดและประเมินทุกครั้งที่สอนเพื่อให้ได้ทราบว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่อย่างไร

5. การประเมินแผนการเรียนรู้

การประเมินแผนการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม ครอบคลุม เพื่อการปรับปรุงแก้ไข

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2542) ได้กล่าวถึงการประเมินแผนการเรียนรู้ไว้ 3 ระยะ ดังนี้

1. การประเมินแผนการเรียนรู้ก่อนนำไปใช้ ซึ่งเป็นการตรวจสอบแผนการเรียนรู้ก่อนนำไปใช้สอนจริง ว่าเป็นแผนการเรียนรู้ที่เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนแผนการเรียนรู้หรือไม่ แต่ละหัวข้อในแผนการเรียนรู้มีความเหมาะสมสอดคล้องครอบคลุมถูกต้องตามหลักวิชาและที่สำคัญแผนการจัดการเรียนรู้นั้นเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หรือผู้เรียนเป็นสำคัญหรือไม่และไม่มีสิ่งใดที่ยังขาดตกบกพร่องควรปรับปรุงแก้ไข

2. การประเมินแผนการเรียนรู้ระหว่างนำไปใช้เป็นการตรวจสอบการปฏิบัติไปตามแผนการเรียนรู้โดยสังเกตและบันทึกปัญหา หรือข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่ทำให้การเรียนการสอนไม่เป็นไปตามที่วางแผน หรือไม่ประสบผลสำเร็จ และประเด็นที่ควรแก้ไขปรับปรุงต่อไป

3. การประเมินแผนการเรียนรู้เมื่อสิ้นสุดการใช้ เป็นการประเมินภาพรวมเมื่อสอนจบแต่ละหน่วยหรือบท และเมื่อสอบจบทั้งรายวิชา เพื่อให้ได้ข้อสรุปว่าเมื่อจัดการเรียนการสอนตามแผนการเรียนรู้ที่จัดทำไว้แล้วนั้น บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเป็นอย่างไร

6. การประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการเรียนรู้

การประเมินผลการเรียนรู้ก่อนนำไปใช้โดยผู้เชี่ยวชาญอาศัยหลักการของ Rovinelly และ Hambleton (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2534) โดยใช้ผู้เชี่ยวชาญอย่างน้อย 3 คน เพื่อตรวจสอบว่าองค์ประกอบต่าง ๆ ในแผนการเรียนรู้ที่ได้จัดทำขึ้นมีความถูกต้องครอบคลุม ชัดเจน และสัมพันธ์กันหรือไม่เพียงใด โดยมีแนวทางการตรวจสอบ ดังนี้

1. ตรวจสอบจุดประสงค์การเรียนรู้ ว่าถูกต้องตามหลักการเขียน ครอบคลุม พฤติกรรมที่กำหนด (พุทธรวิสัย / ทักษะวิสัย / จิตพิสัย) และระดับพฤติกรรมที่กำหนดเหมาะสมกับ เวลาเนื้อหาและตัวผู้เรียน
2. ตรวจสอบจุดประสงค์นำทาง ว่าระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้ ประเมินได้และ ระบุพฤติกรรมได้ครบถ้วนและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนสามารถ บรรลุพฤติกรรมแต่ละด้านที่กำหนดในจุดประสงค์การเรียนรู้
3. ตรวจสอบเนื้อหา ว่ามีความถูกต้องตามหลักวิชาชัดเจนไม่สับสนและทันสมัย ครบถ้วนเพียงพอที่จะเป็นพื้นฐานในการสร้างข้อความรู้ใหม่หรือเกิดพฤติกรรมหรือทักษะที่ต้องการ
4. ตรวจสอบสาระสำคัญ ว่าแสดงความคิดรวบยอดของเนื้อหาหรือแก่นของเรื่อง และสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา
5. ตรวจสอบกิจกรรมการเรียนการสอน ว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และ สอดคล้องกับความต้องการ ความสามารถและวัยของผู้เรียน ความเหมาะสมของเวลาสถานที่ วัสดุ อุปกรณ์ และสภาพแวดล้อมของห้องเรียนและโรงเรียน กิจกรรมน่าสนใจ จูงใจให้กระตือรือร้นที่จะ เรียนรู้ และเข้าร่วมกิจกรรมสร้างเสริมทักษะข้อความรู้และพฤติกรรมที่กำหนดได้อย่างครบถ้วนและมีประสิทธิภาพ แสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์แปลกใหม่เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. ตรวจสอบสื่อ ความเหมาะสมกับวัย ความสนใจ ความสามารถของผู้เรียน สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนการสอน เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของห้องเรียนและโรงเรียน
7. ตรวจสอบการวัดและประเมินผล ดูว่าวิธีการวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับ พฤติกรรมที่กำหนดในจุดประสงค์ สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชา และสอดคล้องกับขั้นตอนและ กระบวนการเรียนรู้ในกิจกรรม ใช้วิธีวัดและประเมินผลที่หลากหลาย เกณฑ์การประเมินมี ความสอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน

สรุปว่า ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้นั้นต้องรู้จักความหมาย รู้จักองค์ประกอบที่สำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ ลักษณะของแผนที่ดี การเขียนต้องมีลำดับขั้นตอน เมื่อเขียนแผนเสร็จแล้วต้องมีการประเมินแผน ซึ่งรวมไปถึงการประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการ เรียนรู้ก่อนนำไปใช้ เพื่อผู้เรียนจะได้ไปสู่พฤติกรรมที่คาดหวังแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีคุณภาพจะ แสดงถึงการเตรียมความพร้อมของครูที่จะให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อนักเรียน

7. ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้บรรลุวัตถุประสงค์ตาม หลักสูตรที่กำหนด และตามความต้องการของนักเรียนนั้นหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานนิเทศสำนักงาน การประถมศึกษาแห่งชาติ (2542) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรายละเอียดขั้นตอนการสอนไว้ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อมหรือขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ อาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้ว หรืออาจจะเป็นการนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป กิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้อาจจะเป็นเพลง เกม นิทาน การสนทนา หรือการแสดงต่าง ๆ เป็นต้น

2. ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนภาษา (Language Input) แก่ผู้เรียนที่เป็นตัวอย่างภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง และตัวอย่างภาษาที่ครูผู้สอนเลือกใช้ในห้องเรียน ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้ข้อมูล (Informant) และผู้เรียนมีหน้าที่ในการฟังและสังเกต

3. ขั้นฝึก (Practice) เป็นการฝึกภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูผู้สอนนำเสนอในขั้นที่เสนอ (Presentation) ทั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ควบคุม (Conductor) ในการฝึกภาษาของผู้เรียน และผู้เรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

4. ขั้นนำไปใช้ (Production) ต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์เหมือนชีวิตจริง และเป็นสถานการณ์ใหม่ (New Situation) อาจจะเป็นคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่ครูผู้สอนได้นำเสนอไปแล้ว ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เขาได้เรียนรู้มาแล้ว ทั้งในส่วนที่ได้เรียนรู้ในชั่วโมงก่อน ๆ และในชั่วโมงที่กำลังเรียนอยู่ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้คำแนะนำ (Advisor) คอยแนะนำและช่วยเหลือผู้เรียนในการนำภาษาไปใช้ ผู้เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา (Productive Language Use)

5. ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้สรุปสาระสำคัญของบทเรียน กิจกรรมที่จัดขึ้นในขั้นตอนนี้อาจจะเป็นเพลง เกม การทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ หรือการมอบหมายงาน เป็นต้น

จากการศึกษารูปแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่กล่าวมา ผู้วิจัยได้นำเอารูปแบบการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ โดยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกมในขั้นฝึกและใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนคำศัพท์ในขั้นนำไปใช้

การวิจัยเชิงปฏิบัติการ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการ ถือเป็นกระบวนการวิจัยอีกรูปแบบหนึ่งที่ใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการค้นหาความรู้ ความจริง ซึ่งในปัจจุบันการวิจัยเชิงปฏิบัติการได้ถูกนำมาใช้ในองค์กรหรือสถาบันการศึกษาอย่างแพร่หลาย โดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อนำวิธีการมาใช้ในการแก้ปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานหรือนำมาใช้เพื่อต้องการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่ต้องการ

ปรับปรุงให้มีการพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเองเนื่องจากกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการสามารถยืดหยุ่น ให้สอดคล้องกับสภาพที่เกิดขึ้นจริงโดยไม่มี การควบคุมตัวแปรใด ๆ ทั้งสิ้น ระหว่างการดำเนินการปล่อยให้เหตุการณ์ดำเนินไปอย่างเป็นธรรมชาติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกการวิจัยเชิงปฏิบัติการในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ของผู้เรียนโดยผู้วิจัยเสนอรายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามประเด็น ต่าง ๆ ดังนี้

ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการนั้นได้มีนักวิจัยหลายท่าน ได้นำมาศึกษาและเรียกชื่อแตกต่างกันไป เช่นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ การวิจัยในชั้นเรียน การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน การวิจัยเพื่อพัฒนางาน การวิจัยเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าและการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน ซึ่งแต่ละคำหมายถึง การวิจัยเชิงปฏิบัติการทั้งสิ้น โดยนักวิจัยแต่ละท่านให้ความหมายดังนี้

ส.วาสนา ประवालพฤกษ์ (2538) กล่าวว่า วิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นรูปแบบของวิธีการศึกษาค้นคว้าแบบส่องสะท้อนตนเองเป็นหมู่คณะของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในสถานการณ์ทางสังคม เพื่อต้องการที่จะพัฒนาหาลักษณะที่ชอบธรรมและความชอบด้วยเหตุผลของวิธีการปฏิบัติงาน เพื่อให้ได้รูปแบบหรือแนวทางไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติงานนั้น และในขณะเดียวกันก็เป็นการพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติงานนั้น ๆ ให้สอดคล้องกับภาวะของสังคมและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง กลุ่มผู้ร่วมงานวิจัยนี้อาจรวมถึงครู นักเรียน ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครองนักเรียน และสมาชิกในชุมชนอื่น ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกลุ่มใดก็ได้ที่สนใจร่วมกัน เป็นวิธีการที่กลุ่มคนจัดระบบสถานการณ์จากสิ่งที่เขาเรียนรู้จากประสบการณ์ของตัวเอง และแลกเปลี่ยนประสบการณ์เหล่านี้กับบุคคลอื่น ๆ ด้วย

กิตติพร ปัญญาภิญโญผล (2540) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นการศึกษา ค้นคว้าเพื่อหาวิธีการแก้ปัญหา ปรับปรุง เปลี่ยนแปลง เพื่อพัฒนาคุณภาพของงานที่ตนกำลังปฏิบัติอยู่ และขณะเดียวกันสร้างความเข้าใจถึงสภาพและกระบวนการเปลี่ยนที่เกิดขึ้น โดยผ่านกระบวนการของวงจรแบบบันไดเวียน ข้อมูลที่รวบรวมได้ระหว่างดำเนินงานเป็นฐานของการปรับแก้ไขในขั้นถัดไป ซึ่งสอดคล้องกับ บุญมี พันธุ์ไทย (2542) ที่กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (action research) เป็นการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะหน้าหรือนำผลการวิจัยไปใช้ในการทำงานและปรับปรุงงานที่ตนเองปฏิบัติอยู่ให้ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น การวิจัยหาเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพ เป็นต้น

คงศักดิ์ ธาตุทองผล (2542) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นการศึกษา ค้นคว้าปัญหาเพื่อการปรับปรุงและทำความเข้าใจปัญหาด้วยการกระทำ และเรียนรู้จากการกระทำนั้น ๆ หรือวิจัยอย่างมีระบบ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และสะท้อนได้

อย่างพินิจพิเคราะห์ เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงการปฏิบัติการอย่างต่อเนื่องจนเป็นที่พอใจของผู้วิจัย

นพดล เจนอักษร (2549) ให้ความหมายการวิจัยของครู (action research) เป็นงานวิจัยที่แสดงคุณค่าของความเป็นครูโดยแท้ เพราะเป็นการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการเรียนการสอนของครูและนักเรียนต่อสาธารณชน ดังนั้นจึงถือเป็นแนวปฏิบัติว่าครูความจะได้รับการสนับสนุนให้ทำ action research ตามรูปแบบและเนื้อหาที่ต้องการ บางครั้งเรียกการวิจัยของครู (action research) ในชื่อ การวิจัยในชั้นเรียน (classroom research) หรือ การวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน (classroom action research) ก็มี ขอบเขตงานวิจัยของครู หรืองานวิจัยในชั้นเรียน ก็จะอยู่ในบริบทของห้องเรียนเป็นใหญ่

นงนภัส คู่ขวัญ เทียงกมล (2551) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นการวิจัยที่นักวิจัยและนักปฏิบัติทางานร่วมกันตลอดกระบวนการของการศึกษาค้นคว้า ซึ่งมีคุณลักษณะ 4 ประการ คือ 1. มีการร่วมมือประสานงานระหว่างนักวิจัย 2. นักปฏิบัติมีการแก้ปัญหาโดยการลงมือปฏิบัติ 3. มีการเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติ และ 4. การพัฒนาทฤษฎีนั้นมียุทธวิธีหรือกระบวนการหลายรูปแบบ

ไพศาล สุวรรณน้อย (2552) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (action research) เป็นการอธิบายความพยายามที่จะปรับปรุงหรือพัฒนาการทางานของผู้วิจัย ถ้าเป็นการวิจัยของครูก็เป็นการตีความหมายจากข้อมูลในเรื่องที่ครูสนใจหรือที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน เพื่อทำความเข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในการเรียนการสอน และนำมาสู่การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของตนเอง

Car and Kemmis (1986 อ้างถึงใน องอาจ นัยวัฒน์, 2551) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นเพียงรูปแบบหนึ่งของการสืบเสาะค้นหาความรู้ความจริงแบบสะท้อนกลับความคิดไปมาด้วยตนเอง (self-reflective thinking) ที่กระทำภายใต้การระมัดชอบของบุคคล ผู้มีส่วนร่วมที่อยู่ในหน่วยงานหรือสถานที่ต่าง ๆ ทางสังคม โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อปรับปรุงเหตุผลและความถูกต้องของการปฏิบัติงาน ความเข้าใจในการปฏิบัติงานตลอดจนสภาวะการณ์ที่แวดล้อมการปฏิบัติงานต่าง ๆ

Sagor (1998 อ้างถึงใน องอาจ นัยวัฒน์, 2551) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นกระบวนการสืบค้นหาความรู้ความจริงที่กระทำโดยบุคคลผู้ปฏิบัติงานและเพื่อบุคคลผู้ปฏิบัติงาน เหตุผลสำคัญสำหรับการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อช่วยในการปรับปรุงและหรือทำให้การดำเนินงานของผู้ปฏิบัติดีขึ้น

Mill (2003 อ้างถึงใน องอาจ นัยวัฒน์, 2551) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นกระบวนการสืบค้นหาความรู้ความจริงเป็นระบบที่ดำเนินการโดยครู อาจารย์ นักวิจัย (teacher researchers) ครู อาจารย์ใหญ่ ผู้ให้คำปรึกษาประจำโรงเรียน หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียใน

บริบทการเรียนการสอน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมสารสนเทศที่นำไปสู่การเพิ่มพูนความเข้าใจ การพัฒนาการดำเนินงาน การเปลี่ยนแปลงทางบวกใด ๆ ในบริบทของโรงเรียน รวมทั้งการปรับปรุง ผลลัพธ์การเรียนรู้ของนักเรียน (student outcome) และวิถีชีวิตของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

Isaac and Michael (1983 อ้างถึงใน ศิริชัย กาญจนวาสี, ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ และดิเรก ศรีสุโข, 2551) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นการวิจัยที่มุ่งพัฒนาวิธีการหรือ ทักษะใหม่ สำหรับนำไปใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยตรงในสถานการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่

Zuber-Sterritt (1992) เป็นผู้นำที่มีชื่อเสียงในการใช้กระบวนการวิจัยเชิง ปฏิบัติการเพื่อพัฒนาคุณภาพทางวิชาการของบุคลากร (staff development) ในมหาวิทยาลัย ได้ให้ความหมายของคำว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการในรูป The CRASP model ดังนี้ 1. ร่วมมือใน การสืบสวนสอบสวนปัญหาอย่างวิเคราะห์วิจารณ์ (critical collatorative enquiry) 2. สะท้อนผล การปฏิบัติการโดยผู้ปฏิบัติ (reflective practioners) 3. อธิบายข้อค้นพบและเผยแพร่ (accountable to public) 4. ประเมินผลการปฏิบัติการของตน (self evaluation) 5. มีส่วนร่วมใน การแก้ปัญหา (participative problem- solving) และการดำเนินการพัฒนากิจกรรมต่อไป

Bogdan and Biklen (1982) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ หมายถึง กระบวนการ รวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบเพื่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาสังคมให้ดีขึ้นกว่าเดิม

Fouch (1980 อ้างถึงใน กิตติพร ปัญญาภิญโญผล, 2540) กล่าวว่า การวิจัยเชิง ปฏิบัติการเป็นรูปแบบการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาในชั้นเรียน ผู้วิจัยคือครูในชั้นเรียน นักวิจัยไม่สนใจที่จะนำผลไปอ้างอิง และไม่เข้มงวดในเรื่องการควบคุมตัวแปร

Dick (2009 อ้างถึงใน กิตติพร ปัญญาภิญโญผล, 2540) กล่าวว่า การวิจัยเชิง ปฏิบัติการประกอบด้วยวิถีวิทยาการวิจัยที่ทำให้เกิดผลการปฏิบัติ (action outcome) และ ผลการวิจัย (research outcome) ในเวลาเดียวกันโดยมีขั้นตอนการวิจัยที่เป็นวงจรต่อเนื่อง action ลงมือทำ นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงในหน่วยงาน ชั้นเรียน หรือชุมชน research วิจัยเพื่อเพิ่มพูน ความเข้าใจให้กับผู้วิจัย รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้วิจัยหรือทั้งสองฝ่ายในเรื่องของกระบวนการ เปลี่ยนแปลงและผลที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลง จุดเน้นสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการคือ การลงมือปฏิบัติและที่สำคัญรองลงมาคือการวิจัยเพื่อช่วยในรูปของการเพิ่มพูนความเข้าใจให้กับ ผู้ปฏิบัติโดยตรง กล่าวคือ เป็นงานวิจัยในงานที่ตนกำลังปฏิบัติอยู่ เป็นการดำเนินการด้วยตนเองเพื่อ เสาะหา ค้นหาเกี่ยวกับเรื่องของตนเอง

นอกจากนั้น รุ่งทิวา สิงห์หัตชัย (2547) และ สุวมล ว่องวานิช (2550) ได้สรุป ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการสอดคล้องกันคือเป็นกระบวนการสร้างความรู้ใหม่ที่เชื่อถือได้ในการ ปฏิบัติงานของครูอย่างมีระบบ เพื่อแก้ไขปัญหาและนำผลมาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียนเป็นการวิจัยที่ต้องทำอย่างรวดเร็ว นำผลไปใช้ทันทีและสะท้อนข้อมูล

เกี่ยวกับการปฏิบัติงานต่าง ๆ ได้ทั้งของตนเองและกลุ่มเพื่อนร่วมงานในโรงเรียนโดยใช้วงจร 4 ขั้นตอน คือการวางแผน การลงมือปฏิบัติ การสังเกต และการสะท้อนผล การปฏิบัติงานเพื่อพัฒนากระบวนการเรียนรู้และกระบวนการปฏิบัติงานของตนเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ที่สามารถรับรู้ข้อมูล แล้วนำมาวิเคราะห์โดยใช้ทักษะกระบวนการค้นหาความจริง แล้วสร้างสื่อความรู้และใช้ความรู้เพื่อการปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง

Eileen (1985 อ้างถึงใน กิตติพร ปัญญาภิโยผล, 2540) ให้ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า เป็นกระบวนการที่มีระเบียบ กฎเกณฑ์โดยทุกคนมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ และประเมินผลอย่างหลากหลาย นอกจากนั้นยังต้องได้รับร่วมมือจากทุกฝ่ายเพื่อประสิทธิภาพของงาน

ประวิต เอรารวรรณ (2545) กล่าวว่าการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการหมายถึง กระบวนการศึกษาค้นคว้าร่วมกันอย่างเป็นระบบของกลุ่มผู้ปฏิบัติงาน เพื่อทำความเข้าใจต่อปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่และหาวิธีแก้ไขปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น

นพเก้า ณ พัทลุง (2548) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการหมายถึงกระบวนการศึกษาและตรวจสอบเพื่อการค้นพบแล้วนำผลการวิจัยไปใช้แก้ปัญหาหรือพัฒนาคุณภาพ การปฏิบัติงานขององค์กร ผลการวิจัยเกิดประโยชน์ต่อปัญหานั้นและในเวลานั้นเท่านั้น อาจไม่เกิดประโยชน์ต่อปัญหาอื่นก็ได้ และสามารถกระทำกับรายบุคคลหรือกลุ่มบุคคลก็ได้

องอาจ นัยพัฒน์ (2551) กล่าวว่าการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นการวิจัยที่ทำโดยนักวิจัย และคณะบุคคลในหน่วยงาน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อนำผลการวิจัยที่ค้นพบไปใช้ปรับปรุงหรือพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติงานได้อย่างทันต่อเหตุการณ์ และสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่ต้องการแก้ไขรวมทั้งกลมกลืนสิ่งแวดล้อมในสภาพเหล่านั้น

วันทิพย์ สิ้นสูงสุด (2549) ได้ให้ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติว่าการเป็น การศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นกระบวนการ มีการวางแผนดำเนินการให้ได้มาซึ่งข้อค้นพบที่ถูกต้องเชื่อถือได้เพื่อนำมาแก้ปัญหาในการทำงานของตน

ฉวีวรรณ สายทอง (2549) กล่าวว่าการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นวิธีการศึกษาค้นคว้า เพื่อมุ่งในการแก้ปัญหา หรือพัฒนางานที่ปฏิบัติอยู่ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ด้วยกระบวนการและ ขั้นตอนในการศึกษาที่เป็นระบบ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุปข้อเท็จจริงที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาหรือพัฒนางานนั้น ๆ

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2550) ให้ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่าเป็นการรวบรวม หรือการแสวงหาข้อเท็จจริงโดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุป อันจะนำไปสู่ การแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ในขอบข่ายงานที่รับผิดชอบ โดยมีการปรับปรุงแก้ไขและดำเนินการซ้ำ ๆ จนกระทั่งสามารถแก้ปัญหาที่ประสบอยู่ได้สำเร็จ

สรุปได้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการหมายถึง การคิดค้นหาแนวทางการปฏิบัติในการสร้างองค์ความรู้ใหม่ที่ดีกว่าเดิมให้มีคุณภาพ เพื่อแก้ไขปัญหา รวมทั้งการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนอย่างถูกต้อง เหมาะสมที่ดำเนินไปพร้อมกับการปฏิบัติงาน โดยครูต้องหาวิธีแก้ปัญหา และสามารถใช้อุปกรณ์ที่มีอยู่ในห้องเรียนมาใช้ในการค้นหาคำตอบพร้อมการสะท้อนผลการวิจัย ซึ่งมี 4 ขั้นตอน คือ 1. การวางแผนงาน (planning) 2. การลงมือปฏิบัติงาน (action) 3. การสังเกตผลการปฏิบัติงาน (observation) 4. การสะท้อนกลับการปฏิบัติงาน (reflection)

ประวัติความเป็นมาของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการถูกกล่าวถึงครั้งแรกในราวปีคริสต์ศักราช 1944 โดยเคิร์ท เลวิน (Kurt Lewin) นักจิตวิทยาสังคมชาวเยอรมัน ต่อมา สตีเฟน คอรี (Stephen Corey) ได้นำการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาใช้ในการศึกษาโดยสนับสนุนให้ครูทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนควบคู่กับการปฏิบัติการสอน ส่วนในสหราชอาณาจักรจอห์น อีเลียตต์ และเคลม อเดลแมน (John Elliott & Clem Adelman) ได้นำวิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาใช้ในโครงการสอนฟอร์ด (ford teaching project) เพื่อช่วยครูพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยในการวิจัยนั้นจะนำผลของการศึกษาวิจัยมาใช้แก้ปัญหาย่างทันด่วนที่ ส.ว.สนา ประมวลพฤษ (2538) แนวคิดนี้ได้รับการยอมรับและถูกนำไปประยุกต์ใช้สำหรับงานวิจัยในศาสตร์หลายสาขา จุดกำเนิดของการวิจัยเชิงปฏิบัติการคือความพยายามในการแสวงหาความรู้ เพื่อแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ในปัจจุบันโดยตั้งอยู่บนฐานที่เชื่อว่าความรู้ของมนุษย์ที่เกิดจากความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติ และสร้างความเข้าใจร่วมกันโดยไม่จำเป็นต้องดำเนินการโดยผู้เชี่ยวชาญภายนอก (ศูนย์การเรียนรู้ดอกคาใต้, 2550) และสาเหตุที่ทำให้การวิจัยเชิงปฏิบัติการได้รับความสนใจน่าจะมาจากปรากฏการณ์ดังนี้ (องอาจ นัยพัฒน์, 2551)

1. ผู้ปฏิบัติต้องการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในหน่วยงาน
2. ผลการศึกษาแบบเดิมเน้นวิชาการ ดำเนินการโดยนักวิจัยภายนอกมีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาน้อยและยากต่อการนำไปใช้ในการแก้ปัญหา
3. เน้นการพัฒนานวัตกรรมโดยองค์กรหรือชุมชนเป็นสำคัญ โดยการบูรณาการระหว่างแนวคิดเชิงทฤษฎีและการปฏิบัติได้จริงในชีวิตประจำวัน
4. ตอบสนองต่อการเรียกร้องของสาธารณชนให้มีการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานตามพันธการรับผิดชอบ (accountability) ของผู้ปฏิบัติงานแต่ละระดับของหน่วยงาน
5. การแสวงหาความรู้ความจริงตามแนวคิด “คลื่นลูกใหม่” (new wave) ที่นำมาใช้ในงานวิจัยและประเมินผล โดยเฉพาะการพัฒนาจากฐานคติเชิงปรัชญาตามกระบวนทัศน์แบบตีความ สร้างสรรค์ค่านิยม (interpretivist /constructivist) ที่มุ่งเน้นการตีความหมายข้อค้นพบเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่นักวิจัยมีความสนใจใคร่รู้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการเริ่มขึ้นครั้งแรกราวปี 1944 โดยเคร์ท เลวิน ชาวเยอรมัน ต่อมาได้มีนักการศึกษาจากหลายๆประเทศนำการวิจัยเชิงปฏิบัติการไปใช้ เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียนปรากฏว่าได้ผลเป็นที่น่าพอใจโดยเฉพาะ คอรี (Corey) ได้นำการวิจัยเชิงปฏิบัติไปใช้ในวงการศึกษา เพื่อช่วยครูพัฒนาการสอนทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองและช่วยแก้ปัญหากับผู้เรียนได้ทันทั่วทั้งที่

จุดมุ่งหมายและลักษณะของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการพัฒนามาจากฐานความเชื่อเกี่ยวกับการใช้ความรู้เชิงปฏิบัติการ (action or practical knowledge) เพื่อแก้ไขปัญหาหรือพัฒนาชุมชนต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความ เป็นประชาธิปไตย ความยุติธรรม ความสันติสุข และความสอดคล้องกับบริบททางวัฒนธรรมและ สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในหน่วยงานโดยทุกคนร่วมกัน วิเคราะห์ตรวจสอบหาสาเหตุของปัญหา จากนั้นใช้แนวคิดและประสบการณ์เสาะแสวงหาวิธีที่คิดว่า จะแก้ปัญหาได้ แล้วนำวิธีดังกล่าวไปทดลองในหน่วยงานของตนภายใต้สภาพแวดล้อมปกติการวิจัย เชิงปฏิบัติการนี้จะนำไปอ้างอิงกับกลุ่มอื่นไม่ได้ (องอาจ นัยพัฒน์, 2551) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าว ของ สุวิมล ว่องวาณิช (2548) ที่กล่าวว่าเป้าหมายของการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียนเป็นการวิจัยที่ ช่วยแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนโดยปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุ เป้าหมายตามหลักสูตร ซึ่งไม่สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปอ้างอิงกับนักเรียนกลุ่มอื่นได้

ผ่องพรรณ ตรีมงคลกุล (2542) สุวิมล ว่องวาณิช (2548) และ ชีรวิทย์ เอกะกุล (2550) สรุปลักษณะที่สำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการไว้ว่าเป็นการวิจัยที่เกิดขึ้นในหน่วยงานของตน โดยทุกคนมีส่วนร่วมในการวิพากษ์ วิเคราะห์การปฏิบัติงานและผลงานแล้วนำผลของการวิเคราะห์ที่ ได้มาปรับปรุงการปฏิบัติงาน ปรับปรุงความเข้าใจของผู้ปฏิบัติงาน และปรับปรุงสถานการณ์ใน การปฏิบัติงานเพื่อพัฒนางานในหน่วยงานของตน

บุญชม ศรีสะอาด (2546) กล่าวว่าลักษณะที่สำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นการ ทำการวิจัยคนเดียวหรือทำวิจัยร่วมกัน (participatory) ก็ได้ มุ่งแก้ปัญหาและนำไปปฏิบัติถ้าผลที่ เกิดขึ้นไม่ได้ตามที่ต้องการก็นำไปปรับปรุงและปฏิบัติใหม่ เพื่อพัฒนางานของตนและผลการสรุปนำไป อ้างอิงไม่ได้ ขณะดำเนินการวิจัยอาจเปลี่ยนแปลงจุดมุ่งหมายและวิธีการวิจัยเพื่อให้เกิดความ เหมาะสมได้

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปจุดมุ่งหมายและลักษณะของการวิจัย เชิงปฏิบัติการออกเป็น 5 ประเด็นดังนี้

1. เป็นการวิจัยที่มุ่งแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นของบุคคลในองค์กร ที่ต้องการปรับเปลี่ยน พฤติกรรมที่เป็นปัญหาร่วมกัน ด้วยการร่วมมือกัน

2. วิธีดำเนินการวิจัยมีการให้ข้อมูลย้อนกลับทุกขั้นตอนของการวิจัยต่อ

กลุ่มเป้าหมาย

3. การวิจัยเชิงปฏิบัติการไม่มีกลุ่มตัวอย่างไม่มีการอ้างอิงไปยังกลุ่มอื่น เพราะการวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นการแก้ปัญหาที่ผู้วิจัยประสบโดยตรง ดังนั้นจึงอ้างอิงผลไปยังกลุ่มอื่นไม่ได้

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ควรมีหลากหลายมีการปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ทั้งนี้เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มาน่าเชื่อถือ

5. กระบวนการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ต้องกระทำอย่างเป็นระบบ มีทฤษฎีรองรับในทุกขั้นตอนและมีการปรับปรุง ประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างต่อเนื่องเพื่อยืนยันความถูกต้องของการปฏิบัติงาน

ลักษณะของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

สุวิมล ว่องวานิช (2548) ได้กล่าวถึงลักษณะของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ดังนี้

ผู้วิจัย คือ ผู้ที่ปฏิบัติงานในหน่วยงาน (ในทางการศึกษา ผู้วิจัย คือ ครู)

สิ่งที่ถูกวิจัย คือ ปฏิบัติการทางการศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ การพัฒนาการเรียนการสอน การค้นหาแนวทางการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น การพัฒนาวิชาชีพ

วิธีการวิจัย คือ กระบวนการค้นหาความรู้ที่มีขั้นตอนหลักสำคัญคือ การวิจัยและการปฏิบัติ

ลักษณะสำคัญ

1. การสะท้อนกลับผลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของตนเองและผลที่เกิดขึ้น
2. การเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนเพื่อนร่วมงาน มีส่วนในการวิพากษ์วิจารณ์การปฏิบัติงานและผลที่ได้รับ
3. กระบวนการที่มีการดำเนินงานเป็นวงจรต่อเนื่องและทำเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติงาน

4. ผลที่ได้จากการวิจัยนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติงาน

บุญชม ศรีสะอาด (2546) กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของวิจัยเชิงปฏิบัติการ ดังนี้

1. มุ่งแก้ปัญหาในการปฏิบัติงานในหน้าที่ในชีวิตประจำวันของครูผู้วิจัย ซึ่งจะพบว่าในการปฏิบัติงานมักพบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ครูจะคิดค้นหาวิธีการแก้ปัญหาแล้วนำมาทดลองปฏิบัติศึกษาผลที่เกิดขึ้นว่าสามารถแก้ปัญหานั้นได้หรือไม่ แก้ได้มากน้อยเพียงใด ถึงระดับที่ต้องการหรือไม่ มีเงื่อนไขอะไรบ้างที่เกี่ยวข้อง กรณีที่ยังไม่บรรลุตามที่มุ่งหวังไว้จะหาอย่างไร ลองปรับปรุงในส่วนที่ไม่ค่อยได้ผล เพิ่มวิธีการ เทคนิคต่าง ๆ แล้วลองนำไปปฏิบัติใหม่ ตรวจสอบดูผล ฯลฯ ลักษณะเช่นนี้คือตัวอย่างของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

2. มีการลงมือปฏิบัติหรือกระทำ ปรับปรุงให้ดีขึ้น ซึ่งอาจสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ตามที่วางแผนไว้ ซึ่งจะยุติการศึกษาเรื่องนี้หรืออาจต้องทำการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องจนพบแนวทางที่ดีตามที่มุ่งหวังไว้ก็ได้

3. ผู้วิจัยอาจทำการวิจัยเพื่อแก้ปัญหาของตนเองคนเดียว หรือทำวิจัยร่วมกัน (participatory) หลายคนที่ได้ เช่น ร่วมกับครูคนอื่น ๆ นักเรียน ผู้ปกครอง เป็นต้น

4. เน้นการวิจัยเฉพาะที่ ไม่ได้มุ่งการนำผลการวิจัยมาใช้ในการสรุปอ้างอิง หรือสรุปครอบคลุม กล่าวคือ ผู้วิจัยลงมือดำเนินการเปลี่ยนแปลงเพื่อแก้ปัญหา หรือพัฒนาการปฏิบัติงานของตนไม่ได้มุ่งนำไปใช้ที่อื่น ๆ

กฤษดา กรุดทอง (2550) กล่าวถึง การวิจัยปฏิบัติการเป็นการวิจัยที่มีลักษณะ เฉพาะพิเศษ ถือว่าเป็นการวิจัยของครู โดยครู และเพื่อครู การวิจัยเชิงปฏิบัติการต้องประกอบด้วยลักษณะสำคัญ คือ

1. ปัญหาการวิจัยเริ่มจากความต้องการของครู จุดเริ่มต้นเกิดจากปัญหาของครูที่พบในชั้นเรียน ครูต้องการปรับปรุงหรือแก้ไขปัญหานั้น

2. ปัญหาการวิจัยเป็นประเด็นเล็ก ๆ ประเด็นที่นำมาวิจัยมีขนาดเล็ก แต่มีความหมายต่อการแก้ไขปัญหการเรียนรู้การสอนของครูมาก

3. มุ่งศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียน ประเด็นการวิจัยเกี่ยวข้องกับนักเรียน อาจเป็นรายบุคคล รายกลุ่มหรือรายกรณีก็ได้

4. ผลการวิจัยใช้แก้ปัญหการเรียนรู้ ครูที่ปฏิบัติการวิจัยนำผลมาใช้แก้ไขปัญหานั้นโดยตรง ไม่มุ่งอ้างอิง ผลไปใช้ทั่วไป

5. การวิจัยทำควบคู่กับการสอน ครูทำวิจัยปฏิบัติการควบคู่เป็นเนื้อเดียวกันไปพร้อม ๆ กับการสอนตามปกติ

6. การเชื่อมโยงความคิด ครูต้องนำการวิจัยมาเชื่อมโยงกับการปฏิบัติการสอนจริงทั้งก่อน ระหว่าง และหลังการวิจัย

7. วิธีวิจัย การวิจัยมีความยืดหยุ่นในระเบียบวิธี ไม่ใช้กฎเกณฑ์มาก แต่มุ่งนำผลไปใช้แก้ปัญหาทันที

นางนภัส คู่วรณัญ เทียงกมล (2551) กล่าวถึงการวิจัยเชิงปฏิบัติการประกอบด้วยคุณลักษณะ 6 ประการ ได้แก่

1. การวิจัยเชิงปฏิบัติ ต้องมีการให้การศึกษา (educative base)

2. การวิจัยเชิงปฏิบัติ ต้องปฏิบัติกับบุคคลในฐานะที่เป็นสมาชิกกลุ่ม องค์กร ชุมชนที่ร่วมกันหาวิจัย

3. การวิจัยเชิงปฏิบัติต้องเน้นจุดสนใจในปัญหา

4. การวิจัยเชิงปฏิบัติต้องมีการปฏิบัติการแทรกแซง (intervention) ที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

5. การวิจัยเชิงปฏิบัติต้องมีการปรับปรุง พัฒนา และการเข้ามีส่วนร่วม

6. การวิจัยเชิงปฏิบัติต้องเป็นกระบวนการวัฏจักร (cyclic process)

ความสำคัญและความจำเป็นของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

สุวิมล ว่องวานิช (2548) ได้กล่าวถึงความสำคัญและความจำเป็นของการวิจัยเชิงปฏิบัติการไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. ให้โอกาสครูในการสร้างองค์ความรู้ ทักษะการทบทวน การประยุกต์ใช้ การตระหนักถึงเป็นทางเลือกที่เป็นไปได้ที่จะเปลี่ยนแปลงโรงเรียนให้ดีขึ้น
2. เป็นการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ นอกเหนือจากการเปลี่ยนแปลงหรือสะท้อนผลการทำงาน
3. เป็นประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติโดยตรง เนื่องจากช่วยพัฒนาตนเองด้านวิชาชีพ
4. ช่วยทำให้เกิดการพัฒนาที่ต่อเนื่อง และเกิดการเปลี่ยนแปลงผ่านกระบวนการวิจัยในการทำงาน ซึ่งประโยชน์ต่อองค์กร เนื่องจากนำไปสู่การปรับปรุง เปลี่ยนแปลง การปฏิบัติและการแก้ปัญหา
5. เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติในการวิจัย ทำให้กระบวนการวิจัยมีความเป็นประชาธิปไตย ทำให้เกิดยอมรับในความรู้ของผู้ปฏิบัติ
6. ช่วยตรวจสอบวิธีการทำงานของครูที่มีประสิทธิผล
7. ทำให้ครูเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง (change agent)

พิมพันธ์ เตชะคุปต์ (2544) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติ การสรุปได้ดังนี้

1. เป็นการพัฒนาหลักสูตรและการปรับปรุงวิธีการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนด้วยการวิจัย
2. เป็นการพัฒนาวิชาชีพครู
3. เป็นการแสดงความก้าวหน้าทางวิชาชีพครู ด้วยการเผยแพร่ความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติ
4. เป็นการส่งเสริมสนับสนุนความก้าวหน้าของการวิจัยทางการศึกษา

ยาใจ พงษ์บริบูรณ์ (2552) กล่าวถึง ความสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่า มีความมุ่งหมายจะปรับปรุงประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานประจำปีให้ดีขึ้น โดยการดำเนินงานที่ปฏิบัติอยู่มาวิเคราะห์ปัญหา สาเหตุสำคัญของสาเหตุที่เป็นปัญหา อันเป็นเหตุให้การปฏิบัติงานนั้นไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จากนั้นจะใช้แนวคิดทางทฤษฎีและประสบการณ์ปฏิบัติที่ผ่านมา เสาะหาข้อมูล และวิธีการที่คาดว่าจะแก้ปัญหาดังกล่าวได้ แล้วนำวิธีการดังกล่าวไปทดลองใช้กับกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับ

ปัญหานั้น เช่น ทดลองใช้กับครูผู้ร่วมสอนเมื่อต้องการมีความร่วมมือในการทำงานมากขึ้น การวิจัยเชิงปฏิบัติการไม่จำเป็นต้องมีกลุ่มตัวอย่าง เพราะกลุ่มหน่วยงานหรือห้องเรียนซึ่งมีขนาดตัวอย่างไม่ใหญ่นัก และประการสำคัญการวิจัยชนิดนี้ไม่ต้องการผลที่ไปสรุปอ้างอิง (generalization) ถึงคนอื่น ๆ ด้วย นอกจากนี้ ยังได้สรุปหลักการสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการไว้ดังนี้ 1. การวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นความพยายามที่จะปรับปรุงการศึกษาโดยการเปลี่ยนแปลง (changing) การศึกษานั้นและการเรียนรู้ตามลำดับขั้นตอนของการเปลี่ยนแปลงนั้น 2. การวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นการทำงานของกลุ่ม (participate) และใช้การปรึกษาหารือกับผู้ร่วมมือกันทำงาน (collaboration) ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโดยการฝึกปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนด 3. การวิจัยเชิงปฏิบัติการใช้สะท้อนการปฏิบัติ (reflection) โดยการประเมินตรวจสอบทุกขั้นตอน เพื่อปรับปรุงการฝึกหรือการปฏิบัติให้เป็นไปตามจุดหมาย 4. การวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ (systematic learning process) โดยบุคคลที่เกี่ยวข้องนำความคิดเชิงนามธรรมสร้างเป็นสมมติฐาน ทดลอง ฝึกปฏิบัติและประเมินผลการปฏิบัติ ซึ่งเป็นการทดสอบ (test) ว่าข้อมูลนั้นถูกหรือผิด 5. การวิจัยเชิงปฏิบัติการเริ่มจากจุดเล็ก ๆ (start small) อาจเริ่มต้นจากบุคคล (ครู / นักวิจัย) เพื่อดำเนินการให้มีการเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงบางสิ่งบางอย่างทางการศึกษาให้ดีขึ้นโดยขณะที่ปฏิบัติการต้องปรึกษารับฟังข้อคิดเห็นและอาศัยการร่วมปฏิบัติจากผู้เกี่ยวข้อง 6. การวิจัยเชิงปฏิบัติการ เป็นการสร้างความรู้ใหม่ที่ให้แนวทางปฏิบัติเชิงรูปธรรมจากบันทึก (records) พัฒนาการของกิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้เห็นกระบวนการเข้าสู่ปัญหา การแก้ไขปรับปรุง และผลสรุปที่สมเหตุสมผลในขณะเดียวกันสามารถนำประสบการณ์การศึกษามาประมวลเป็นข้อเสนอเชิงทฤษฎี (proposition) ได้

ขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

Kemmis & McTaggart (1998) ได้กล่าวถึงการวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นวงจร โดยมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการวางแผน (plan) คือ แนวทางปฏิบัติซึ่งตั้งความคาดหวังไว้เป็นการมองไปในอนาคตข้างหน้า การกำหนดแผนทั่วไปต้องมีความยืดหยุ่น เพื่อที่จะสามารถปรับให้เข้ากับความเปลี่ยนแปลงและความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นได้ กิจกรรมที่เลือกเข้ามามีกำหนดในการวางแผนต้องได้รับความร่วมมือในการอภิปราย เพื่อให้เกิดการวิเคราะห์และปรับปรุงการกำหนดแผนงานที่จะสามารถปฏิบัติได้จริงในสภาพการณ์ที่เป็นอยู่

ขั้นที่ 2 ขั้นการปฏิบัติ (act) การปฏิบัติจะดำเนินตามแผนที่ได้วางแผนไว้อย่างมีเหตุผล และมีการควบคุมอย่างสมบูรณ์ แต่การปฏิบัติจากแนวทางที่วางไว้มีโอกาสพลิกผันแปรตามสถานการณ์และบุคคล แผนทีวางไว้สำหรับการปฏิบัติจะต้องสามารถปรับแก้ไขได้ และสามารถปรับปรุงไปได้เรื่อย ๆ ตามผลการตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำนั้น ๆ

ขั้นที่ 3 การสังเกต (observe) ทาหน้าที่เก็บบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผลที่ได้จากการปฏิบัติงาน มีรายงานหลักฐานที่มาจากวิจรณ์ญาณการสังเกตอย่างรอบคอบ และระมัดระวังเป็น สิ่งจำเป็นเนื่องจากการปฏิบัตินั้นจะมีข้อจำกัด ข้อขัดแย้งของสภาพความเป็นจริง และข้อขัดแย้ง ทั้งหมดเหล่านี้ไม่ค่อยชัดเจน และไม่มีทางคาดการณ์ไว้ล่วงหน้า ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตจะต้องมา จากการมองหลายแง่หลายมุมในทุก ๆ ด้าน ผู้วิจัยเชิงปฏิบัติการต้องรายงานผลการสังเกต กระบวนการของการปฏิบัติและผลของการปฏิบัติ สังเกตสถานการณ์ของข้อขัดข้องของการปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแผนการดำเนินงาน

ขั้นที่ 4 การสะท้อน (reflect) การสะท้อนทำให้หวนคิดถึงการกระทำตามที่ได้บันทึกไว้จากการสังเกตและการเก็บข้อมูลอื่น ๆ ประกอบ การสะท้อนภาพจะมีลักษณะเป็นการประเมิน อย่างหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยเชิงปฏิบัติการจะต้องตัดสินใจจากประสบการณ์ของตนว่า ผลของการปฏิบัติ นั้นเป็นสิ่งที่ต้องตามประสงค์หรือไม่ และสามารถให้ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติต่อไป นอกจากนั้นการ สะท้อน ยังหมายถึงการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นก่อนที่จะดำเนินการจริงอีกด้วย การสะท้อนข้อมูลนี้จะ ช่วยในการวางแผนการดำเนินการในขั้นต่อไปที่จะเป็นไปได้สำหรับกลุ่ม และสำหรับแต่ละบุคคลด้วย ซึ่งการเคลื่อนไหวลักษณะ “เกลียวสว่าน” ไปทั้ง 4 ขั้นตอนไม่อยู่นิ่ง เมื่อครบวงจรหนึ่งๆ จะพิจารณา ปรับปรุง เพื่อนำไปปฏิบัติในวงจรต่อไปจนกว่าการเปลี่ยนแปลงจะได้ผลเป็นที่น่าพอใจทั้งนี้วิธีการ ปฏิบัติจะต้องมีการร่วมมือซึ่งกันและกัน

องอาจ นัยพัฒน์ (2551) กล่าวว่า ขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ พัฒนามาจาก ความเชื่อที่มุ่งเน้นบูรณาการเชื่อมโยงความรู้หรือทฤษฎีเชิงปฏิบัติการที่ได้จากการปฏิบัติงานที่เกิดขึ้น โดยอาศัยการสะท้อนความคิดเห็นผลการปฏิบัติงานที่ได้กระทำไปตามแผนที่วางไว้ ดังนั้น กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการจึงประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินงาน ที่มีลักษณะเป็นเกลียวเวียน หรือวงจรต่อเนื่องกันไป (spiral of steps) ตามแนวคิดดั้งเดิมของเคร์ท เลวิน ซึ่งแต่ละวงจร ประกอบด้วย 4 ขั้นตอนคือ

1. ขั้นตอนการเตรียมการเบื้องต้น (pre-step) ได้แก่ การกำหนดจุดมุ่งหมาย โดยทั่วไป
2. การวางแผน (planning)
3. การลงมือปฏิบัติการ (observation)
4. การค้นหาข้อเท็จจริง (fact finding)

โดยการดำเนินงานใน 3 ขั้นตอนสุดท้ายถือเป็นกิจกรรมหลักของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

พงษ์ศักดิ์ เค้าจั่ว (2544) ได้กล่าวถึงการวิจัยเชิงปฏิบัติการในแนวการนำไปใช้เพื่อพัฒนา ปรับปรุงสภาพการเรียนการสอนจริงในโรงเรียน ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการวางแผน (plan) เริ่มต้นด้วยการสำรวจปัญหาที่สำคัญร่วมกันระหว่างครู นักเรียน เพื่อให้ได้ปัญหาที่สำคัญตลอดจนการแยกแยะรายละเอียดของปัญหานั้นเกี่ยวกับลักษณะของปัญหา เป็นปัญหาเกี่ยวกับใคร แนวทางแก้ไขอย่างไร

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการ (act) หลังจากที่ทำร่วมกันวางแผนเสร็จก็ถึงช่วงการลงมือปฏิบัติตามแผนการดำเนินการ โดยใช้การวิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นร่วมกันของทีมงาน เพื่อหาการแก้ไขปรับปรุงแผน ฉะนั้น แผนที่กำหนดควรมีความยืดหยุ่นปรับได้

ขั้นที่ 3 ขั้นสังเกตการณ์ (observe) เป็นการสังเกตการณ์เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นด้วยความรอบคอบ โดยอาศัยเครื่องมือเก็บรวบรวมเข้าช่วย เช่น

3.1 การจดบันทึก

3.2 การใช้บันทึกภาคสนาม (field note) เป็นการจดบันทึกเหมือนการใช้ระเบียบสะสม

3.3 การวิเคราะห์เอกสาร (document analysis) ศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องที่มีอยู่ เช่น คู่มือครู สมุดเตรียมการสอน สมุดจดงาน เป็นต้น

3.4 การใช้ข้อมูลจากแฟ้มรายการ (portfolio) เช่น รายงานการประชุมของโรงเรียน ของหมวดวิชา ขาวของทางราชการที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่กำลังดำเนินการวิจัยอยู่ บทความ หรือการวิเคราะห์ปัญหาทางการศึกษาของหนังสือพิมพ์ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกัน

3.5 การใช้แบบสอบถาม (questionnaires) ใช้แบบสอบถามศึกษาข้อมูลเชิงความคิดเห็นแบบปลายเปิด หรือใช้แบบปลายปิดมีตัวเลือกให้ตอบ จะให้ได้ข้อมูลที่เป็นรายละเอียดครบถ้วนเพียงพอ ผู้วิจัยต้องกำหนดหัวข้อของเรื่องที่จะถามให้รัดกุมและครอบคลุม

3.6 การสัมภาษณ์ (interviews) เทคนิคการสัมภาษณ์ทำให้ได้คำถามยืดหยุ่นกว่าการรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ ดำเนินการได้ 3 ลักษณะ คือ แบบไม่เป็นทางการ (unplanned) คือการสนทนาแบบไม่เป็นทางการระหว่างครูกับครู หรือครูกับนักเรียน แบบวางแผนแต่ไม่มีโครงสร้าง (planned but unstructured) เปิดโอกาสให้คู่สนทนาเลือกหัวข้อสนใจที่จะพูด ผู้สัมภาษณ์จะใช้คำถามอื่น ๆ ประกอบ เพื่อให้คำตอบที่ชัดเจนเข้าประเด็น และแบบสุดท้าย คือ แบบมีโครงสร้าง (structured) คือการสัมภาษณ์ที่เป็นไปตามชุดของคำถามที่ได้เตรียมการไว้แล้ว

3.7 การใช้แบบทดสอบ (test) ใช้แบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วัดจุดเด่น-จุดด้อย ในเนื้อหาของผู้เรียน เป็นต้น เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้านความสามารถทางสมองของผู้เรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นการสะท้อนการปฏิบัติ (reflect) ขั้นสุดท้ายของวงจรการทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการ คือ การประเมินหรือการตรวจสอบการปฏิบัติ หรือเป็นสิ่งที่เป็นการข้อปฏิบัติของข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติการ ผู้วิจัยร่วมกับกลุ่มผู้เกี่ยวข้องควรนำข้อมูลที่ได้รวบรวมไว้จากเครื่องมือต่าง ๆ มาตรวจสอบปัญหาที่เกิดขึ้นในแง่มุมต่าง ๆ โดยผ่านการอภิปรายปัญหา การประเมินโดยกลุ่มจะทำให้ได้แนวทางของการพัฒนาขั้นตอนของการดำเนินกิจกรรมและเป็นข้อมูลพื้นฐานนำไปสู่การปรับปรุงและการวางแผนการปฏิบัติต่อไป

หลักการสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่ต้องตระหนักรู้เสมอ คือ กลุ่มของบุคคลที่เกี่ยวข้องมีความสำคัญต่อกระบวนการวิจัย นั่นคือการวิจัยขั้นนี้ไม่ควรจะทำตามลำพังและควรจะใช้วงจรของกระบวนการวิจัยซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การปฏิบัติการ การสังเกต และการสะท้อนผลการปฏิบัติ เพื่อนำมาปรับปรุงแผนงาน แล้วดำเนินกิจกรรมที่ปรับปรุงใหม่ วงจรของ 4 ขั้นตอน ดังที่ได้กล่าว จะมีลักษณะการดำเนินการกระทำซ้ำตามวงจรจนกว่าจะได้ผลการปฏิบัติตามจุดมุ่งหมาย การทำการวิจัยเชิงปฏิบัติการอาจจะเริ่มต้นโดยครู นักวิจัย หรือนักการศึกษา แล้วปฏิบัติการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางพัฒนาขึ้น โดยรับฟังความคิดเห็น ข้อติเตียนของผู้เกี่ยวข้องอื่น ๆ คือ ครู นักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน ผู้บริหาร หรือบุคคลในชุมชน บันทึกผลการปฏิบัติการที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของทุก ๆ ขั้นตอน นั่นคือ

1. บันทึกผลของการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมและการฝึกปฏิบัติ
 2. บันทึกผลของการเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาและการสื่อสารในห้องเรียน และกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาที่ต้องการแก้ไข
 3. บันทึกผลของการเปลี่ยนแปลงสัมพันธภาพทางสังคม และการจัดระบบองค์กรที่ลดอุปสรรคต่อการฝึกปฏิบัติ
 4. บันทึกผลของการพัฒนาที่เป็นข้อค้นพบที่สำคัญของการวิจัย สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ใช้วิธีการของการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ การแจกแจงข้อค้นพบที่สำคัญในเชิงอธิบายความ ซึ่งจะนำมาสู่การสรุปเป็นผลงานการวิจัย และแสดงให้เห็นแนวทางหรือรูปแบบการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ เพื่อการแก้ไขปัญหาในเรื่องราวของสิ่งที่ต้องการศึกษานั้น
- รุ่งทิวา มากสุข (2552) ได้เสนอแนะขั้นตอนของการวิจัยปฏิบัติการ เพื่อพัฒนาและปรับปรุงสภาพการเรียนการสอนจริงในโรงเรียนตามวงจรการปฏิบัติการ ตามขั้นตอนต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผน (plan) เริ่มต้นด้วยการสำรวจปัญหาที่ต้องการให้มีการแก้ไข ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องอาจเป็นครูผู้สอนร่วมกัน ผู้บริหาร นักเรียน วางแผนด้วยกัน สำรวจสภาพการณ์ของปัญหาว่าอย่างไร ปัญหาที่เกี่ยวข้องคืออะไร ปัญหานั้นเกี่ยวข้องกับใครบ้าง วิธีแก้ไขต้องปฏิบัติอย่างไร การแก้ไขต้องมีการแก้ไขในเรื่องใดบ้าง เช่น ครูต้องเปลี่ยนวิธีสอน นักเรียนต้องทำงานเป็นกลุ่ม เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงบางอย่างผู้บริหารต้องรับทราบการเปลี่ยนแปลงและให้การสนับสนุน

ในขั้นการวางแผนจะมีการปรึกษาร่วมกันระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ซึ่งในการวิเคราะห์สภาพการณ์ ปัญหาทางการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการหาโครงสร้างของปัญหาอย่างมีระบบ ทบทวนแง่มุม ปัญหา ถกปัญหาอย่างกว้างขวางกับผู้ร่วมวิจัยหรือผู้ร่วมวิจัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะทำให้เห็นปัญหา อย่างชัดเจน

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการ (act) เป็นการกำหนดแนวคิดที่กำหนดเป็นกิจกรรมในขั้น วางแผนงานมาดำเนินการ เมื่อลงมือปฏิบัติต้องใช้วิเคราะห์วิจารณ์ประกอบไปด้วย โดยรับฟังจาก ผู้ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจากการปฏิบัติจะเป็นข้อมูลย้อนกลับว่า แผนที่วางไว้อย่างดีนั้นปฏิบัติได้ดีมากน้อย เพียงใด มีอุปสรรคอย่างไรบ้างในการปฏิบัติ ดังนั้นแผนงานที่กำหนดไว้ว่าจะยืดหยุ่นได้โดยผู้วิจัย ต้องใช้วิจารณ์ญาณและการตัดสินใจที่เหมาะสมและมุ่งปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงตามขั้นตอน ที่กำหนดไว้

ขั้นที่ 3 ขั้นสังเกตการณ์ (observe) ขณะที่การวิจัยดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอน ที่วางไว้ต้องมีการสังเกตการณ์ควบคู่ไปด้วย พร้อมจดบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดที่คาดหวังและ ไม่คาดหวัง โดยสิ่งที่สังเกตก็คือ กระบวนการของการปฏิบัติ (The action process) และผลของ การปฏิบัติ (The effects of action) การสังเกตนี้รวมถึงการรวบรวมผลการปฏิบัติที่เห็นด้วยตา การได้ฟัง การที่ใช้เครื่องมือ เซาว์ แบบทดสอบ เป็นต้น ซึ่งขณะที่การปฏิบัติการวิจัยกำลังดำเนินการ ไปควบคู่กับการสังเกตผลการปฏิบัติ ควรใช้เทคนิคต่าง ๆ ที่เหมาะสมมาช่วยในการรวบรวมข้อมูลด้วย

ขั้นที่ 4 สะท้อนการปฏิบัติ (reflect) เป็นขั้นสุดท้ายของวงจรการทบทวนวิจัยเชิง ปฏิบัติการ คือ การประเมินหรือตรวจสอบกระบวนการ ปัญหา หรืออุปสรรคต่อการปฏิบัติการ ซึ่งผู้วิจัยและผู้ที่เกี่ยวข้องต้องตรวจสอบกระบวนการ ปัญหา หรืออุปสรรคต่อการปฏิบัติการ ซึ่งผู้วิจัย และผู้ที่เกี่ยวข้องต้องตรวจสอบปัญหาที่เกิดขึ้นในแง่มุมต่าง ๆ โดยผ่านการถก-อภิปรายปัญหา ซึ่งจะได้แนวทางของการพัฒนาขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมและเป็นพื้นฐานข้อมูลที่น่าไปสู่การ ปรับปรุงแผนการปฏิบัติต่อไป โดยวงจร 4 ขั้นตอนดังกล่าว จะมีลักษณะการทวนซ้ำตามวงจรจนกว่าจะ ได้ผลงานวิจัยและแสดงให้เห็นแนวทางหรือรูปแบบการปฏิบัติที่มีประสิทธิภาพ เพื่อแก้ปัญหาในสิ่งที่ ศึกษา นั้น ดังนั้นการนำแนวทางการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาใช้วิจัยเพื่อแก้ปัญหาในชั้นเรียนโดยครูเป็น ผู้เรียนรู้และวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งจากผลการปฏิบัติจะทำให้ครูพัฒนาการเรียนการสอนได้เหมาะสมกับ สภาพการณ์ของชั้นเรียน และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง

ประวิต เอรารวรรณ์ (2545) ได้นำขั้นตอนการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาประยุกต์ใช้ในการ พัฒนาคุณภาพการศึกษาในโรงเรียน โดยมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสำรวจ วิเคราะห์สภาพการปฏิบัติงาน

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผนเพื่อแก้ปัญหาและพัฒนา

ขั้นตอนที่ 3 การปฏิบัติงานตามแผน

ขั้นตอนที่ 4 การสังเกตผล

ขั้นตอนที่ 5 การสะท้อนสะท้อนผล

ยาใจ พงษ์บริบูรณ์ (2552) ได้พัฒนาขั้นตอนการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาจากเคมีสและแมกเทกการตซึ่งประกอบด้วยขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผน (plan)

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติการวางแผน (act)

ขั้นที่ 3 ขั้นสังเกตการณ์ปฏิบัติการตามแผน (observe)

ขั้นที่ 4 ขั้นสะท้อนสิ่งที่พบเห็นจากการสังเกต (reflect)

Dick (1995) ซึ่งพิจารณาว่าการวิจัยเชิงปฏิบัติการถูกออกแบบให้ดำเนินการเพื่อการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่ดีคือ ความสัมพันธ์ของการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงไปในทางที่พึงปรารถนา กระบวนการเปลี่ยนแปลงประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ตัวเองเช่น

ขั้นที่ 1 จุดเริ่มต้น เป็นเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับใคร

ขั้นที่ 2 การวินิจฉัย เพื่อตัดสินใจว่าอะไรต้องได้รับการแก้ไข ช่อมเสริมหรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

ขั้นที่ 3 การใช้กิจกรรม เทคนิควิธีการช่อมเสริม เพื่อให้เกิดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง

ขั้นที่ 4 สิ้นสุดกระบวนการ ออกจากระบบ

แทรกการประเมินเข้าระหว่างขั้นที่ 3 และขั้นที่ 4 ใน 4 ขั้นตอนดังกล่าวนี้เป็นวงจรหนึ่ง และในทุกวงจรต้องมีการประเมิน โดยกระบวนการเปลี่ยนแปลงนี้สามารถเขียนได้อีกรูปแบบหนึ่ง ดังนี้

ขั้น A: ก่อนการวางแผน (per-planning) ระบุตัวบุคคลทั้งหลายที่มีส่วนร่วมเกี่ยวข้องและกำหนดความสัมพันธ์ในการทำงานระหว่างผู้วิจัยกับกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น

1. สร้างความสัมพันธ์

2. เจรจาทกลงถึงบทบาทและความรับผิดชอบ

ขั้น B: วางแผน (planning) ผู้วิจัยช่วยผู้เกี่ยวข้องพิจารณาถึงปัญหา ความต้องการอะไรบ้างที่ควรให้ดำเนินการ

3. ตั้งเป้าหมายหรือวิสัยทัศน์ (หรือทั้ง 2 อย่าง)

4. วิเคราะห์สถานการณ์หรือทางแก้ปัญหา

5. วางแผนการปฏิบัติ (รวมถึงการวางแผนสำหรับการประเมินขณะดำเนินงาน)

ขั้น C: ลงมือปฏิบัติการ (action) ดำเนินการตามแผนเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง ตรวจสอบว่าผลการดำเนินงานมีประสิทธิภาพและปรับตามความจำเป็น

6. ปฏิบัติการและกำกับดูแล (ประเมิน) ไปพร้อม ๆ กันด้วย

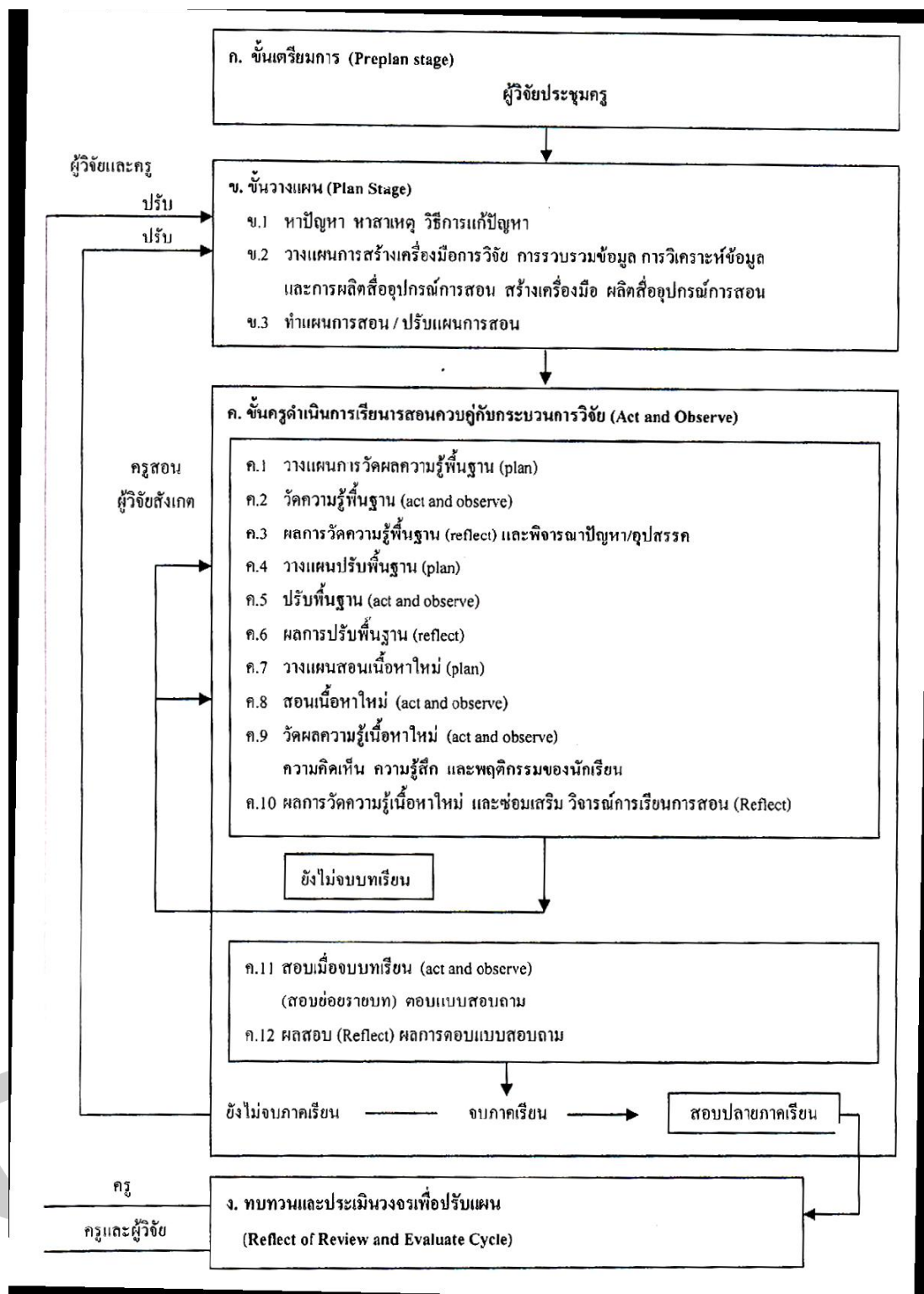
Stringer (อ้างอิงใน งบอาจ นัยพัฒน์, 2551) ได้จำแนกกระบวนการดำเนินงานวิจัยเชิงปฏิบัติการออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. การพินิจพิเคราะห์ (looking)
2. การวางแผนปฏิบัติการ (thinking)
3. การลงมือปฏิบัติการ (action)

กิตติพร ปัญญาภิบาล (2540) ได้ศึกษาทฤษฎีตามแนวคิดของเคมมิสและแมกเทกการ์ต (Kemmis & Mc Taggart) และได้พัฒนารูปแบบวิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติสำหรับครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ในระดับประถมศึกษา ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

- ก. ขั้นเตรียมการ (preplan stage)
- ข. ขั้นวางแผน (plan stage) ซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอนย่อย
- ค. ขั้นครูดำเนินการเรียนการสอน ซึ่งกระทำควบคู่กับกระบวนการวิจัย (act and observe) ซึ่งประกอบด้วย 12 ขั้นตอนย่อย
- ง. ขั้นทบทวน ประเมินวงจรเพื่อปรับแผน (reflect or review and evaluate cycle) โดยขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้จะประกอบด้วยขั้นตอนย่อย ๆ อีกหลายชุดดังรายละเอียดในภาพประกอบ 1

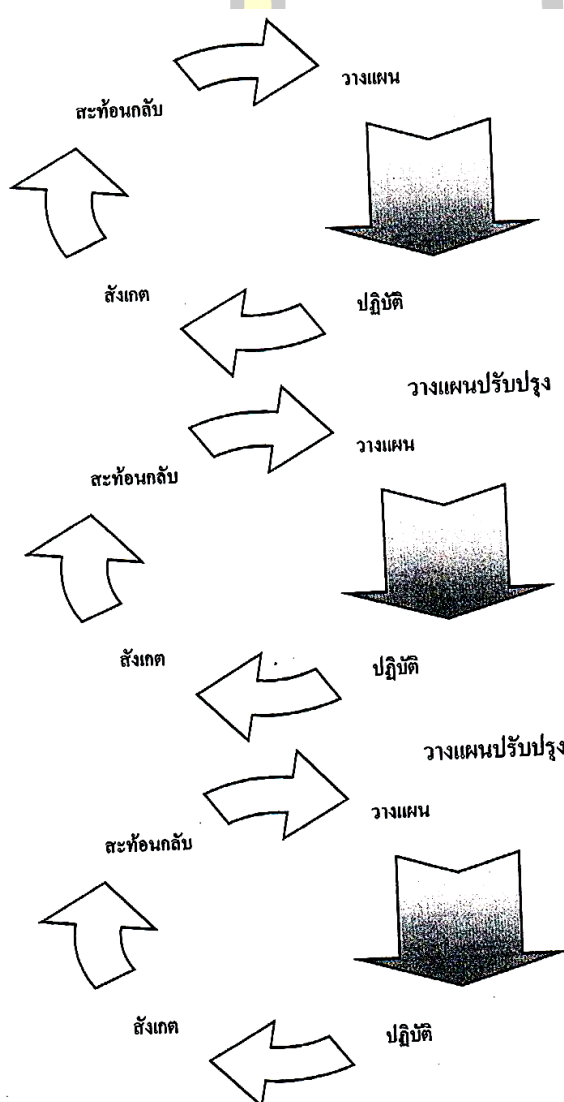

ภาพประกอบ 1 รูปแบบวิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ กิตติพร ปัญญาภิญญผล (2540)

จากการศึกษาขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ สรุปได้ว่าลักษณะการทางานของการวิจัยเชิงปฏิบัติการมีวงจรการดำเนินงานที่ประกอบด้วย ขั้นตอนการวางแผนการดำเนินการ ขั้นตอนการลงมือการปฏิบัติตามแผน ขั้นตอนการสังเกตการณ์ และขั้นตอนการตรวจสอบผลสะท้อนผลกลับของการปฏิบัติ ขั้นตอนการทางานของการวิจัยเชิงปฏิบัติการมีลักษณะไม่จบสิ้นทำไปเรื่อย ๆ ลักษณะคล้ายเกลียวสว่าน กระบวนการดังกล่าว จัดปัญหาเฉพาะหน้าที่กำลังเกิดขึ้นโดยให้หมดไปจากงานของตนเอง หรืออาจใช้เพื่อปรับปรุงงาน หรือพัฒนางานของผู้ใช้จนกว่าผลที่ได้รับจากกระบวนการอยู่ในระดับที่น่าพอใจของผู้ปฏิบัติ ซึ่งลักษณะวงจรการทางานของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ปรากฏดังภาพประกอบที่

2

ที่มา: ประวิต เอรารวรรณ์ (2545)

ภาพประกอบ 2 วงจรการดำเนินการวิจัยเชิงปฏิบัติการมีลักษณะคล้ายเกลียวสว่าน

เมื่อแต่ละวงจรได้ดำเนินการแล้วจะนำผลที่ได้ไปปรับปรุงวงจรต่อไป เกิดเป็นวงจรใหม่ จนกว่าผู้วิจัยจะพอใจและสามารถแก้ปัญหาที่นั้น ๆ ได้ โดยเริ่มต้นด้วยการสำรวจปัญหาที่ต้องการแก้ไข มีการศึกษาร่วมกันของผู้เกี่ยวข้อง ใช้แนวคิดวิเคราะห์สิ่งที่เกี่ยวข้องกับปัญหาคำเนินการวางแผนและดำเนินการตามแผนที่วางไว้ ใช้เทคนิควิธีการต่าง ๆ ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูลในขณะดำเนินการวิจัยและประเมินผลตรวจสอบการะบวนการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ให้ได้แนวทางการพัฒนาขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมจะเป็นฐานข้อมูลที่จะนำไปสู่การปรับปรุง และวางแผนการปฏิบัติต่อไป โดยนักวิจัยทุกคนร่วมกันรวบรวมข้อมูล กำหนดปัญหาหรือจุดที่ต้องพัฒนาแล้วร่วมกันวางแผน โดยกำหนดจุดประสงค์ ขั้นตอน เครื่องมือ และวิธีการประเมินผลความก้าวหน้าหรือความสำเร็จ การรวบรวมข้อมูลเพื่อประกอบในการวางแผน แล้วนำแผนที่จัดขึ้นไปปฏิบัติในสภาพการณ์ทำงานที่ประสบปัญหาอยู่ โดยมีการรวบรวมข้อมูลอย่างละเอียดรอบคอบในทุก ๆ ด้าน ระหว่างและภายหลังการดำเนินงานตามแผนที่ในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เมื่อได้ข้อมูลและเหตุผลการปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนดไว้แล้ว ทุกคนที่เกี่ยวข้องต้องร่วมกันพิจารณาจุดเด่น จุดด้อยที่ต้องพัฒนาหรือแก้ไขต่อไป ซึ่งรูปแบบเหล่านี้ได้พัฒนามาจากรูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการของเคมมิสและแมกเทกการ์ด (Kemmis & Mc Taggart) ดังภาพประกอบ 3

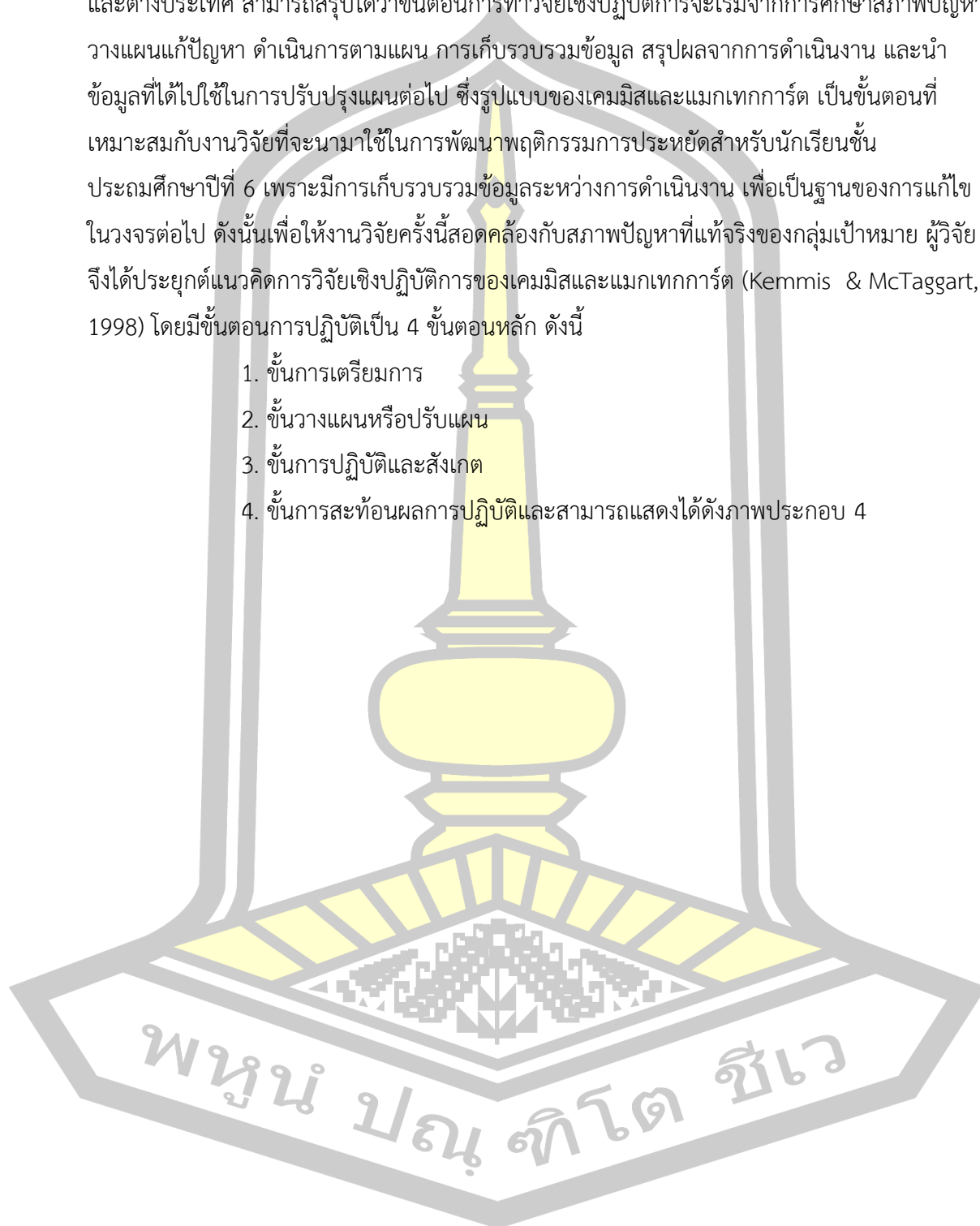

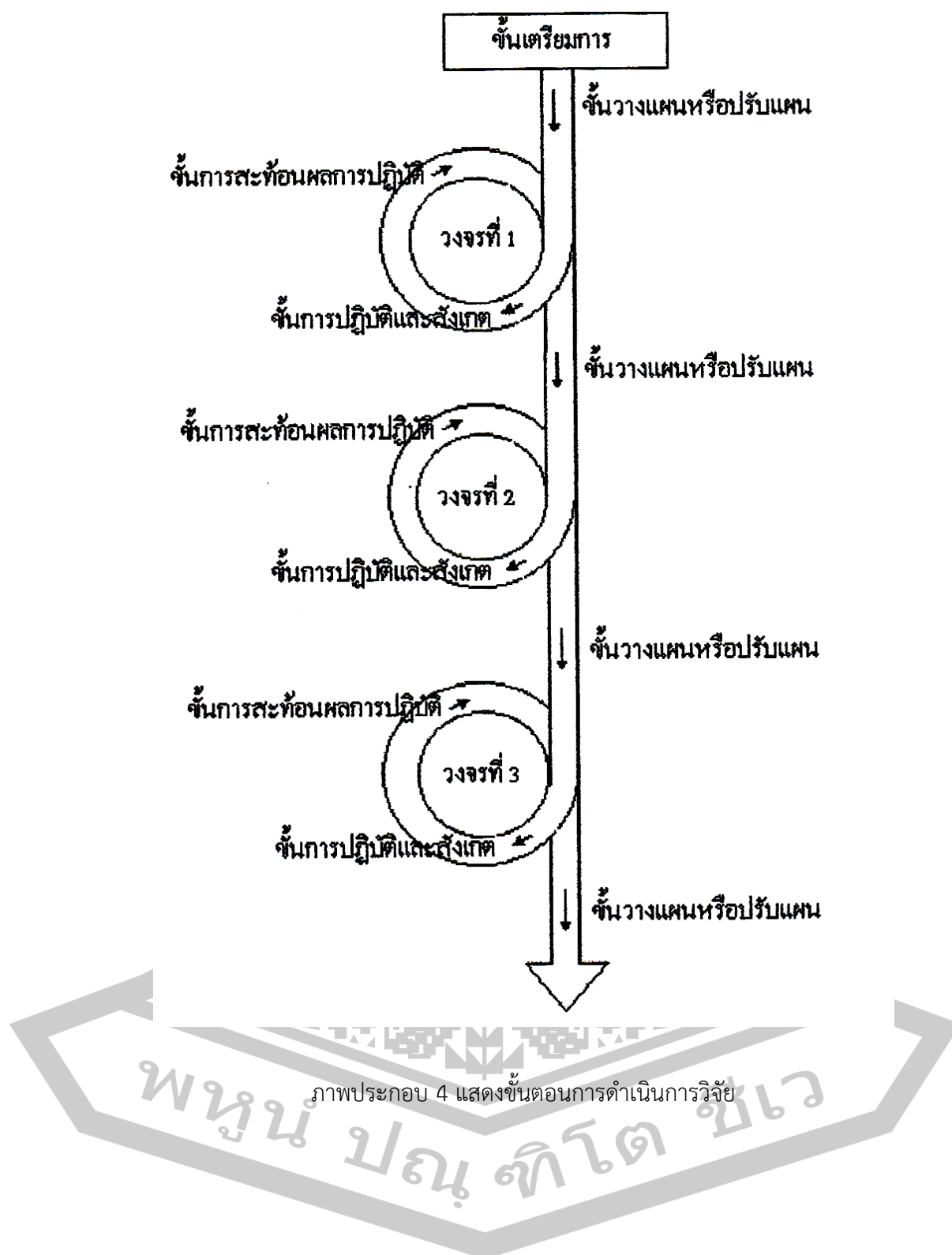
ที่มา: ส.วาสนา ประवालพฤษ์ (2538)

ภาพประกอบ 3 วงจรปฏิบัติกิจกรรมการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของเคมมิสและแมกเทกการ์ด (Kemmis & Mc Taggart)

จากขั้นตอนการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการที่กล่าวมาแล้วข้างต้นของนักวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ สามารถสรุปได้ว่าขั้นตอนการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการจะเริ่มจากการศึกษาสภาพปัญหา วางแผนแก้ปัญหา ดำเนินการตามแผน การเก็บรวบรวมข้อมูล สรุปผลจากการดำเนินงาน และนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงแผนต่อไป ซึ่งรูปแบบของเคมมิสและแมกเทกการ์ต เป็นขั้นตอนที่เหมาะสมกับงานวิจัยที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการประหยัดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะมีการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างการดำเนินงาน เพื่อเป็นฐานของการแก้ไขในวงจรต่อไป ดังนั้นเพื่อให้งานวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริงของกลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงได้ประยุกต์แนวคิดการวิจัยเชิงปฏิบัติการของเคมมิสและแมกเทกการ์ต (Kemmis & McTaggart, 1998) โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติเป็น 4 ขั้นตอนหลัก ดังนี้

1. ขั้นการเตรียมการ
2. ขั้นวางแผนหรือปรับแผน
3. ขั้นการปฏิบัติและสังเกต
4. ขั้นการสะท้อนผลการปฏิบัติและสามารถแสดงได้ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 แสดงขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

บริบทของโรงเรียน

โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ ที่ตั้ง 42 ถนนประดิษฐ์ ตำบลกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ได้รับอนุญาตจัดตั้งเมื่อ พ.ศ. 2532 เปิดสอนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 บนเนื้อที่ 3 ไร่ 3 งาน 75 ตารางวา เขตพื้นที่บริการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 สภาพปัญหาจากการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ขาดความกระตือรือร้นในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ไม่เป็นผู้ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน ขาดความมั่นใจในการนำภาษาอังกฤษไปใช้สื่อสารใน สถานการณ์ต่าง ๆ และไม่สามารถนำทักษะทางภาษาไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือในการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 28 คน โดยดำเนินการวิจัยปฏิบัติการ รวม 3 วงจรปฏิบัติการ ที่ใช้แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 9 แผน ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 18 ชั่วโมง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นเตรียมการ 2) ขั้นสอน 3) ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม 4) ขั้นตรวจสอบผลงานและทดสอบ 5) ขั้นสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานกลุ่ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ธิดา ทิพย์สุข (2556) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรูด้วย เทคนิค CIRC ผลการวิจัยพบว่า ผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรูด้วยเทคนิค CIRC ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าเฉลี่ยผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้นสูงกว่าก่อน การจัดการเรียนรู้

สุวรรณี วงศ์จันทร์ (2556) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตาม เกณฑ์ 80/80

ศึกษาดัชนีประสิทธิผล เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน และ ศึกษาความ รับผิดชอบของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนบ้านหนองขาม (ค่ายเสนีย์อูปถัมภ์) อำเภอเมืองอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ CIRC แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน แบบสอบถามความรับผิดชอบ ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ด้านการอ่านจับใจความ โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีค่าเท่ากับ 83.08/81.01 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6123 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ นักเรียน มีความรับผิดชอบหลังเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด

มะลิ แต่งพงษ์ (2556) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกลุ่ม ร่วมมือแบบ CIRC กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เรื่อง การอ่านจับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความมุ่ง หมายเพื่อ (1) พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC ที่มี ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) หาค่าดัชนีประสิทธิผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (3) เปรียบ เทียบความสามารถ ด้านการอ่านจับใจความที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน และ (4) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วย แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้น ประถมศึกษา ปีที่ 6/2 โรงเรียนชุมชนบ้านจอก (คอนสวรรค์วิทยากร) สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาชัยภูมิ เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 27 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ (1) แผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC จำนวน 8 แผน (2) แบบทดสอบวัด ความสามารถด้านการอ่านจับใจความและ (3) แบบวัดความพึงพอใจ ผลการศึกษาพบว่า 1) แผนการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC เรื่อง การอ่านจับใจความ ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.20/82.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) ดัชนี ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC เรื่อง การอ่าน จับใจความ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเท่ากับ 0.7147 3) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัด กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีความสามารถด้านการอ่านจับใจความหลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 4) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีความ พึงพอใจต่อการเรียนด้วยแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC เรื่อง การอ่านจับ ใจความ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

ไพรินทร์ พรวนแก้ว (2556) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการ อานภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจ โดยใช้ เทคนิค STAD เรื่อง My Happy Family กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาตาง ประเทศ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า 1) ชุดกิจกรรมการอ่าน

ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้ เทคนิค STAD เรื่อง My Happy Family มีความเหมาะสมในระดับมาก มีและมีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.13/78.17 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีพฤติกรรมการทำงานร่วมกันอยู่ในระดับมาก 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก

กัญญา อปุจักร (2556) ใ้วิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC เสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค CIRC ที่เสริมทักษะการ อ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Non Text Information นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้นมี ประสิทธิภาพเท่ากับ 78.76/79.01 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ เป็นไปตามเกณฑ์ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ เทคนิค CIRC ที่เสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Non-text Information กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค CIRC ที่เสริมทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Non - text Information กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ มีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC ที่เสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ เรื่อง Non - text Information กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับมากที่สุด

วนัฐฐา หงอินทร์ (2557) ใ้วิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ภาษาอังกฤษและการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดกิจกรรมด้วยกลุ่มรวมมือแบบ STAD และแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ผลการวิจัยพบว่า 1) แผนการ จัดการเรียนรูแบบกลุ่มรวมมือ มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 77.20/75.98 และแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 77.08/74.89 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมด้วยกลุ่มรวมมือแบบ STAD มีค่าเท่ากับ 0.5953 หรือมีความก้าวหน้าทางการเรียน เพิ่มขึ้น คิดเป็นร้อยละ 59.53 และแผนการจัดกิจกรรมแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีค่าเท่ากับ 0.5336 หรือมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 53.36 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษและทักษะทางการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยการจัด กิจกรรมด้วยกลุ่มรวมมือแบบ STAD สูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิรักษ์ โต้ะดาหยง (2557) ใ้วิจัยเรื่อง ผลของ การสอนโดยการเรียนแบบรวมมือแบบบูรณาการการอ่านและการเขียน (STAD) ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนสองภาษา ผลการวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางดานการ อ่านและการเขียนของ

นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือแบบบูรณาการการอ่านและการเขียน (STAD) หลังการเรียน สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ 0.01 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และการเขียนของ นักเรียนที่เรียนแบบปกติหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.01 ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนที่เรียนแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ บูรณา การการอ่านและการเขียน (STAD) สูงกว่าการเรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ผลจากการวิจัยจึงสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนที่เรียนด้วย การเรียนแบบร่วมมือแบบบูรณาการการอ่านและการเขียน

วันวิดา กิจเจา (2557) ได้ศึกษา การศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความสำคัญ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยการเรียนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พบว่านักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์การอ่านจับใจความสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 ที่จัดการเรียนรู้โดยการเรียน แบบร่วมมือเทคนิค STAD หลังเรียนสูง กว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการพัฒนาทักษะ การอ่านจับใจความสำคัญโดยการเรียนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

จิราวรรณ จ้อยภูเขียว (2557) ได้ศึกษาผลจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค CIRC เรื่อง การอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษา ค้นคว้า แผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC เรื่องการอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.50/84.66 ซึ่งสูงกว่า เกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค CIRC เรื่อง การอ่านเชิงวิเคราะห์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่า เท่ากับ 0.7505 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 75.05 นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CLRC มีความสามารถ ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC เรื่องการอ่านเชิงวิเคราะห์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

สุวรรณี วงศ์จันทร์ (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความและ การเขียน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตาม เกณฑ์ 80/80 ศึกษาดัชนีประสิทธิผล เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน และ ศึกษาความรับผิดชอบของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 โรงเรียนบ้าน หนองขาม (ค่ายเสนีย์อูปถัมภ์) อำเภอเมืองอุดรธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 33 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ CIRC แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน แบบสอบถามความรับผิดชอบ ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความและการเขียน โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีค่าเท่ากับ 83.08/81.01 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ มีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ 0.6123 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียน มีความรับผิดชอบหลังเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด

ดาร์ณี จำรัสรักษ์ (2555) ได้ศึกษาการใช้เทคนิค Think pair share ประกอบหนังสือภาพ ภาษาอังกฤษ ชุด Free time เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า มีประสิทธิภาพการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 85.39/87.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด

ภาวนา ดาวเรือง (2557) ได้ศึกษาการพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC โดยมีวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยเพื่อ 1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC 2) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC 3) ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียน สะกดคำยากด้วยเทคนิค CIRC ซึ่งมีขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอนประกอบด้วยขั้นเตรียม ขั้นสอน ขั้นกิจกรรมกลุ่ม ขั้นประเมินผลการสอน และมอบรางวัล 2) แบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนสะกดคำยาก 3) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC ผลการศึกษา พบว่า 1) ผลการเรียนรู้ด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ผลการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำยากของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก 2 ด้าน ได้แก่ ด้านบรรยากาศในการเรียนรู้ นักเรียนมีความเห็นว่าการจัดการเรียนรู้ของครูทุกขั้นตอน เพราะได้มีส่วนร่วมด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีความเห็นว่าการสอนของครูที่ใส่น่าสนใจ ทำให้บรรยากาศการเรียนสนุกสนานน่าสนใจ ส่วนความคิดเห็นในระดับกลาง ได้แก่ ด้านประโยชน์ ที่ได้รับจากการเรียนรู้ นักเรียนมีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมในการสอนอ่านและการเขียนสะกดคำยากมีประโยชน์ต่อการพัฒนานักเรียน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Amir Marzban (2014) ได้ศึกษา ผลการใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อ การพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนอิหร่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพื่อความเข้าใจดีกว่ากลุ่มปกติ ซึ่งในห้องเรียนที่ใช้วิธีการ เรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการเรียนรู้ มีทักษะทางสังคม ผู้เรียนถูกกระตุ้นต่อ การเรียนรู้และ ผู้เรียนมีแรงจูงใจต่อภาระงานและช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มและสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ ในการเรียนรู้ได้อย่างดี

Gul (2014) ได้ศึกษาผลกระทบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทีม (แบบกลุ่มร่วมมือ) ผลการจัดกิจกรรมโดยใช้รูปแบบของการเรียนการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีส่วนในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในทีม (แบบกลุ่มร่วมมือ) กับการสอนแบบดั้งเดิมคือวิธีการบรรยาย ประชากรของการศึกษาคือนักเรียนที่กำลังศึกษาวิชาเคมีระดับมัธยมศึกษาที่สูงขึ้นใน Pukhtunkhwa (ปากีสถาน) จากนักเรียน 30 คน ชั้นเคมีที่ 12 ในโรงเรียนมัธยมที่สูงขึ้นของรัฐบาล

Robyn M. Gillies (2016) ได้ทำการศึกษาถึงผลที่ยังเหลืออยู่ของประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ หลังจากได้ให้ประสบการณ์แบบร่วมมือไปแล้ว 2 ปี โดยทดลองให้การเรียนรู้แบบร่วมมือกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 52 คน และใช้กลุ่มควบคุมอีก 36 คน หลังจากนั้น 2 ปีจึงทำการตรวจสอบระหว่างทั้งสองกลุ่ม พบว่า นักเรียนที่ได้รับประสบการณ์การเรียนรู้แบบร่วมมือ มีลักษณะที่เป็นด้านบวกของการเรียนแบบร่วมมือมากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับประสบการณ์ ได้แก่ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียน มีการควบคุมอารมณ์ได้ดีในการทำงานร่วมกัน ผู้เรียนยังคงรักษาไว้ซึ่งการค้นคว้าอย่างกระตือรือร้น

Vaughan (2016) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการเรียนแบบร่วมมือต่อผลสัมฤทธิ์และเจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนผิวสี โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้ทดลองได้จัดกระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กันแบบร่วมมือในวิชาคณิตศาสตร์ ตลอดภาคการศึกษา และทำการทดสอบนักเรียนในสัปดาห์ที่ 5, 9 และ 13 ปรากฏว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ดีขึ้น

Chen (2016) ได้วิจัยถึงผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือกับแรงจูงใจของนักเรียนชาวไต้หวันที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในการเรียนภาษาและความสามารถในการฟัง การอ่านและการพูด โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน จากกลุ่มนักเรียนที่ได้เรียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยแล้ว 6 ปี โดยคัดเลือกมาจากนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี เฉิน ชวแบ่งกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น 2 ห้อง โดยให้มีทั้งผลการเรียนต่ำ ปานกลาง และสูงใช้เวลาในการเรียน 8 สัปดาห์ การวิจัยนี้เป็นวิจัยกึ่งทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะได้รับการทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดแรงจูงใจและแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ที่วัดทักษะการฟัง การอ่านและการพูด กลุ่มควบคุมได้รับการสอนไวยากรณ์และแปลกลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนโดยวิธีปกติมีส่วนน้อยที่แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนที่เหลือไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ส่วนนักเรียนที่ได้รับการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือให้ผลพอประมาณกับแรงจูงใจภายนอก คือ ภาวะเบี่ยงภายนอกลักษณะเฉพาะของตน และแรงจูงใจภายใน ได้แก่ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และการตอบสนองโดยเฉพาะ ซึ่งแม้ว่าการสอนโดยกลุ่มร่วมมือจะสร้างแรงจูงใจในการเรียนแต่ก็ไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับคะแนนการฟัง การอ่าน และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

Steinagel (2006) ได้ศึกษาการเรียนรู้คำศัพท์และการออกเสียงมีผลต่อการพัฒนาการอ่านเพื่อความเข้าใจ กลุ่มตัวอย่างของคณะมิชชันนารีทั้งหมด คือนักศึกษาที่เรียนภาษาสเปนอยู่ในระดับเริ่มต้น กลุ่มตัวอย่างยังได้รับการอบรมกลวิธีทางการเรียนรู้การอ่านเพื่อความเข้าใจแบบอภิปัญญาในช่วงวันแรกด้วย จากนั้นในทุก ๆ สัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างจะได้รับแบบสอบถามซึ่งมีคำถามถามผู้เรียนว่า ผู้เรียนเลือกใช้กลวิธีทางการเรียนรู้การอ่านแบบใดผู้เรียนจะถูกทดสอบในส่วน of ความรู้ด้านคำศัพท์และการอ่านทำความเข้าใจรวมทั้งความรู้ด้านไวยากรณ์และการทำชิ้นงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ด้วย ผลการวิจัยพบว่า การอ่านมีผลกระทบที่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อการเรียนรู้คำศัพท์และยังพบว่าการอบรมกลวิธีทางการเรียนรู้การอ่านไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อผลลัพธ์ทางด้านภาษาของผู้เรียน

McNeil (2009) ได้วิจัยเรื่อง อิทธิพลและรูปแบบของการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ของภาษาที่สอง ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบของการอ่านภาษาที่สอง ปัจจัย L1 ความสามารถในการอ่าน, L2 ความรู้ภาษาอังกฤษความรู้พื้นฐานและกลยุทธ์ในการอ่านความเข้าใจ รูปแบบที่นำเสนอแสดงให้เห็นถึงวิธีการและคาดการณ์ถึงปัจจัยสี่เหล่านี้การเปลี่ยนแปลงในอิทธิพลในการอ่านจับใจความที่แตกต่างกันสองระดับที่ความสามารถของภาษาที่สอง งานวิจัยชิ้นที่สองของการศึกษาประกอบการสำรวจของรูปแบบที่เสนอซึ่งการตรวจสอบและเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความรู้พื้นฐานและเข้าใจในการอ่านและความเข้าใจกลยุทธ์ในการอ่านและการอ่านเอาเรื่องข้อมูลที่ได้จากผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัย 20 คน ระบุว่ากลยุทธ์ในการอ่านเข้าใจมีความสัมพันธ์กับการอ่านจับใจความมากกว่าความรู้พื้นฐาน การค้นพบนี้ถูกกล่าวถึงในแง่ของการวิจัยการอ่านในปัจจุบันและรูปแบบการเสนอ

Wenjing (2011) ได้ศึกษาผลของการเรียนแบบร่วมมือในการปรับปรุงความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือทำงานกับเพื่อนของพวกเขาที่จะบรรลุเป้าหมายร่วมกันผ่านการทำงานการพึ่งพากัน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มมากกว่าที่จะทำงานคนเดียว บทความนี้กล่าวถึง 3 วิธีหลักของการเรียนแบบร่วมมือและวิธีการใช้การเรียนแบบร่วมมือในวิทยาลัยระดับการอ่านภาษาอังกฤษ ในระหว่างขั้นตอนมีองค์ประกอบที่

สำคัญควรนำมาพิจารณา ได้แก่ บรรยายภาคในชั้นเรียนการออกแบบของงานและบทบาทของครู
ผลของการเรียนแบบร่วมมือในการปรับปรุงความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนวิทยาลัย

Raquel J. Schmidt, Mary S. Rozendal (2002) ได้ศึกษาผลการใช้ วิธีร่วมมือกัน
เรียนรู้ในการสอนอ่านและการใช้ภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา โดยใช้วิธีสอน แบบร่วมมือกัน
เรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) และทำการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียน ผลการวิจัย
พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนเพิ่มขึ้น

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ข้างต้น พบว่าวิธีการสอน
ดังกล่าวสามารถพัฒนาผลการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะการพัฒนา
ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากเป็นการจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็น
สำคัญผู้เรียนได้เรียนรู้และปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันได้พึ่งพาอาศัยกัน มีการรับผิดชอบต่อตนเองและต่อ
กลุ่มมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เกิดทักษะทางสังคมเกิดกระบวนการทำงานกลุ่มส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิด
การเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำวิธีการสอนแบบกลุ่มร่วมมือมาใช้ในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียน
การสอนในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้
สูงขึ้นและสามารถนำไปพัฒนาปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ
บรรลุตามวัตถุประสงค์และจุดมุ่งหมายที่มุ่งหวังไว้ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. รูปแบบของการวิจัย
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย
6. ขั้นตอนดำเนินการวิจัย
7. การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
8. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 28 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ได้แก่

- 1.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 9 แผน ใช้เวลาทั้งหมด 18 ชั่วโมง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและสะท้อนผล ได้แก่

- 2.1 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
- 2.2 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
- 2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน
- 2.4 แบบสังเกตพฤติกรรมการเขียน

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. เครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติการ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีขั้นตอนการสร้างดังนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ทราบความสำคัญ ธรรมชาติ/ลักษณะเฉพาะ วิสัยทัศน์การเรียนรู้คุณภาพของผู้เรียน สาระการเรียนรู้แกนกลาง มาตรฐานการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา และการประเมินผล
 - 1.2 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และแนวทางในการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพื่อให้ทราบแนวทางในการจัดกิจกรรม
 - 1.3 ศึกษาเนื้อหา สาระการเรียนรู้จากคู่มือครูสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) และหนังสือแบบเรียน ของกระทรวงศึกษาธิการ แล้วจัดเนื้อหาออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ เพื่อสร้างแผนการจัดจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 9 แผนๆ ละ 2 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง ซึ่งรายละเอียดมีดังนี้
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Our Lord Buddha
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Sports Day
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง Family
 - โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1-3 ใช้เทคนิค CIRC
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง Love our environment
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง My collections
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง Land Animals
 - โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-6 ใช้เทคนิค STAD
 - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง The Chinese New Year

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง Watching birds

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง Valentine's Day

โดยแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7-9 ใช้เทคนิค Think pair share

ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาทั้งหมดมาวิเคราะห์มาตรฐานตัวชี้วัด หน่วยการเรียนรู้และ
ออกแบบการเรียนรู้ แบ่งออกเป็น 3 วงจร รายละเอียดดังตาราง 10

ตาราง 10 วิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

วงจรการปฏิบัติ	เรื่อง/เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
1 เทคนิค CIRC	Our Lord Buddha	1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ บอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับ พระพุทธเจ้าได้อย่างถูกต้อง 2. เขียนบรรยายเหตุการณ์เรื่องราว ประกอบความรู้สึกหรือความคิดเห็น ของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	2
1 เทคนิค CIRC	Sports Day	1. อ่านออกเสียง สะกดคำศัพท์ เขียน โต้ตอบประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับกีฬา การแข่งขันกีฬา และกฎ กติกาในการแข่งขันกีฬาต่าง ๆ	2
1 เทคนิค CIRC	Family	1. อ่านออกเสียง/เขียน และบอก ความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับ มลภาวะต่าง ๆ และการกระทำที่ ก่อให้เกิดมลภาวะ 2. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเรื่อง การกระทำที่ก่อให้เกิดมลภาวะ สิ่งที่ควรทำ และไม่ควรทำเพื่ออนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม	2

ตาราง 10 (ต่อ)

วงจรการปฏิบัติ	เรื่อง/เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
2 เทคนิค STAD	Love our environment	1. พูด/เขียนเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นได้ว่ามีความสนใจที่จะสะสมอะไร 2. เขียนบอกรายละเอียดของสิ่งของที่สะสม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาที่สะสมได้	2
2 เทคนิค STAD	My collections	1. พูด/เขียนเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นได้ว่ามีความสนใจที่จะสะสมอะไร 2. เขียนบอกรายละเอียดของสิ่งของที่สะสม ให้ข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาที่สะสมได้	2
2 เทคนิค STAD	Land Animals	1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้อย่างถูกต้อง 2. เขียนบรรยายเหตุการณ์เรื่องราวประกอบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	2
3 เทคนิค Think pair share	The Chinese New Year	1. อ่านออกเสียง สะกดคำศัพท์ และบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับวันตรุษจีนได้ 2. บอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้ 3. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลได้ว่าตนจะทำอะไรก่อนและทำสิ่งใดภายหลัง	2

ตาราง 10 (ต่อ)

วงจรการปฏิบัติ	เรื่อง/เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	เวลา (ชั่วโมง)
3 เทคนิค Think pair share	Watching Birds	1. อ่านออกเสียง สะกดคำศัพท์ และบอกความหมายคำศัพท์ 2. พูด/เขียนประโยคที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ได้	2
3 เทคนิค Think pair share	Valentine's Day	1. อ่านออกเสียง สะกดคำศัพท์ และบอกความหมายคำศัพท์ 2. พูด/เขียนประโยคที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลต่าง ๆ ได้	2
รวมเวลาเรียน			18

1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ความสอดคล้องครอบคลุมของรูปแบบเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ หลักการ และแนวคิด แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

1.5 แก้ไขปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ โดยปรับความถูกต้องของภาษาการกำหนดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษา

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องด้านรูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ใช้วิธีการวัดผลและประเมินผลตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้แบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้มีลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย

1. อาจารย์ทวีพงษ์ สืบวัฒนะ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

2. อาจารย์แตงอ่อน ศรีรักษ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

3. อาจารย์ชนิดาภา สุขเจริญ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

4. อาจารย์ ดร.พิมพ์ยุพา ประพันธ์ ศศ.ด. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

5. อาจารย์คันธพร ช่างประเสริฐ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษ

1.7 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ ระดับคุณภาพ
คือ ถ้าได้เฉลี่ยเท่ากับ 3.51 – 5.00 จึงจะนำไปใช้ โดยกำหนดเกณฑ์ ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2546)

4.51 – 5.00 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพและความเหมาะสมมากที่สุด

3.51 – 4.50 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพและความเหมาะสมมาก

2.51 – 3.50 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพและความเหมาะสมปานกลาง

1.51 – 2.50 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพและความเหมาะสมน้อย

1.00 – 1.50 คะแนน หมายถึง มีคุณภาพและความเหมาะสมน้อยที่สุด

ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้น จากผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง
5 ท่าน ปรากฏว่า แผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 8 แผน มีคะแนนเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.59 ซึ่งหมายถึง
มีความเหมาะสม อยู่ในระดับมากที่สุด แล้วจึงได้ทำการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
คือ ปรับลดเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา และการใช้ภาษาในการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้

1.8 นำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาปรับปรุงแก้ไขจัดพิมพ์เป็นฉบับจริง แล้วนำไป
ทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาขอบข่าย เนื้อหาสาระ และตัวชี้วัดการเรียนรู้จากหลักสูตรแกนกลาง
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หนังสือเรียน วิธีการสร้างแบบทดสอบแบบปรนัยและอัตนัย
วัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ

2.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาระสำคัญและตัวชี้วัดการเรียนรู้
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

พูน ปณ จิต ชีเว

ตาราง 11 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้และจำนวนข้อสอบ

วงจรการปฏิบัติ	เรื่อง/เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			ทั้งหมด	ต้องการ
1	Our Lord Buddha	1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับพระพุทธเจ้าได้อย่างถูกต้อง	3	2
		2. เขียนบรรยายเหตุการณ์เรื่องราวประกอบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	2	2
1	Sports Day	1. อ่านออกเสียง สะกดคำศัพท์ เขียนโต้ตอบประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับกีฬา การแข่งขันกีฬา และกฎกติกาในการแข่งขันกีฬาต่าง ๆ	2	2
		2. เขียนบรรยายเหตุการณ์เรื่องราวประกอบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	2	1
1	Family	1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัวได้อย่างถูกต้อง	3	2
		2. เขียนบรรยายเหตุการณ์เรื่องราวประกอบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	2	2
2	Love our environment	1. อ่านออกเสียง/เขียน และบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับมลภาวะต่าง ๆ และการกระทำที่ก่อให้เกิดมลภาวะ	2	2
		2. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเรื่องการกระทำที่ก่อให้เกิดมลภาวะ สิ่งที่ดีควรทำและไม่ควรทำเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม	3	2

ตาราง 11 (ต่อ)

วงจรการปฏิบัติ	เรื่อง/เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	จำนวนข้อสอบ	
			ทั้งหมด	ต้องการ
2	My collections	1. พูด/เขียนเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นได้ว่ามีความสนใจที่จะสะสมอะไร	2	1
		2. เขียนบอกรายละเอียดของสิ่งของที่สะสมให้ข้อมูลเกี่ยวกับระยะเวลาที่สะสมได้	2	2
2	Land Animals	1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ได้อย่างถูกต้อง	2	2
		2. เขียนบรรยายเหตุการณ์เรื่องราวประกอบความรู้สึกรหรือความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	2	1
3	The Chinese New Year	1. อ่านออกเสียง สกกดคำศัพท์ และบอกความหมายคำศัพท์เกี่ยวกับวันตรุษจีนได้	2	2
		2. บอกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้	2	1
		3. พูด/เขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลได้ว่าตนจะทำอะไรก่อนและทำอะไรภายหลัง	1	1
3	Watching Birds	1. อ่านออกเสียง สกกดคำศัพท์ และบอกความหมายคำศัพท์	2	3
		2. พูด/เขียนประโยคที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลต่างๆได้	2	1
3	Valentine's Day	1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ บอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับวันวาเลนไทน์ได้อย่างถูกต้อง	2	2
		2. เขียนบรรยายเหตุการณ์เรื่องราวประกอบความรู้สึกรหรือความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	2	2
รวมเวลาเรียน			40	30

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ฉบับทดลองแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวนชุดละ 40 ข้อ ให้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งจุดประสงค์ เพื่อจะเลือกไว้ใช้จริง จำนวน 30 ข้อ จำนวน 3 ชุด

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษฉบับทดลองที่สร้างขึ้น เสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาเนื้อหาความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้กับข้อคำถามแล้วปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ โดยคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับข้อคำถาม และคำตอบบางข้อมีความ ไม่ชัดเจนเกี่ยวกับภาษาที่ใช้ความกระชับของภาษา และปรับปรุงข้อสอบบางข้อที่ง่ายหรือยากเกินไป ไม่เหมาะสมกับระดับความรู้ของนักเรียน

2.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์ กับข้อคำถามและความครอบคลุมของเนื้อหา โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่สอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการวัด

จากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนออาจารย์ที่ปรึกษา นำข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำในเรื่อง การพิมพ์คำผิด การใช้ภาษาควรเปลี่ยนภาษาพูดให้เป็น ภาษาเขียน และนำมาวิเคราะห์หาค่าความ สอดคล้อง

2.6 นำข้อสอบที่ได้รับการตรวจสอบแล้วไปทดลอง (Try-out) เพื่อหาคุณภาพโดยนำไป ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนอนุบาลรัตน กาฬสินธุ์

2.7 ตรวจกระดาษคำตอบจากการทดลอง (Try-out) แล้วนำแบบทดสอบมาหาคุณภาพ

2.7.1 นำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (B) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ ตามวิธีของ Brennan คัดเลือกข้อสอบที่เข้าเกณฑ์มีค่าอำนาจจำแนก (B) ตั้งแต่ 0.20 – 1.00 (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551) จำนวน 30 ข้อ พบว่า ข้อสอบแต่ละข้อมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.26 ถึง 0.67

2.7.2 นำข้อสอบที่เข้าเกณฑ์ทั้ง 30 ข้อมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (rcc) (Reliability) โดยวิธีของโลเวทท์ (Lovett Method) (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551) พบว่ามีค่าความ เชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.79

2.8 จัดพิมพ์แบบแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วให้เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ จำนวน 28 คน

3. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาขอบข่าย เนื้อหาสาระ และตัวชี้วัดการเรียนรู้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คู่มือครู หนังสือเรียน และเอกสารทางวิชาการ

3.2 ศึกษาหลักการ วิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษจากหนังสือการวัดผลการศึกษา (สมนึก ภักดิ์ทิพย์, 2551)

3.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสาระสำคัญและตัวชี้วัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

3.4 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดภาคปฏิบัติโดยให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์ให้คะแนนแบบรูบริกส์ (Rubrics scoring) ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์การผ่านการเขียนภาษาอังกฤษร้อยละ 70 ซึ่งเกณฑ์นี้เป็นเกณฑ์ที่ตั้งไว้ก่อนการสอบและเป็นเกณฑ์ของการเรียนรู้ (Master Criterion) โดยกำหนดไว้เป็นร้อยละ 70

3.5 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นนำเสนอต่อคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของข้อคำถาม และเกณฑ์การให้คะแนนตามจุดประสงค์การเรียนรู้แล้วนำไปปรับปรุง จากนั้นนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบทดสอบ แต่ละข้อโดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม ความชัดเจนของข้อคำถาม และเกณฑ์การให้คะแนน

3.6 ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษ พร้อมเกณฑ์การให้คะแนนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.7 นำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่ผ่านการพิจารณาแล้วมาจัดพิมพ์เพื่อทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์

3.8 นำผลการสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยาก (P) และหาความจำแนก (D) ของแบบทดสอบตามวิธีการของวินัยและดีแอลซาเบอร์ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538) ซึ่งมีค่าความยาก (P) ตั้งแต่ 0.38-0.54 และมีค่าอำนาจจำแนก (D) ตั้งแต่ 0.43-0.67

3.9 นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach) (α) เท่ากับ 0.82

3.10 จัดพิมพ์แบบแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วให้เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปทดลองกับกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ จำนวน 28 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการสะท้อนผลการปฏิบัติ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านของนักเรียน

2.1.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านจากหนังสือ พื้นฐานการวิจัยการศึกษา ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551)

2.1.2 ร่างประเด็นการสังเกตพฤติกรรมการอ่านให้ครอบคลุมกรอบของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมมือ

2.1.3 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะคือเพิ่มรายการสังเกตให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้

2.1.4 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านที่ปรับปรุงแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อตรวจสอบ คุณภาพ ด้านความถูกต้องเหมาะสม และครอบคลุมด้านเนื้อหา ความเหมาะสมของประเด็นการสังเกตพฤติกรรม และนำข้อคิดเห็นในบางประเด็นของการสังเกตมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความชัดเจน และให้มีความเป็นไปได้มากขึ้น

2.1.5 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านที่ปรับปรุงแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

2.1.6 จัดพิมพ์แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่านฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการสะท้อนผลการปฏิบัติต่อไป

2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมการเขียนของนักเรียน

2.2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการเขียน จากหนังสือ พื้นฐานการวิจัยการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

2.2.2 ร่างประเด็นการสังเกตพฤติกรรมการเขียนให้ครอบคลุมกรอบของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษแบบกลุ่มร่วมมือ

2.2.3 นำแบบสังเกตพฤติกรรมการเขียนที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและให้ข้อเสนอแนะ แล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะคือเพิ่มรายการสังเกตให้ครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้

2.2.4 นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่ปรับปรุงแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อตรวจสอบ คุณภาพ ด้านความถูกต้องเหมาะสม และครอบคลุมด้านเนื้อหา ความเหมาะสมของ ประเด็นการสังเกตพฤติกรรม และนำข้อคิดเห็นในบางประเด็นของการสังเกตพฤติกรรมมา ปรับปรุงแก้ไขให้มีความชัดเจน และให้มีความเป็นไปได้มากขึ้น

2.2.5 นำแบบสังเกตพฤติกรรมที่ปรับปรุงแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

2.21.6 จัดพิมพ์แบบสังเกตพฤติกรรมเขียนฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้จริงกับ กลุ่มเป้าหมายที่กำหนด เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการสะท้อนผลการปฏิบัติต่อไป

รูปแบบของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) โดยการนำหลักการ และขั้นตอนของการวิจัยปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis & McTaggart (1998) เป็นแนวทางใน การดำเนินการวิจัย มีอยู่ 4 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นวางแผน (Plan)

1.1 วิเคราะห์สภาพปัญหาด้านการเรียนการสอนความสามารถด้านการอ่านและ การเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2561 และจากประสบการณ์ ในการจัดการเรียนรู้ของผู้วิจัย

1.2 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือในการจัดการ เรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหา

1.3 ศึกษาเอกสาร และสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2. ขั้นปฏิบัติการ (Act)

เป็นขั้นที่ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปดำเนินการกับกลุ่มเป้าหมาย กำหนดเป็นวงจรการปฏิบัติ ดังนี้

วงจรการปฏิบัติที่ 1 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 – 3 โดยใช้เทคนิค CIRC

วงจรการปฏิบัติที่ 2 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 – 6 โดยใช้เทคนิค STAD

วงจรการปฏิบัติที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 – 9 โดยใช้เทคนิค Think pair

share

จากนั้นนำผลไปปรับปรุงวิธีการนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้ในครั้งต่อไปปฏิบัติ เช่นนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าปัญหาในการเรียนจะลดลงและนักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านและ การเขียนภาษาอังกฤษถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ตามวิธีการและระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ขั้นสังเกตการ (Observe)

เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลขณะปฏิบัติการจัดการเรียนรู้แต่ละครั้ง โดยสังเกตกระบวนการของการปฏิบัติการและผลของการปฏิบัติการโดยใช้เทคนิคในการรวบรวมข้อมูลดังนี้

3.1 สังเกตพฤติกรรมกรรมการอ่านและการเขียนของนักเรียนโดยผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการจัดการจัดการเรียนรู้โดยจดทุกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจริง โดยไม่ใช้ข้อคิดเห็นส่วนตัว

3.2 บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้โดยผู้วิจัยบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการจัดการจัดการเรียนการสอนตามกระบวนการจัดการเรียนรู้ทั้งที่เป็นส่วนดีและส่วนที่ควรปรับปรุงแก้ไขเมื่อสิ้นสุดการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง

3.3 ตรวจสอบและบันทึกผลการทำใบงานและแบบฝึกทักษะของนักเรียน

3.4 ประเมินผลทางการเรียนรู้โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนหลังการจัดการเรียนรู้ในแต่ละวงจร โดยข้อสอบชุดที่ 1 ใช้วัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ในวงจรที่ 1 ข้อสอบชุดที่ 2 ใช้วัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ในวงจรที่ 2 ข้อสอบชุดที่ 3 ใช้วัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ในวงจรที่ 3

4. ขั้นสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflect)

ขั้นสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflect) เป็นการประเมินหรือตรวจสอบกระบวนการปัญหาที่ได้จากขั้นสังเกตการณ์ดังนี้

4.1 นำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตและแบบบันทึกต่าง ๆ มาวิเคราะห์เพื่อนำไปพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4.2 นำข้อสรุปที่ได้มาปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ใหม่ทั้งแผนการจัดการเรียนรู้ที่สอนผ่านไปแล้วและแผนการจัดการเรียนรู้ที่จะสอนในครั้งต่อไป

4.3 สรุปผลการวิจัยนำผลที่ได้จากการปฏิบัติทั้งหมดมาสรุปและปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ และแผนการจัดการเรียนรู้ใหม่จะได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพที่จะทำให้ผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนสูงขึ้น

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ตรวจสอบคุณภาพแล้วไปใช้จัดการเรียนรู้กับกลุ่มนักเรียนตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียน

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในวงจรที่ 1 ดังนี้

1. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงจุดประสงค์ และบทบาทหน้าที่ของนักเรียนในระหว่างการจัดกิจกรรม
2. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง บันทึกผลการสอบของนักเรียนแต่ละคนไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียนสำหรับการวิเคราะห์ผล
3. จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค CIRC ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 3 แผน แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาจำนวน 6 ชั่วโมง
4. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน
5. นำคะแนนที่เก็บรวบรวมข้อมูลได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ เพื่อสรุปผลการทดลองตามความมุ่งหมายการวิจัยต่อไป

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในวงจรที่ 2 ดังนี้

1. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงจุดประสงค์ และบทบาทหน้าที่ของนักเรียนในระหว่างการจัดกิจกรรม
2. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง บันทึกผลการสอบของนักเรียนแต่ละคนไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียนสำหรับการวิเคราะห์ผล
3. จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 3 แผน แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาจำนวน 6 ชั่วโมง
4. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน
5. นำคะแนนที่เก็บรวบรวมข้อมูลได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ เพื่อสรุปผลการทดลองตามความมุ่งหมายการวิจัยต่อไป

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลใน วงจรที่ 3 ดังนี้

1. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจถึงจุดประสงค์ และบทบาทหน้าที่ของนักเรียนในระหว่างการจัดกิจกรรม
2. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง บันทึกผลการสอบของนักเรียนแต่ละคนไว้เป็นคะแนนทดสอบก่อนเรียนสำหรับการวิเคราะห์ผล
3. จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค Think pair share ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 3 แผน แผน ๆ ละ 2 ชั่วโมง ใช้เวลาจำนวน 6 ชั่วโมง
4. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน
5. นำคะแนนที่เก็บรวบรวมข้อมูลได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ เพื่อสรุปผลการทดลองตามความมุ่งหมายการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณดังนี้

1. ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) แล้วเทียบกับเกณฑ์ดังนี้
 - 1.1 นำค่าของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด คือ นักเรียนได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็มขึ้นไป จึงจะถือว่าผ่านเกณฑ์จากนั้นหาค่าร้อยละของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์แล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์
2. วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ แบบบันทึกสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนแบบบันทึกผล การจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบท้ายวงจร แล้วนำข้อมูลที่ได้มาสรุป วิเคราะห์วิจารณ์เชิงเนื้อหา เพื่อวิเคราะห์สภาพการณ์ที่เกิดขึ้นว่ามีข้อบกพร่อง มีปัญหาอุปสรรคเกิดขึ้นหรือไม่อย่างไร แล้วหาทางแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาให้ดียิ่งขึ้น

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานได้แก่

1.1 ค่าร้อยละ โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538)

$$P = \frac{f \times 100}{n}$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ
f แทน ค่าความถี่ที่ต้องการแปลให้เป็นร้อยละ
n แทน ค่าจำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2547)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ X แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) โดยใช้สูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2547)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
 $\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 $(\sum x)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์และหาคุณภาพของเครื่องมือได้แก่

2.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยวิธีคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) KR-20 (กาญจนา วัฒนา, 2550) ดังนี้

$$r_t = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right\}$$

$$S_t^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

เมื่อ

r_t	แทน	สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบ
p	แทน	สัดส่วนของผู้เรียนที่ทำข้อสอบข้อนั้นถูกกับผู้เรียนทั้งหมด
q	แทน	สัดส่วนของผู้เรียนที่ทำข้อสอบข้อนั้นผิดกับผู้เรียนทั้งหมด
S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนสอบทั้งฉบับ
N	แทน	จำนวนผู้เรียน

2.2 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2546)

$$B = \frac{U}{n_1} - \frac{L}{n_2}$$

เมื่อ	B	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	U	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	L	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตอบถูก
	n_1	แทน	จำนวนผู้รอบรู้หรือสอบผ่านเกณฑ์
	n_2	แทน	จำนวนผู้ไม่รอบรู้หรือสอบไม่ผ่านเกณฑ์

2.3 การหาค่าความยากง่าย (p) โดยใช้สูตร (ภัทรา นิคมานนท์, 2538)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ

P คือ ค่าความยากง่าย

R คือ จำนวนผู้เรียนที่ทำข้อนั้นถูก

N คือ จำนวนผู้เรียนทั้งหมด

2.4 ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์, 2526)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ

IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

พูน ปณ จิโต ชีเว

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มเป้าหมายการวิจัยเป็นผู้เรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2561 ภาคเรียนที่ 2 โรงเรียนอนุบาลรัตนากาฬสินธุ์ สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา ประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 1 จังหวัดกาฬสินธุ์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 1 ห้องเรียนมีผู้เรียนทั้งหมด 28 คน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ ขึ้นจำนวน 9 แผน รวม 18 ชั่วโมง จัดเป็นวงจรปฏิบัติการ จำนวน 3 วงจรหรือวงรอบ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการ วิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ ข้อมูลดังนี้

x	แทน คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอนดังนี้

- ตอนที่ 1 ผลการปฏิบัติการวงจร ที่ 1
- ตอนที่ 2 ผลการปฏิบัติการวงจร ที่ 2
- ตอนที่ 3 ผลการปฏิบัติการวงจร ที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการปฏิบัติการวงจรที่ 1

ผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1-3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เทคนิค CIRC ซึ่งการดำเนินการตามขั้นตอน และจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ได้ผลการปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

1.1 ขั้นวางแผน (Plan: P1) ก่อนการดำเนินการวิจัยผู้วิจัยได้เตรียมเครื่องมือสำหรับดำเนินการวิจัยซึ่ง ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1-3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เทคนิค CIRC จำนวน 3 แผน แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน แบบสังเกตพฤติกรรมการเขียน และ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนทำวงจรการวิจัย จากนั้นผู้วิจัยได้เตรียมความพร้อมผู้เรียน ก่อนที่จะดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบ สำหรับการวิจัยเชิง ปฏิบัติการวงจรที่ 1 รวมทั้ง บทบาทและหน้าที่ของผู้วิจัยขณะดำเนินกิจกรรมแต่ละวงจร พร้อมทั้งหาแนวทางแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น ระหว่างดำเนินการ

1.2 ขั้นปฏิบัติการ (Act: A1) ขั้นตอนที่ผู้วิจัยนำแผนจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมา ปฏิบัติการสอนจริง ในห้องเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ในแต่ละแผนจนครบทุก แผนของวงจรปฏิบัติการ ที่ 1 ซึ่งมีขั้นกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผน ดังนี้

1.2.1 ขั้นเตรียมการ ครูสอนทักษะการเรียนรู้แบบร่วมมือจัดกลุ่มนักเรียน บอกวัตถุประสงค์ของบทเรียนและบอกวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน โดยผู้ศึกษาค้นคว้า ได้ทำการปฐมนิเทศนักเรียน เพื่อเป็นการแจ้งหลักการเป้าหมาย บทบาทและพฤติกรรมของนักเรียน เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างครูกับนักเรียน ตลอดทั้งลดความตึงเครียดของนักเรียน ซึ่งเป็นผลเสีย ต่อการจัดการเรียนรู้แต่ละวงจร ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 4 คน ประกอบด้วย นักเรียนเก่ง 1 คน นักเรียนปานกลาง 2 คน และนักเรียนอ่อน 1 คน หลังจากที่แจ้งรายชื่อกลุ่ม แล้วนักเรียนแต่ละกลุ่มเลือกหัวหน้าและรองหัวหน้า พร้อมกับตั้งชื่อกลุ่ม โดยเริ่มจากการแจ้ง จุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนทราบ จากนั้นครูอธิบายความหมายการเรียนรู้แบบเทคนิค CIRC ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้ แบบร่วมมือกัน การวัดผลประเมินผล การคิดระดับพัฒนาของกลุ่มและรางวัล ของกลุ่มทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนโดยเน้นถึงบทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบ ฝึกทักษะ วิธีการทำงานกลุ่ม

1.2.2 ขั้นเรียนรู้ การดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1-3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เทคนิค CIRC ครูสอนเนื้อหาหรือบทเรียนใหม่ด้วยวิธีสอนที่เหมาะสม มีการ อธิบายเนื้อหาและสาธิตตัวอย่างให้นักเรียนทั้งห้องเข้าใจ เปิดโอกาสให้ซักถามแล้ว จึงมอบหมายงาน

ให้นักเรียนทำเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ ครูเริ่มกิจกรรมจากการสนทนาถาม-ตอบ แล้วให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นกันภายในกลุ่ม จากการทำกิจกรรมในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยพบว่า ผู้เรียนให้ความร่วมมือกับกลุ่มรวมทั้งมีการแลกเปลี่ยนและอภิปรายกัน ภายในกลุ่ม

1.2.3 ขั้นทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยแต่ละคน มีหน้าที่บทบาทของตนช่วยกันแก้ปัญหา อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน โดยครูให้นักเรียนเข้ากลุ่มตามที่จัดไว้กลุ่มละ 4 คน ครูได้แจ้งให้นักเรียนทราบและเข้าใจบทบาทหน้าที่ของการทำงานเป็นกลุ่มอีกครั้ง ครูแจกใบกิจกรรมให้นักเรียน ครูฝึกให้นักเรียนอ่าน แล้วให้นักเรียนฝึกเป็นกลุ่ม โดยคนที่เก่งคอยช่วยเหลือนักเรียนคนที่เรียนปานกลางและอ่อน

1.2.4 ขั้นตรวจสอบผลงานและประเมินผล ครูและ นักเรียนช่วยกันสรุปบทเรียน และประเมินผลการทำงานของกลุ่มโดยอภิปรายถึงผลงาน และวิธีการ ทำงานรวมถึงการปรับปรุงการทำงานของกลุ่มซึ่งจะให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตน

1.2.5 ขั้นสรุปบทเรียนและนำความรู้ไปใช้ เมื่อนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนครบทุกกลุ่มแล้ว ทุกคนภายในห้องเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่อง ที่ได้เรียน หลังจากนั้นครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบท้ายแผนโดยครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่า คะแนนของแต่ละคนจะเป็นคะแนนของกลุ่มด้วย เมื่อนักเรียนทำแบบทดสอบเสร็จแล้วจึงเปลี่ยนกันตรวจ และสรุปผลคะแนนโดย ครูมอบรางวัลให้กับกลุ่มยอดเยี่ยมและกลุ่มดี

1.3 ขั้นสังเกตการณ์ (Observe: O1) ขั้นสังเกตการณ์เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูล และการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน โดยอาศัยเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรม การอ่าน แบบสังเกตพฤติกรรม การเขียน และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ท้ายวงจร ผลการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสนใจ ตั้งใจ ในกิจกรรมการเรียนการสอน โดยตั้งใจศึกษาใบความรู้ ใบสถานการณ์ที่กำหนดให้ ทำใบงานทั้ง รายบุคคลและรายกลุ่ม นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะทำงานให้สำเร็จ สามารถทำงานและ สามารถตอบคำถามได้ ผู้เรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเป็นอย่างดี ทุกคนได้แสดงความคิดเห็น รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำงานเป็นอย่างดี แต่ยังมีนักเรียน 9 คนที่ยังต้องได้รับการชี้แนะในการ ทำกิจกรรมในขั้นตอนการเรียนการสอน

1.4 ขั้นการสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflect: R1)

จากการสังเกตพฤติกรรม การอ่านและการเขียนของผู้เรียน และคะแนนการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนท้ายวงจรปฏิบัติ สามารถสรุปและอภิปรายปัญหา เพื่อหาแนว ทางแก้ไข และ นำไปวางแผนในการจัดการเรียนรู้ในวงจรปฏิบัติครั้งที่ 2 ดังต่อไปนี้

ตาราง 12 สรุปปัญหาที่พบระหว่างปฏิบัติการในวงจรปฏิบัติการที่ 1 และแนวทางแก้ไข

ปัญหา	แนวทางการแก้ปัญหา
1. นักเรียนบางคนไม่ทำใบกิจกรรมด้วยตนเอง คอยลอกคำตอบเพื่อนทำให้ไม่เข้าใจเนื้อหา	1. ผู้วิจัยชี้แจงถึงบทบาทหน้าที่ของสมาชิก ภายในกลุ่ม และการทำกิจกรรมเป็นการฝึกการอ่านและการเขียน หากผู้เรียนไม่ร่วมกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนจะไม่เข้าใจ เนื้อหา และไม่สามารถพัฒนาการอ่านการเขียนของตนได้
2. นักเรียนบางคนยังไม่เข้าใจในเรื่องที่อ่าน	2. ปรับเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียน
3. นักเรียนบางคนเขียนคำศัพท์ผิด	3. ตรวจสอบคำศัพท์จากพจนานุกรม ฝึกใช้คำศัพท์ที่ไม่ค่อยให้คุ้นเคย
4. นักเรียนบางคนใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ ผิด	4. สอนเสริมเป็นรายบุคคลหลังเลิกเรียน
5. กิจกรรมใช้เวลามากเกินไป	5. ปรับปรุงกิจกรรมให้มี ความกระชับ ง่ายและ สอดคล้องกับเวลา

เมื่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม วงรอบที่ 1 เสร็จสิ้นลง ผู้วิจัย ได้สรุปผลการประเมินการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 1 ดังตาราง 13

ตาราง 13 คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 1

คนที่	คะแนนการอ่าน	ร้อยละ	คะแนนการเขียน	ร้อยละ
1	11	73.33	10	66.66
2	8	53.33	9	60
3	9	60	8	53.33
4	10	66.66	9	60
5	7	46.66	6	40
6	9	60	10	66.66

ตาราง 13 (ต่อ)

คนที่	คะแนนการ อ่าน	ร้อยละ	คะแนนการ เขียน	ร้อยละ
7	9	60	8	53.33
8	11	73.33	9	60
9	10	66.66	9	60
10	9	60	9	60
11	9	60	8	53.33
12	6	40	6	40
13	9	60	10	66.66
14	9	60	9	60
15	8	53.33	8	53.33
16	6	40	5	33.33
17	7	46.66	7	46.66
18	9	60	8	53.33
19	7	46.66	7	46.66
20	8	53.33	9	60
21	9	60	9	60
22	7	46.66	7	46.66
23	9	60	8	53.33
24	10	66.66	9	60
25	7	46.66	7	46.66
26	9	60	8	53.33
27	6	40	6	40
28	8	53.33	9	60
รวม	236		227	
$\bar{x}$	8.42		8.10	
S.D.	1.37		1.29	
ร้อยละ	56.190		54.04	

จากตาราง 13 พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1-3 โดยเทคนิค CIRC พบว่านักเรียนมี คะแนนความสามารถด้านการอ่านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.42 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 56.19 และการเขียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.10 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 54.04 ซึ่งพบว่ามีนักเรียนเพียง 2 คน ที่ผ่านเกณฑ์การประเมินการอ่านร้อยละ 70 คือเลขที่ 1 และ 8 ที่เหลือไม่ผ่านเกณฑ์ และพบว่าไม่มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์การประเมินการเขียน

สรุปการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 1-3 โดยเทคนิค CIRC นักเรียนยังไม่ให้ความสำคัญของการทำงานกลุ่มเท่าที่ควร บางคนฟังไม่เข้าใจหรือไม่รู้เรื่อง ก็จะนั่งเฉยๆ หรือหยอกล้อคุยกันบ้าง การนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนยังขาดความมั่นใจ นักเรียนหลายคนไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าซักถาม คนที่ซักถามส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียนหญิง มากกว่านักเรียนชาย นักเรียนหญิงมีความตั้งใจและมีความรับผิดชอบในการทำงานมากกว่านักเรียนชาย นักเรียนชายจะชอบเล่นและคุยกัน การส่งผลงานยังไม่ตรงเวลา ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD ในวงจรปฏิบัติการที่ 2 ต่อไป โดยจุดเด่นของเทคนิค STAD จะช่วยให้นักเรียนที่เก่งเข้าใจคำสอนของครูได้ดี จะเปลี่ยนคำสอนของครูเป็นภาษาพูดของนักเรียนคอยอธิบายให้เพื่อนฟังได้และทำให้เพื่อนเข้าใจได้ดีขึ้นนักเรียนที่ทำหน้าที่อธิบายบทเรียนให้เพื่อนฟัง จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้นซึ่งครูทุกคนทราบข้อนี้คือยิ่งสอนยิ่งเข้าใจในบทเรียนที่ตนสอนได้ดียิ่งขึ้น การสอนเพื่อนที่จะเป็นการสอนแบบตัวต่อตัว ทำให้นักเรียนได้รับการเอาใจใส่และมีความสนใจมากยิ่งขึ้น นักเรียนทุกคนต่างก็พยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะคะแนนของสมาชิกในกลุ่มทุกคน จะถูกนำไปแปลงเป็นคะแนนของกลุ่มโดยใช้ระบบกลุ่มสัมฤทธิ์ ซึ่งจะช่วยพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนได้เป็นอย่างดี

ผลการปฏิบัติการวงจรที่ 2

ผลการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 4-6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เทคนิค STAD ในวงจรปฏิบัติการที่ 2 ซึ่งการดำเนินการตามขั้นตอน และจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ได้ผลการ ปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

การดำเนินการปฏิบัติการในวงจรปฏิบัติการที่ 2 โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 4-6 โดยใช้การจัดการ

เรียนรู้เทคนิค STAD ซึ่งการดำเนินการตามขั้นตอน และจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ได้ผลการปฏิบัติในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นวางแผน (Plan: P2) จากข้อมูลที่ได้ผู้วิจัยได้สะท้อนผลการปฏิบัติในวงจรที่ 1 สรุปปัญหาและหาแนวทางแก้ไขแล้วนำมาปรับแผนการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำมาใช้ในการปฏิบัติในวงจรที่ 2 โดยกำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้ในแต่ละขั้นตอนให้ ชัดเจนเหมาะสมกับเนื้อหา สามารถยืดหยุ่นในบางเงื่อนไข เน้นการทบทวนความรู้พื้นฐานและกระตุ้นความสนใจก่อนเรียนครูวางแผนแนะนำการทำงานเป็นกลุ่ม เตรียมข้อมูลแนวทางและวิธีการทำกิจกรรม รายบุคคล รวมทั้งวางแผนแนะนำนักเรียนในการตรวจคำตอบและทบทวนงานของตนเอง นอกจากนี้ ยังต้องการกระตุ้นให้นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นนำเสนอผลงาน และเสริมแรงด้วยการให้คำชมเชย และใช้คำถามนำเพื่อช่วยให้สรุปความรู้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.2 ขั้นปฏิบัติการ (Act: A2) เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นและปรับปรุง ตามข้อเสนอแนะจากการสะท้อนผลในวงจรปฏิบัติการที่ 1 มาปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ ในวงจรปฏิบัติการที่ 2 ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เทคนิค STAD ดังนี้

2.2.1 ขั้นนำเสนอเนื้อหา ครูนำเข้าสู่บทเรียน โดยครูร่วมสนทนา กับนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนโดยครูนำรูปภาพมาให้นักเรียนดู ครูถาม นักเรียนตอบคำถาม โดยใช้บัตรคำ บัตรภาพ และใบความรู้ ครูสอนเนื้อหา บทเรียนใหม่ด้วยวิธีสอนที่เหมาะสม มีการอธิบายเนื้อหาและสาธิตตัวอย่างให้นักเรียนทั้งห้องเข้าใจ เปิดโอกาสให้ซักถามแล้ว จึงมอบหมายงานให้นักเรียนทำเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

2.2.2 ขั้นทบทวนความรู้เป็นกลุ่ม นักเรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยแต่ละคนมีหน้าที่บทบาทของตน ช่วยกันแก้ปัญหา อภิปรายและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันครูให้นักเรียนเข้ากลุ่ม แล้วแจกใบงานให้นักเรียนครูพานักเรียนอ่าน 2 รอบแล้วครูให้นักเรียนอ่านตามหลังจากนั้นครูให้นักเรียนฝึกอ่านโดยฝึกอ่านภายในกลุ่มแล้วให้นักเรียนเขียนสรุปเป็นแผนผังความคิด ตามที่ได้รับมอบหมายในบัตรเนื้อหา แล้วส่งตัวแทนนำเสนอผลงาน

2.2.3 ขั้นทดสอบย่อย นักเรียนเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อยแต่ละคนมีหน้าที่บทบาทของตนโดยคนที่เก่งคอย ช่วยเหลือนักเรียนคนที่เรียนปานกลางและอ่อน

2.2.4 ขั้นหาคะแนนพัฒนาการ ครูและนักเรียน ช่วยกันสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานของกลุ่มโดยอภิปรายถึงผลงาน และวิธีการทำงาน รวมถึงการปรับปรุงการทำงานของกลุ่มซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ความก้าวหน้าของทุกคนภายใน ห้องเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องเรื่องที่ได้อ่าน หลังจากนั้นครูให้นักเรียนทำแบบทดสอบประจำบทเรียน โดยครูแจ้งให้นักเรียนทราบว่าคะแนนของแต่ละคนจะเป็นคะแนนของกลุ่มด้วย

2.2.6 ขั้นให้รางวัลกลุ่ม เมื่อนักเรียนทำแบบทดสอบเสร็จแล้วจึงเปลี่ยนกันตรวจ และสรุปผลคะแนนโดย ครูมอบรางวัลให้กับกลุ่มยอดเยี่ยม และกลุ่มดี

2.3 ขั้นสังเกตการณ์ (Observe: O2) ขั้นสังเกตการณ์เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูล และการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน โดยทำการสังเกต โดยอาศัยเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรม การอ่าน แบบสังเกตพฤติกรรม การเขียน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ผลการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ดังนี้ พฤติกรรม การเรียนรู้ของผู้เรียน ผลการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4-6 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เทคนิค STAD เป็นดังนี้ นักเรียนยังไม่สามารถอ่าน จับใจความเนื้อเรื่องเรื่องที่อ่านได้เท่าที่ควร ครูแก้ไขโดยแนะนำและอธิบายเพิ่มเติม การทำกิจกรรมกลุ่มนักเรียนไม่ให้ความร่วมมือ เนื่องจากไม่ยอมรับความเป็นผู้นำผู้ตาม นักเรียน ไม่ช่วยเพื่อนทำงานในกลุ่ม ชอบคุยหรือหยอกล้อกันในขณะทำงานกลุ่ม ส่งงานไม่ทันเวลาที่กำหนด แก้ไขโดยชี้แจงบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มได้เข้าใจและมีส่วนร่วมทำงานกลุ่มสมาชิกในกลุ่มต้องช่วยกันทำงานมากยิ่งขึ้น

2.4 ขั้นการสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflect: R2)

จากการสังเกตพฤติกรรม การอ่านและการเขียนของผู้เรียน และคะแนนการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนท้ายวงจรปฏิบัติ สามารถสรุปและอธิบายปัญหาเพื่อหาแนวทางแก้ไข และ นำไปวางแผนในการจัดการเรียนรู้ในวงจรปฏิบัติการที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตาราง 14 สรุปปัญหาที่พบระหว่างปฏิบัติการในวงจรปฏิบัติการที่ 2 และแนวทางแก้ไข

ปัญหา	แนวทางการแก้ปัญหา
1. นักเรียนบางคนยังไม่สามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้	1. ครูคอยให้คำปรึกษา แนะนำ และให้เพื่อนๆ ช่วยแนะนำ
2. นักเรียนบางคนใช้เวลานานในการเขียน และมีข้อผิดพลาดเยอะ	2. ครูคอยให้คำปรึกษา แนะนำ และอธิบายเพิ่มเติม
3. นักเรียนบางคนเล่าเรื่องไม่ตรงประเด็นและใช้คำศัพท์ผิดความหมายที่ต้องการสื่อ	3. ครูคอยให้คำแนะนำ ตรวจสอบคำศัพท์จากพจนานุกรม ฝึกใช้คำศัพท์ที่ไม่ค่อยให้คุ้นเคย

เมื่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม วงรอบที่ 2 เสร็จสิ้นลง ผู้วิจัย ได้สรุปผลการประเมินการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 2 ดังตาราง 15

ตาราง 15 คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 2

คนที่	คะแนนการอ่าน	ร้อยละ	คะแนนการเขียน	ร้อยละ
1	10	66.66	12	80
2	11	73.33	11	73.33
3	10	66.66	9	60
4	10	66.66	9	60
5	8	53.33	6	40
6	10	66.66	9	60
7	10	66.66	10	66.66
8	10	66.66	11	73.33
9	10	66.66	9	60
10	12	80	12	80
11	11	73.33	10	66.66
12	9	60	7	46.66
13	11	73.33	9	60
14	11	73.33	12	80
15	12	80	11	73.33
16	8	53.33	7	46.66
17	11	73.33	11	73.33
18	10	66.66	11	73.33
19	12	80	11	73.33
20	12	80	10	66.66
21	11	73.33	11	73.33
22	9	60	7	46.66
23	10	66.66	11	73.33
24	9	60	11	73.33
25	9	60	7	46.66
26	10	66.66	11	73.33

ตาราง 15 (ต่อ)

คนที่	คะแนนการอ่าน	ร้อยละ	คะแนนการเขียน	ร้อยละ
27	9	60	7	46.66
28	11	73.33	9	60
รวม	286		271	
$\bar{x}$	10.21		9.67	
S.D.	1.11		1.75	
ร้อยละ	68.09		64.52	

จากตาราง 15 พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 4-6 โดยเทคนิค STAD พบว่านักเรียนมี คะแนนความสามารถด้านการอ่านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.21 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 68.09 และการเขียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.67 จากคะแนนเต็ม 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 64.52 ซึ่งพบว่านักเรียน 11 คน ผ่านเกณฑ์การประเมินการอ่านร้อยละ 70 คือเลขที่ 2, 10, 11, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21 และ 28 ที่เหลือไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน และมีนักเรียน 13 คน ผ่านเกณฑ์การประเมินการเขียนร้อยละ 70 คือเลขที่ 1, 2, 8, 10, 14, 15, 17, 18, 19, 21, 23, 24 และ 26 ที่เหลือไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน

สรุปการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 4-6 โดยเทคนิค STAD ผู้วิจัยได้นำปัญหาที่เกิดขึ้นในวงจรที่ 1 มาวางแผนแก้ไข โดยเข้าไปช่วยอธิบายให้เห็นความสำคัญของการทำงานกลุ่มและบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม ให้การเสริมแรงด้วย คำชมและการให้รางวัล ให้ข้อเสนอแนะพฤติกรรมที่ควรปรับปรุงให้ดีขึ้น การนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนเรียนให้สับเปลี่ยนหมุนเวียนกันนำเสนอและก่อนนำเสนอจริงต้องฝึกซ้อมก่อน ตลอดจนแจ้งเวลาให้นักเรียนทราบอย่างชัดเจน ส่งผลให้นักเรียนอ่อนตั้งใจเรียน และให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่มเพิ่มขึ้น นักเรียนแต่ละกลุ่มให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี มีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม กลุ่มที่ขาดความรับผิดชอบก็มีความรับผิดชอบมากขึ้น บรรยากาศในการเรียนเป็นกันเองและสนุกสนานการจัดกิจกรรมเป็นไปตามเวลาที่กำหนดไว้ แต่การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนยังไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 70 ตามที่กำหนดไว้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค Think pair share ในวงจรปฏิบัติการที่ 3 ต่อไป โดยจุดเด่นของเทคนิค Think pair share จะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสพัฒนาความสามารถ

ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ มีเพื่อนร่วมกลุ่มและเรียนรู้วิธีการทำงานเป็นคู่ ซึ่งจะเป็นประโยชน์มาก เมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานอันแท้จริง นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้กระบวนการจับคู่ เพราะในการปฏิบัติงานร่วมกันนั้น ก็ต้องมีการทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่ม เพื่อให้ประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานหรือคะแนนของกลุ่มดีขึ้น นักเรียนเก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นมากขึ้น เขาจะรู้สึกว่าเขาไม่ได้เรียนหรือหลบไปท่องหนังสือเฉพาะตน เพราะเขาต้องมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย ในการตอบคำถามในห้องเรียน หากตอบผิดเพื่อนจะหัวเราะ แต่เมื่อทำงานเป็นคู่ นักเรียนจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งคู่ คนอื่น ๆ อาจจะทำให้ความช่วยเหลือบ้าง ทำให้นักเรียนมีความผูกพันกันมากขึ้นซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนเกิดการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี

ผลการปฏิบัติการวงจรที่ 3

การดำเนินการปฏิบัติการในวงจรปฏิบัติการที่ 3 โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่ 7-9 โดยใช้การจัดการเรียนรู้เทคนิค Think pair share ซึ่งการดำเนินการตามขั้นตอน และจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ได้ผลการปฏิบัติ ในแต่ละขั้นตอน ดังนี้

3.1 ขั้นวางแผน (Plan : P3) ผู้วิจัยได้สะท้อนผลการปฏิบัติในวงจรที่ 2 สรุปปัญหา และ หาแนวทางแก้ไขแล้วปรับกิจกรรมในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีความเหมาะสมกับเนื้อหา และผู้เรียน มีความเป็นไปได้และชัดเจนยิ่งขึ้น เพื่อนำมาใช้ปฏิบัติการในวงจรที่ 3 โดยเฉพาะการสนับสนุนให้นักเรียนที่เรียนเก่งคอยช่วยเหลือแนะนำเพื่อนที่เรียนอ่อน และการกระตุ้นให้นักเรียนทุกคน ให้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียน ในประเด็นที่ยังซับซ้อนและเข้าใจยากผ่านกิจกรรมกลุ่ม

3.2 ขั้นปฏิบัติการ (Act: A3) ขั้นตอนนี้เป็นการนำแผนจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขให้มีคุณภาพและ มีความเหมาะสมกับเนื้อหาและผู้เรียน มาปฏิบัติการสอนจริง ในห้องเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ตามขั้นตอนดังนี้

3.2.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ครูสอนทักษะการเรียนรู้แบบร่วมมือจัดกลุ่มนักเรียน บอกวัตถุประสงค์ของบทเรียนและบอกวัตถุประสงค์ของการทำงานร่วมกัน

3.2.2 ขั้นตอนการศึกษาเนื้อหาบทเรียน นักเรียนจับคู่กับเพื่อนตามที่ครู กำหนดให้แล้วเอาคำตอบของตนเองมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน และศึกษาเนื้อหาจากใบความรู้ ค้นหาคำตอบร่วมกัน แล้วสรุปเป็นความรู้ที่ถูกต้อง

3.2.3 ขั้นการทดสอบความสำเร็จในการเรียนรู้ ครูแจกใบกิจกรรมให้นักเรียนทำแบบทดสอบเสร็จแล้วให้ตรวจคำตอบจากเฉลยที่ครูแจกให้ หากผลการประเมินไม่ผ่านควรทบทวนความรู้ใหม่ แล้วนักเรียนแต่ละคู่สรุปบทความร่วมกัน ครูสุ่มนักเรียนบางคู่ออกมานำเสนอผลสรุปความรู้ต่อเพื่อนหน้าชั้นเรียน

3.2.4 ขั้นตอนการประเมินผลความสำเร็จทางการเรียนรู้ของผู้เรียน ครูและนักเรียน ช่วยกันสรุปบทเรียนและประเมินผลการทำงานของกลุ่มโดยอภิปรายถึงผลงานและวิธีการทำงาน รวมถึงการปรับปรุงการทำงานของกลุ่มซึ่งจะให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนครบรอบรางวัล ให้กับกลุ่มยอดเยี่ยมและ กลุ่มเก่งมาก

3.3 ขั้นสังเกตการณ์ (Observe : O3) ขั้นสังเกตการณ์เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลและการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน โดยอาศัยเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการอ่าน แบบสังเกตพฤติกรรมด้านการเขียน และแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนท้ายวงจร

3.4 ขั้นการสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflect : R3)

จากการสังเกตพฤติกรรมด้านการอ่านและการเขียนของผู้เรียน และคะแนนการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนท้ายวงจรปฏิบัติ สามารถสรุปและอภิปรายปัญหาเพื่อหาแนว ทางแก้ไข และ นำไปวางแผนในการจัดการเรียนรู้ในวงจรปฏิบัติการที่ 3 ดังต่อไปนี้

ตาราง 16 สรุปปัญหาที่พบระหว่างปฏิบัติการณ์ในวงจรปฏิบัติการที่ 3 และแนวทางแก้ไข

ปัญหา	แนวทางการแก้ปัญหา
1. นักเรียนบางคนยังใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การสะกดคำละเครื่องหมายต่างๆ ยังผิด	1. ครูคอยให้คำปรึกษา แนะนำ และอธิบายเพิ่มเติม

เมื่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม วงรอบที่ 3 เสร็จสิ้นลง ผู้วิจัย ได้สรุปผลการประเมินการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 3 ดังตาราง 17

ตาราง 17 คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียน วงจรที่ 3

คนที่	คะแนนการอ่าน	ร้อยละ	คะแนนการเขียน	ร้อยละ
1	26	86.66	25	83.33
2	25	83.33	21	70
3	24	80	22	73.33
4	24	80	23	76.66
5	21	70	21	70
6	22	73.33	22	73.33
7	21	70	24	80
8	24	80	26	86.66
9	22	73.33	23	76.66
10	23	76.66	24	80
11	24	80	25	83.33
12	24	80	25	83.33
13	25	83.33	24	80
14	21	70	26	86.66
15	25	83.33	22	73.33
16	23	76.66	23	76.66
17	23	76.66	26	86.66
18	20	66.66	25	83.33
19	26	86.66	21	70
20	26	86.66	21	70
21	24	80	21	70
22	21	70	22	73.33
23	25	83.33	25	83.33
24	23	76.66	21	70
25	26	86.66	22	73.33
26	24	80	24	80

ตาราง 17 (ต่อ)

คนที่	คะแนนการอ่าน	ร้อยละ	คะแนนการเขียน	ร้อยละ
27	25	83.33	21	70
28	25	83.33	21	70
รวม	662		646	
$\bar{x}$	23.64		23.07	
S.D.	1.71		1.77	
ร้อยละ	78.80		76.90	

จากตาราง 17 พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 7-9 โดยเทคนิค Think pair share พบว่านักเรียนมี คะแนนความสามารถด้านการอ่านมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.64 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 78.80 และการเขียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.07 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 76.90 ซึ่งพบว่านักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์การประเมินการอ่านร้อยละ 70 ตามที่กำหนดไว้ และนักเรียนทุกคนผ่านเกณฑ์การประเมินการเขียนร้อยละ 70 ตามที่กำหนดไว้

สรุปการจัดการเรียนรู้โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ ที่ 7-9 โดยเทคนิค Think pair share ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวทำให้นักเรียน มีความสนุกสนานในการเรียน นักเรียนเก่งคอยกระตุ้นนักเรียนอ่อนสนใจและตั้งใจเรียน ครูก็คอยกระตุ้นให้กำลังใจเป็นกันเองกับนักเรียนทุกคน ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น กล้าแสดงออกมากขึ้น การช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มดีขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจสามารถจับประเด็นสำคัญของเรื่องนำมาสรุปเป็นความคิด รวบยอด และจัดระบบความคิดด้วยตนเองได้ ตลอดจนมีผลทางการเรียนสูงขึ้น ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนที่ดีขึ้น มีความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ รวมทั้งมีผลทางการเรียนดีขึ้น

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งพอสรุปขั้นตอน และผลการศึกษาค้นคว้าได้ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70
2. เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70

สรุปผล

การดำเนินการรูปแบบการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ซึ่งมีวงจรปฏิบัติการ 4 ขั้นตอน ได้แก่ การวางแผน (Planning) การลงมือปฏิบัติ (Action) การสังเกต (Observation) และการสะท้อนผลการปฏิบัติ (Reflection) การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สรุปผล ได้ดังนี้

1. คะแนนจากการประเมินผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน วงจรที่ 1 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 7.14 วงจรที่ 2 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 39.28 วงจรที่ 3 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 100

2. คะแนนจากการประเมินผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน วงจรที่ 1 ไม่มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 คิดเป็นร้อยละ 0 วงจรที่ 2 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 46.42 วงจรที่ 3 มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 100

อภิปรายผล

การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ในชั้นเรียนตาม ขั้นตอนการวิจัยปฏิบัติการของเคมมิสและแมคแทกการ์ท (Kemmis & McTaggart, 1998) ผู้วิจัยขอ อภิปรายผลที่ปรากฏในแต่ละประเด็น ดังนี้

1. ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการ อ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนสอบทุกคน และคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมของ นักเรียนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 78.80 จากการประเมินผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่าน จากวงจรที่ 1 คะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมของนักเรียนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 56.19 วงจรที่ 2 คะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมของนักเรียนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 68.09 วงจรที่ 3 คะแนนเฉลี่ยโดย ภาพรวมของนักเรียนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 78.80 สูงขึ้นเป็นลำดับ ที่เป็นเช่นนี้เพราะแผนการจัดการ เรียนรู้ได้ผ่านการจัด กระทำอย่างเป็นระบบและวิธีการเขียนแผนการเรียนรู้ที่เหมาะสม โดยศึกษา จากคู่มือครู เอกสาร ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร การวิเคราะห์เนื้อหา เทคนิคจัดการเรียนรู้ ตลอดจนการวัดและ ประเมินผล แผนการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นผ่านการตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่อง ตามข้อเสนอแนะ ของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้มีประสบการณ์ปรับปรุงก่อนนำไปทดลองจริง การสอน ที่เน้นการเรียนรู้ แบบร่วมมือกัน อาจเป็นผลมาจากการที่นักเรียนเห็นประโยชน์ขององค์ประกอบต่าง ๆ ในรูปแบบ ของแผนการจัดการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นการระบุดจุดประสงค์การเรียนรู้ การนำเสนอ บทเรียนทั้งชั้น การถาม-ตอบ โดยครูฝึกอ่าน แนะนำ ประกอบการฝึกอ่านกลุ่มย่อย และรายบุคคล การเปิด โอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะร่วมมือกันทำงาน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ช่วยกัน สรุปเนื้อหาที่เรียนและซักถาม ทำให้ผู้เรียนสนใจกระตือรือร้น เอาใจใส่ในการเรียน นักเรียนปรับตัวกิจกรรมเข้าหากัน แบ่งหน้าที่กันทำงานในกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มมีความสำคัญต่อ บทบาทหน้าที่ ที่กลุ่มมอบหมายให้รับผิดชอบ ทุกคนพยายามพัฒนาตนเอง ร่วมมือกันแก้ปัญหา ภายในกลุ่มจน ประสบผลสำเร็จ นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น ได้อภิปราย อธิบายและ ช่วยตรวจคำตอบ เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนแต่ละคนตระหนักในความสำคัญของตนเอง กลุ่มให้

การยอมรับ ในการแสดงความคิดเห็นของสมาชิก นักเรียนจึงมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง มีการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับสอดคล้องกับ ทิศนา แคมมณี (2553) กล่าวถึงรูปแบบ CIRC หรือ Cooperative Integrated Reading and Composition ว่าเป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือที่ใช้ในการสอนอ่านและเขียนโดยเฉพาะรูปแบบนี้ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 กิจกรรมคือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการบูรณาการภาษากับการเรียนรู้ ผลการศึกษาของ รักษ์สุตา ทรัพย์มาก (2558) ที่พบว่า การพัฒนาทักษะการอ่านเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีร่วมมือกัน เรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) ส่งผลให้นักเรียนมีคะแนนทักษะการอ่านอยู่ในระดับดีถึงดีมากและมีผลการเรียนรู้จากทักษะการอ่านคิดเป็นร้อยละ 80.57 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 70 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กชนันท์ ช่มอาวุธ (2559) ที่พบว่า ผลการสร้างชุดการเรียนรู้ที่สอนด้วยแบบ CIRC สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 89.97/81.37 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดร.ณิ อินทร์บัว (2559) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือแบบ CIRC มีคะแนนผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษ เฉลี่ยหลัง เรียนคิดเป็นร้อยละ 79.87 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จุฬาลักษณ์ กองพิลา (2553) พบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.47/82.92 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยสอดคล้องกับ กชนันท์ ช่มอาวุธ (2559) ที่ได้วิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐม ที่สอนด้วยเทคนิค CIRC กับการสอนแบบปกติ พบว่า ผลการสร้างชุดการเรียนรู้ ที่สอนด้วยแบบ CIRC สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.97/81.37 ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ จีรธรณ์ จงดี (2560) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าเด็กนักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนร่วมมือโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ STAD มีความก้าวหน้า ทางผลการเรียนสูงขึ้นซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้าและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วาสนา สวนสีดา (2560) พบว่า วิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค Think pair share และวิธีสอน อ่านเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนที่สอนด้วยวิธีสอนแบบร่วมมือกันเทคนิค Think pair share สูงกว่าวิธีสอนอ่านเพื่อการสื่อสาร

2. ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีคะแนนแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนสอบทุกคน และคะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมของ

นักเรียนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 76.90 จากการประเมินผลการทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน จากวงจรที่ 1 คะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมของนักเรียนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 54.04 วงจรที่ 2 คะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมของนักเรียนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 64.52 วงจรที่ 3 คะแนนเฉลี่ยโดยภาพรวมของนักเรียนทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ 76.90 สูงขึ้นเป็นลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมาจากการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยได้ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สาระ ตลอดจนมาตรฐานและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ยังได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากการวางแผนการสอนของครูเป็นหัวใจของการ นำผู้เรียนไปสู่จุดหมายปลายทางที่กำหนดว่า จะต้องเลือกใช้กิจกรรมกระบวนการเรียนการสอน ลักษณะใด จึงสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ตรงตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ในการกำหนด เนื้อหายังได้กำหนดเนื้อหาได้เหมาะสมกับวัย จึงทำให้บทเรียนน่าสนใจ ประกอบกับการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน ไปพร้อมกับเน้นการเรียนรู้เป็นกลุ่ม จะเห็นได้ว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่คำนึงถึงผู้เรียนเป็น สำคัญ ส่งผลให้เกิดบรรยากาศ ในการเรียนรู้ที่ดีเพราะนักเรียนภายในกลุ่มได้ช่วยเหลือกันทำงาน กลุ่มจนประสบความสำเร็จก่อให้เกิด ความภาคภูมิใจ ซึ่งสอดคล้องกับสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2553) กล่าวถึงรูปแบบ CIRC หรือ Cooperative Integrated Reading and Composition ว่าเป็นรูปแบบการเรียนการสอนแบบร่วมมือที่ใช้ในการสอนอ่านและเขียนโดยเฉพาะ รูปแบบนี้ ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 กิจกรรมคือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนการอ่านเพื่อความ เข้าใจ และการบูรณาการภาษากับการเรียนรู้ ผลการวิจัยสอดคล้องกับ กชนันท์ ข่มอาวุธ (2559) ที่ได้ วิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ สามพราน จังหวัดนครปฐม ที่สอนด้วยเทคนิค CIRC กับการสอนแบบ ปกติ พบว่า ผลการสร้างชุดการเรียนรู้ ที่สอนด้วยแบบ CIRC สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.97/81.37 ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญ ที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเกิด ความสนใจในการเรียนรู้จึงได้นำกิจกรรมต่าง ๆ เข้ามาสอดแทรกเพื่อให้นักเรียนเกิดความตื่นตัวใน การเรียนบทเรียน ทำให้นักเรียนมีความตั้งใจ ในการเรียนมีสมาธิในการเรียนรู้มากขึ้น เรียนรู้ คำศัพท์ได้มากขึ้นตามลำดับ ครูชี้แจงให้นักเรียน เข้าใจถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เพื่อเป็นการจุดประกายภายในตัวนักเรียน ไม่ใช่แค่เป็นการบังคับของคุณครูผู้สอนเท่านั้น แต่เพื่อ นักเรียนจะได้มีแรงผลักดันภายในตัวเอง ในการทำสิ่งต่าง ๆ อย่างมุ่งมั่น ในการเรียนเป็นกลุ่มและ ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่เก่งกว่ามีการช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อนกว่า นักเรียน ให้ความสำคัญในการทำงานเป็นกลุ่มมากขึ้น โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งสอดคล้อง กับงานวิจัยของ ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ (2559) ศึกษาเรื่องการพัฒนา ความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน

แบบให้นักเรียนร่วมมือกัน กับการสอนแบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกัน กับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ กลุ่มสอนแบบกลุ่มร่วมมือสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการสอนแบบปกติ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจาก นักเรียนไม่คุ้นเคยกับการเรียนการสอนแบบกลุ่มร่วมมือมาก่อน ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และ ประกอบกับครูผู้สอนได้หากิจกรรม ใหม่ ๆ มาช่วยในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งทำให้การเรียน การสอนแบบปกติที่ทำให้นักเรียนไม่สนใจนั้น กลับมา สนใจและทำกิจกรรมร่วมมือกับครูและเพื่อน ทำให้การสอนแบบกลุ่มร่วมมือประสบผลสำเร็จ และมี ผลสัมฤทธิ์นั้นสูงกว่าการสอนแบบปกติ และ ยังสอดคล้องกับ ชูจิตร เนื่องโนราช (2551) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการ เรียนแบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัยรังสิต การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยการเรียนแบบร่วมมือ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 2) เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต จังหวัดปทุมธานี จำนวน 13ห้อง จำนวนนักเรียน 550 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling) ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังจากเรียนโดยใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01 2) ความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมืออยู่ในระดับมากที่สุด พบว่านักเรียนได้เรียนรู้การยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อส่วนรวม มีความ กระตือรือร้นในการทำงาน รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนภายในกลุ่ม รู้จักภาวะผู้นำและผู้ตามที่ดีเข้าใจ การทำงานกลุ่ม และมีพัฒนาการทางผลสัมฤทธิ์ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการ เรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ครูผู้สอนจะต้องชี้แจงให้นักเรียนเห็น ความสำคัญของการทำงานเป็นกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนแต่ละคนตระหนักในบทบาทหน้าที่ของตนเอง

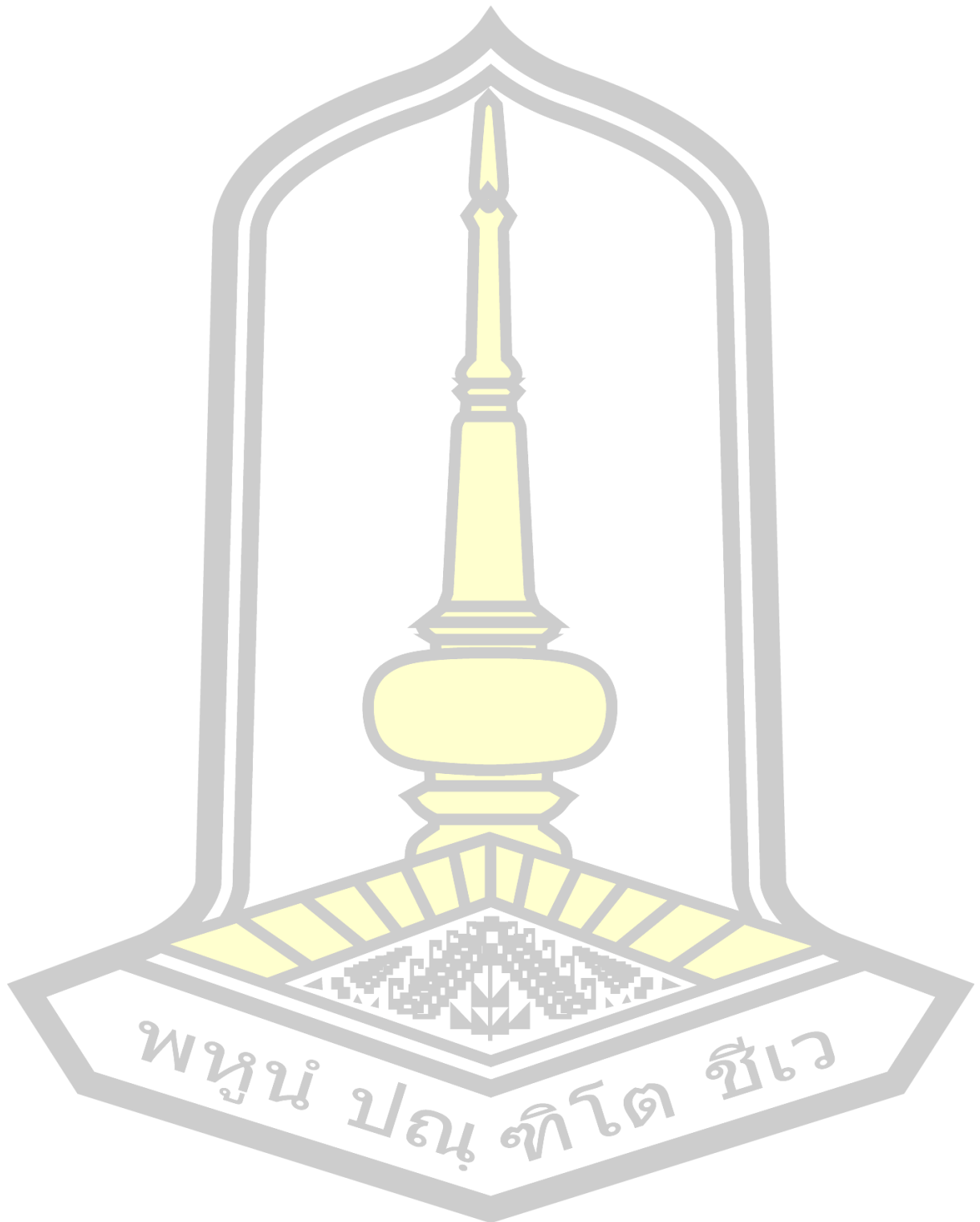
1.2 การเลือกเนื้อหาที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญซึ่งผู้สอนควร คำนึงถึงวัย ระดับความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียน ดังนั้นควรเลือก เรื่องที่ ทันสมัย มีเนื้อหาน่าอ่าน และเป็นงานเขียนหลากหลายรูปแบบ หากเนื้อหาเรื่องราวใด ๆ ที่นักเรียนชอบหรือพึงพอใจ จะทำให้นักเรียนมีความสนใจอยากเรียนรู้มากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.2 ควรนำเทคโนโลยีเข้ามาสอดแทรกในการเรียนการสอนเพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็น
 รเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ควรมีการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น อาจจะสนทนาในห้องเรียน โดยใช้ภาษาอังกฤษเพราะสิ่งสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อว่าจะสามารถที่จะ ใช้สื่อสารกันได้ แต่ถ้าไม่ใช่ภาษาอังกฤษก็ไม่สามารถนำมาสื่อสารกันได้ จึงเป็นเรื่องท้าทาย มากที่จะนำภาษาอังกฤษมาใช้ในชีวิตประจำวัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชนันท์ ช่มอาวุธ. (2559). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์สามพราน จังหวัดนครปฐม ที่สอนด้วย
เทคนิค CIRC กับการสอนแบบปกติ. นครปฐม: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- กรมวิชาการ. (2542). คู่มือการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์การศาสนา.
- กรมวิชาการ. (2544 ก). การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา : เรียนรู้ด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรมวิชาการ. (2544 ข). คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรมวิชาการ. (2547). Project: Play & Learn (Student's book). หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้
พื้นฐาน ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ. (2544). สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มภาษาต่างประเทศใน
หลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราชการวัดและประเมินผลการเรียน 2544.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- กฤษฎา กรุดทอง. (2550). แนวคิดและหลักการการวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- กันต์ดนัย วรจิตติพล. (2542). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสถาบันราชภัฏนครปฐม จังหวัดนครปฐม.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กาญจนา วัฒนา. (2550). การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ: ธนาพรการพิมพ์.

- กิตติพร ปัญญาภิญโญผล. (2540). รูปแบบของวิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน : กรณีศึกษา
สำหรับครูประถมศึกษา. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ขจรศักดิ์ หลักแก้ว. (2551). วิธีการใช้บทเรียน (วิธีการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้บทเรียนเครือข่าย
อินเทอร์เน็ต). [ออนไลน์] ได้จาก: <http://www.patwit.ac.th/com3/p1.html>
[Retrieved December 25, 2559].
- คงศักดิ์ ธาตุทองผล. (2542). รายงานการวิจัยเรื่องการฝึกทักษะการทำวิจัยในชั้นเรียน
สำหรับ นักศึกษาฝึกสอน. ขอนแก่น: ภาควิชาการมัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เครือวัลย์ ภูมิศรีแก้ว. (2552). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนรู้ด้วยกลุ่มร่วมมือ
ที่ใช้แบบฝึกทักษะกับกลุ่มร่วมมือที่ใช้แผนผังความคิด. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จันทร์ราวดี กองเงิน. (2547). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่
2 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปัญญากับการสอนอ่านตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จิรธรณ์ จงดี. (2560). ผลสัมฤทธิ์ทางความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC. งานนิพนธ์ปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จุฬาลักษณ์ กองพิลา. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือแบบ CIRC. วิทยานิพนธ์
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ฉลาด สิทธิคุณ. (2552). ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกุมภวาปี ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอน K-W-L Plus A.
การศึกษาระดับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ฉวีวรรณ คูหาภินนธ์. (2542). การอ่านและการส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ.
- ฉวีวรรณ สายทอง. (2549). ศิลปะการสอนคณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ชวาล แพรัตกุล. (2552). เทคนิคการวัดผล. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬารักษ์การปก.
- ชาญชัย ยมดิษฐ์. (2548). เทคนิควิธีการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ: บริษัทหลักพิมพ์จำกัด.

- ชำนาญ โปธิคลัง. (2547). *การพัฒนาคุณภาพการศึกษา โดยใช้กิจกรรมเพื่อนคู่คิดในโรงเรียนสุวรรณภูมิพิทยไพศาล จังหวัดร้อยเอ็ด*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์.
- ชูจิตร เนื่องโนราช. (2551). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยการเรียนแบบร่วมมือของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย รังสิต*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชูสร วงศ์รัตน์. (2547). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดรุณี อินทร์บัว. (2559). *ผลการเรียนแบบร่วมมือแบบ ซี ไอ อาร์ ซี ในการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- ดารุณี จำรัสรักษ์. (2555). *การใช้เทคนิค CIRC ประกอบหนังสือภาพภาษาอังกฤษชุด โฟล์ก ธรทำ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ทิตนา แคมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2550). *ระเบียบวิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 5. อุบลราชธานี: วิทยาออฟเซตการพิมพ์.
- นงนภัส คัวร์ณัญ เทียงกมล. (2551). *การวิจัยเชิงบูรณาการแบบองค์รวม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นพดล เจนอักษร. (2549). *แก่นวิจัยในชั้นเรียน*. ขอนแก่น: ห้างหุ้นส่วนจำกัดภาพพิมพ์.
- นภัสสร รันนันท์. (2555). *การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้กิจกรรมกลุ่มร่วมมือเทคนิค STAD ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*.
- นลินี บำเรอราช. (2545). *เอกสารคำสอน วิชา 406426 การสอนอ่าน*. ชลบุรี: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นตยา ปลั่งธนานนท์. (2543). *การเรียนแบบร่วมมือ*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์. (2549). *การสอนอ่านภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- บันลือ พงกษะวัน. (2534). *มิติใหม่ในการสอนอ่าน*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร*. กรุงเทพฯ:

สุวีริยาสาส์น.

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2534). *การวัดประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพื้นฐาน

การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญมี พันธุ์ไทย. (2542). *การวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ประวิต เอราวรรณ์. (2545). *การวิจัยเชิงปฏิบัติการ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้าวิชาการจำกัด.

ปรารณา ศรีบุญเรือง. (2540). *ผลของการพัฒนาทักษะการอ่านเฉพาะโดยวิธีการสอนตรงที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีวิทยา 2 กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล. (2542). *การออกแบบการวิจัย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พงษ์ศักดิ์ เค้าจิว. (2544). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนเรียงความวิชาภาษาไทย*

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้แนวการสอนแบบเน้นกระบวนการ : วิจัยเชิงปฏิบัติการ. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พระมหาโสพล จันทรฤทธิ์. (2552). *การเปรียบเทียบทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษและ ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้*

กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามเทคนิค STAD กับกิจกรรมการเรียนรู้ตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

พิชัย ทองดีเลิศ. (2547). *การนำเสนอรูปแบบการเรียนรู้ร่วมกันบนเครือข่ายคอมพิวเตอร์สำหรับนิสิตระดับปริญญาตรีที่มีรูปแบบการเรียนรู้ต่างกัน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีและ สื่อสารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิตรวัลย์ โกวิทาทิ. (2540). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนประถมศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธีและเทคนิคการสอน*. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมเนจเม้นท์.

ไพพรรณ อินทนิล. (2546). *การส่งเสริมการอ่าน (Better Reading)*. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

ไพศาล สุวรรณน้อย. (2552). *การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning: PBL)*.

ขอนแก่น: สถาบันพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

มณีนรัตน์ สุกโชติรัตน์. (2549). อ่านเป็นเรียนก่อนสอนเก่ง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

มนตรี นิตนวงศ์. (2549). ผลของการใช้ กิจกรรมผังความสัมพันธ์ ความหมายเพื่อเพิ่มพูน

ความเข้าใจการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

มัทนา นาคบุตร. (2544). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการอ่าน. นครปฐม: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐม.

ยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2552). รายงานการดำเนินโครงการ การจัดการเรียนการสอนวิชา ศึกษาทั่วไป :

ศาสตร์ในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เพื่อสร้างคนดีให้แผ่นดิน. ขอนแก่น:

มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ยุวดี โปธายะ. (2546). การใช้วิธีการสอนแบบ SQ4R เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

และความสามารถในการเขียนสรุปใจความ ของนักเรียนในระดับชั้นประกาศนียบัตร

วิชาชีพ. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รสริน วรธนะภัก. (2531). ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น

มัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รักษ์สุดา ทรัพย์มาก. (2558). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีร่วมมือกันเรียนรู้แบบผสมผสาน (CIRC) และ

การประเมินตามสภาพจริง. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

รัชณี ภูพชรกุล. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างวิธีสอนแบบนิรนัยร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิคเพื่อน

คู่คิดและวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร

และการสอน มหาวิทยาลัยทักษิณ.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนา

อินเตอร์พริ้นท์.

รุ่งทิwa มากสุก. (2552). การวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาทักษะการคิดด้านคณิตศาสตร์ ของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รุ่งทิwa สิงห์ชัย. (2547). การพัฒนาผลการเรียนรู้เรื่องโจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีสอนแบบโครงงาน. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- รุจิร ภู่อาระ. (2545). *การเขียนแผนการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: บุ๊ค พอยส์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เลิศลักษณ์ ศรีแสง. (2551). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ*.
- วัชร เล่าเรียนดี. (2548). *เทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้สำหรับครู มืออาชีพ*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัชร เล่าเรียนดี. (2554). *รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด*. พิมพ์ครั้งที่ 7. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*. กรุงเทพฯ: เลิฟ แอนด์เลิฟเพรส.
- วันทิพย์ สิ้นสูงสุด. (2549). *การทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิดการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ช่างศึกษาวิจัย.
- วันเพ็ญ จันเจริญ. (2542). *การเรียนการสอนปัจจุบัน*. สกลนคร: สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- วาสนา สวนสีดา. (2560). *การพัฒนาแนวทางการป้องกันโรคหลอดเลือดสมองในผู้ป่วยความดันโลหิตสูงที่ควบคุมความดันไม่ได้ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลสามพร้าว*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- วิภาวดี วงศ์เลิศ. (2544). *การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบมัลติมีเดียเรื่อง “เซต” ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบคู่คิดอภิปราย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิสิฐฐา แรงเขตรการ. (2551). *การสอนแบบเคตบ์เบิลยูแอลพลัส เพื่อเพิ่มพูนทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศรีสุวรรณ วิวิธเทศ. (2559). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนแบบให้นักเรียนร่วมมือกันเรียนกับการสอนแบบปกติ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ศิริชัย กาญจนวาสี, ทวีวัฒน์ ปิตยานนท์ และดิเรก ศรีสุข. (2551). *การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภวรรณ บัวบุญ. (2551). *การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนเขียน แบบเน้นกระบวนการของไรเมส (Raimes) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนาคนาคประชาสรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*.
- ส.วาสนา ประवालพฤกษ์. (2538). *นักวางแผนวิจัยปฏิบัติการ*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2551). *การวัดผลการศึกษา*. มหาสารคาม: ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กทม. สิ้นธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สมพร แสงพิพัฒน์. (2534). *การอ่านทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สมศักดิ์ ภู่วิภาตวรธน์. (2544). *การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และการประเมินตามสภาพจริง*. พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เชียงใหม่โรงพิมพ์แสงศิลป์.
- สมศักดิ์ สันธะเวชชัย. (2544). *มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- สมุทร เซ็นเชาวนิช. (2549). *เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ*. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2554). *แนวการจัดการเรียนรู้สู่ประชาคมอาเซียน ระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สำนักทดสอบทางการศึกษา. (2554). *แนวทางการประเมินคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษา ขั้นพื้นฐานเพื่อการประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2548). *การประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2554). *แนวทางการพัฒนาและประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์ และเขียน ตามหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- สุคนธ์ สันธพานนท์ และจินตนา วีรเกียรติสุนทร. (2556). *การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่ ...สู่ ประชาคมอาเซียน*. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิคพรินต์.

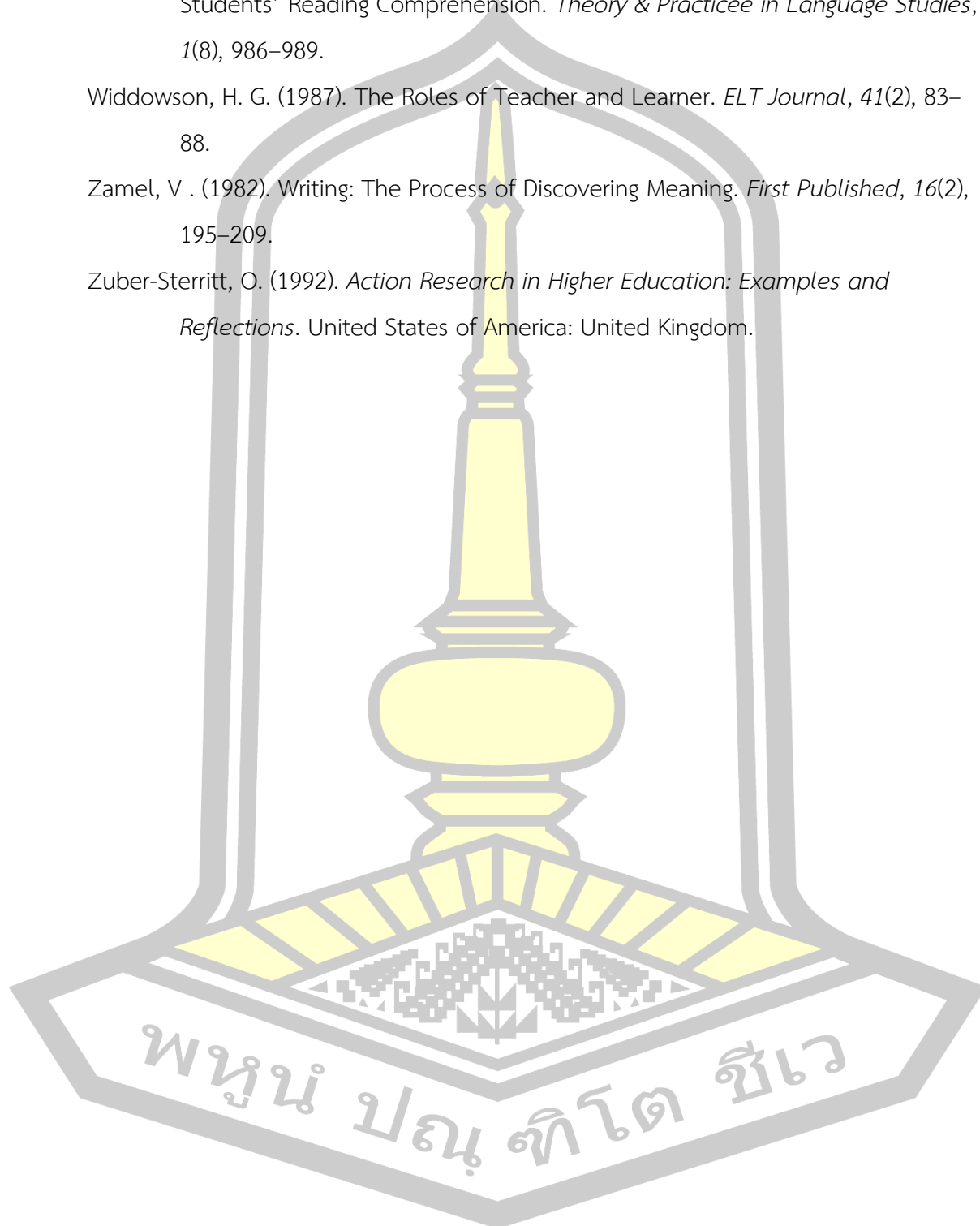
- สุชาติ พงษ์พานิช. (2542). *การประชุมสัมมนาทางวิชาการเฉลิมพระเกียรติ 72 พรรษาครุภาษาไทย ของแผ่นดิน: พระอัจฉริยภาพทางภาษาไทยในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว*. นครสวรรค์: สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2545). *หลักวิธีสอนอ่านภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2544). *การผลิตนวัตกรรมการเรียนการสอน การสร้างแบบฝึก*. ชัยนาท: ชมรมพัฒนาความรู้ด้านระเบียบกฎหมาย.
- สุพล วังสินธุ์. (2546). *โรงเรียนสมบูรณ์แบบ (Lab School)*. *วารสารวิชาการ*, 6, 6–12.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). *การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2546). *19 วิธีจัดการเรียนรู้*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- สุวิมล เขียวแก้ว และ อุสมาน สารี. (2541). *ผลของการเรียนแบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมี ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เขตการศึกษา 2. ปัตตานี: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2548). *การวิจัยการประเมินความต้องการจำเป็น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2550). *การประเมินผลการเรียนรู้แนวใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไสว พักขาว. (2544). *หลักการสอนสำหรับการเป็นครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: เอ็มพันธ์.
- องอาจ นัยพัฒน์. (2551). *การออกแบบการวิจัย : วิธีการเชิงปริมาณ เชิงคุณภาพ และผสมผสานวิธีการ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). *การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2558). *แนวการสร้างข้อสอบภาษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

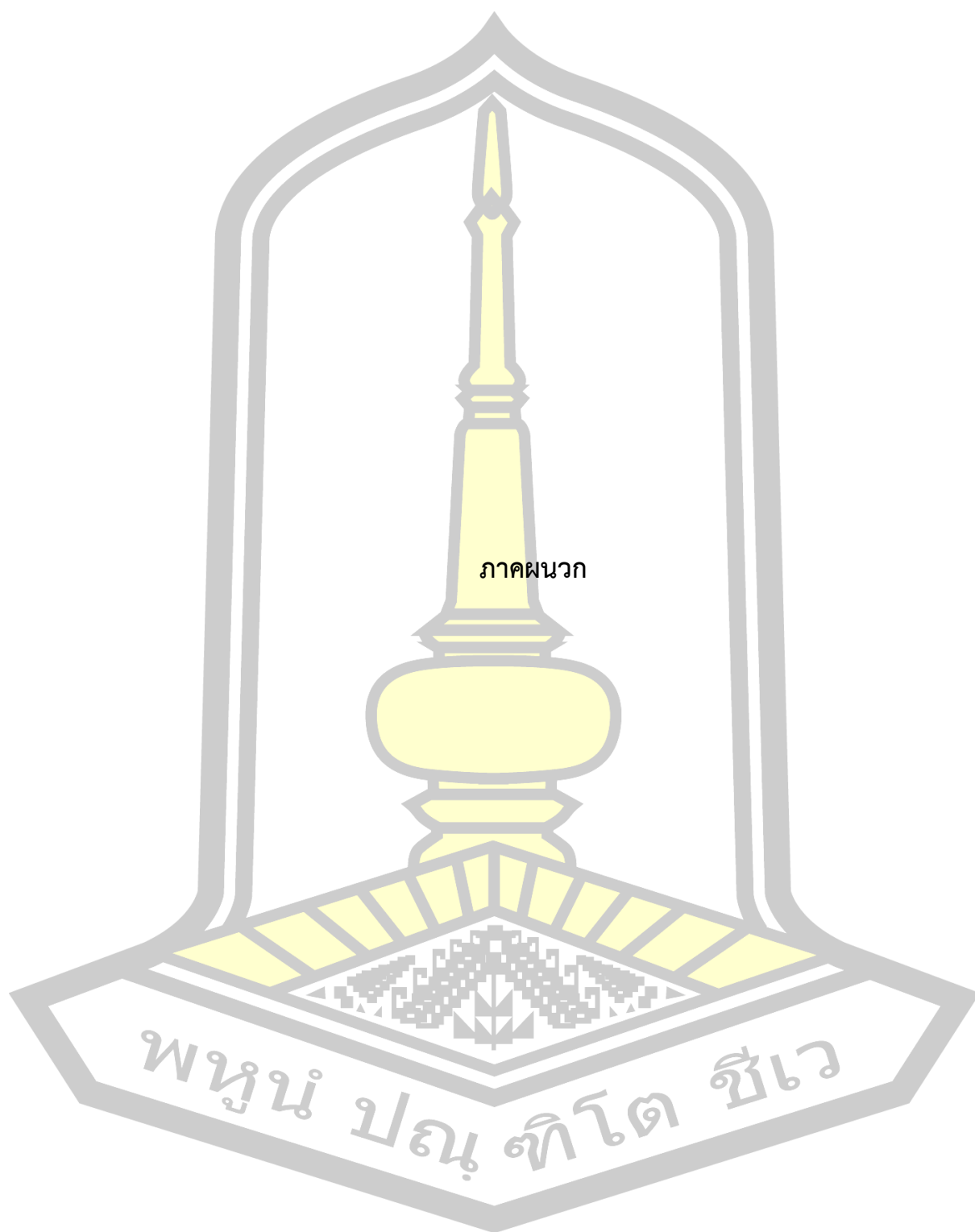
- อัมพา อรุณพราหมณ์. (2539). *การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและความ
รับผิดชอบของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการเรียนกับการสอน
ตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2550). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อารีย์ วชิรवारการ. (2542). *การวัดและประเมินผลการเรียน*. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- Amir Marzban. (2014). The Effect of Cooperative Learning on Reading Comprehension
of Iranian EFL Learners The Effect of Cooperative Learning on Reading
Comprehension of Iranian EFL Learners. *Procedia - Social and*
Arapoff, N. (1975). *Writing A Thinking Process*. Washington: English Teaching Forum.
- Baker, S M. & Kennedy, P. F. (1993). Death by Nostalgia: A Diagnosis of Context-
Specific Cases. *Advances in Consumer Research*, 21, 169–174.
- Bogdan, Robert C. and Biklen, K. S. (1982). *Qualitative Research for Education: An
Introduction to Theory and Methods*. Boston London: Allyn and Bacon, Inc.
- Byerley, Suzanne L. (2002). Accessibility and Usability of Web-based Library
Databases for Non-visual Users. *Library Hi Tech*, 20(2), 169–178.
- Carr, D. (1987). An Interest Rate and Factor Price Equalization Theorem with
Nontraded Commodities. *Journal of Philosophy of Education*, 12, 69–75.
- Chen, P. D. (2016). Assessment, Evaluation, and Research. *Enhancing Student
Learning and Development in Cross - Border Higher Education*, 2016(175),
85–92.
- Dallman, M. & Deboer, J. J. (1978). *The Teaching of Reading*. New York: Holt, Richard
and Winsto.
- Dick, W. (1995). Preparing Performance Technologists: The Role of a University. *PIQ*,
8(4), 34–42.
- Finocchiaro, M. & Sako, S. (1983). *ForeignL testing: A Practical Approach*. New York:
Regents.
- Gul , F. (2014). Expected Uncertain Utility Theory. *Journal of the Econometric*, 82(1),
1–39.

- Gunning, T. G. (1992). *Creating Reading Instruction for all Children*. Massachusette: Allyn and Bacon.
- Harris, A. J. & Sipay, E. R. (1979). *How to Teach Reading*. New York: Longman.
- Harris, A. J. & Sipay, E. R. (1990). *How to Rein Crease Reading Ability: A guide to Developmental & Remedial Methods*. New York: Longman.
- Harris, M. & McCann, P. (1994). *Assessment (Handbook for the English Classroom)*. Oxford: Heinemann Publishers.
- Heaton, J. D. (1990). *Writing English Language Tests*. London: Longman.
- Hughey JB. et al. (1983). *Teaching ESL Composition: Principal and Techniques: Why Write? Writing is Lifetime Skill*. Newbery House: Pubilshers, Inc.
- Jacobs, H. J. et al. (1981). *Testing ESL Composition: a Practical Approach*. Newbury House: Rowley, MA.
- Kakonis, TE. & Scally, J. (1987). *Writing in an Age of Technology*. New York: Macmillan.
- Kelly, G. (1984). The Influence Function in the Errors in Variables Problem. *The Annals of Statistics*, 12(1), 87–100.
- Kemmis, S. & McTaggart, R. (1998). *The Action Research Planner*. 2nd ed. Geelong: Deakin University Press.
- Kroll, CN. (1998). Regional Hydrologic Analysis: Ordinary and Generalized Least Squares Revisited. *Water Resources Research*, 34(1), 121–128.
- Levin, G. (2008). Global Project Management: Communication, Collaboration and Management Across Borders. *Project Management Journal Banner*, 39(4), 115–115.
- Lyman Frank, et al. (1981). Think-Pair-Share and Variations. Retrieved from https://www.s2temsc.org/uploads/1/8/8/7/18873120/think_pair_share_strategy_and_variations.pdf
- McNeil, L. K. (2009). A Second Language Reading Model of Interaction and Influence. *Dissertation Abstracts Internation*, 70(12), 112–120.
- Millis, Barbara J. & Cottell, P. G. (1998). *Cooperative Learning for Higher Education Faculty*. the University of Michigan: Oryx Press.

- Paulston, Christina Bratt, & Bruder, M. N. (1976). *Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures*. Cambridge, Mass: Winthrop Publishers.
- Raimes, A. (1983). *Techniques in Teaching Writing*. New York: Oxford University Press.
- Raquel J. Schmidt, Mary S. Rozendal, G. G. G. (2002). Reading Instruction in the Inclusion Classroom: Research-Based Practices. *Remedial and Special Education*, 23(3), 130–140.
- Robyn M. Gillies. (2016). Cooperative Learning: Review of Research and Practice. *Australian Journal of Teacher Education*, 41(1). Retrieved from <http://dx.doi.org/10.14221/ajte.2016v41n3.3>
- Slavin, R. E. (1990). *Cooperative Learning : Theory, Research and Practice*. New Jersey: Prentice - Hall.
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative Learning*. 2nd ed. USA: Allyn and Bacon.
- Steinagel, L. O. (2006). The Effects of Reading and Reading Strategy Training on Lower Proficiency Level second Language Learners. *Dissertation Abstracts International.*, 66(11), 230–240.
- Stevens Robert, J. & Slavin, R. (1995). Effects of a Cooperative Learning Approach in Reading and Writing on Academically Handicapped and No handicapped Students. *Elementary School Journal*, 95(3), 241–262.
- Swartz, M. (1980). Sensory Screening of Synthetic Sweeteners Using Time-Intensity Evaluations. *Food Science*, 45(3), 78–89.
- Taylor, L. (1984). Assessing and Interpreting the Spatial Distributions of Insect Populations Article. *Annual Review of Entomology*, 29(1), 321–357.
- Valette, R. (1977). *Modern Language Testing*. New York: Harcourt Brace Jovanovich Inc.
- Vaughan, W. (2016). Efficacy of Pharmacokinetics-Directed Busulfan, Cyclophosphamide, and Topside Conditioning and Autologous Stem Cell Transplantation for Lymphoma: Comparison of a Multicenter Phase II Study and CIBMTR Outcomes. *Biol Blood Marrow Transplant.*, 22(7), 1197–1205.

- Wenjing, Z. (2011). The Effects of Cooperative Learning on Improving College Students' Reading Comprehension. *Theory & Practice in Language Studies*, 1(8), 986–989.
- Widdowson, H. G. (1987). The Roles of Teacher and Learner. *ELT Journal*, 41(2), 83–88.
- Zamel, V. (1982). Writing: The Process of Discovering Meaning. *First Published*, 16(2), 195–209.
- Zuber-Sterritt, O. (1992). *Action Research in Higher Education: Examples and Reflections*. United States of America: United Kingdom.

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ
เทคนิค STAD ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

แผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิค STAD

แผนจัดการเรียนรู้ที่ 5

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

เรื่อง My collections

เวลา 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ต1.1 ป 6/1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน

ต1.1 ป 6/2 อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทกลอนสั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ต1.2 ป 6/2 ใช้คำสั่ง คำขอร้อง คำขออนุญาต และให้คำแนะนำ

2. สาระสำคัญ / ความคิดรวบยอด

การปฏิบัติตามคำสั่งขั้นตอนเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต การฝึกการอ่านคำสั่ง ขั้นตอนจึงเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน รวมทั้งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์สำนวนที่มีลักษณะเฉพาะจากคำสั่ง และขั้นตอนการปฏิบัติต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

3. ตัวชี้วัด / จุดประสงค์การเรียนรู้

3.1 จุดประสงค์ปลายทาง

ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำในสังคม

3.2 จุดประสงค์นำทาง

3.2.1 อ่านออกเสียงและบอกความหมายของคำศัพท์ที่กำหนดให้ได้ถูกต้อง

3.2.2 อ่านคำสั่งและจับคู่รูปภาพได้

3.2.3 อ่านวิธีการทำและตอบคำถามได้

3.2.4 อ่านคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งได้

4. สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้แกนกลาง

4.1 บทความ - We love Turtles

4.2 คำศัพท์ - mug ,T-shirt , bag , pillow, turtle doll

4.3 โครงสร้างทางภาษา

T :What is your collection?

SS : My collection is..... .

T : How long have you collected them ?

SS : I have collected them since

4.4 Function : Ask and answer

5. สื่อและแหล่งเรียนรู้

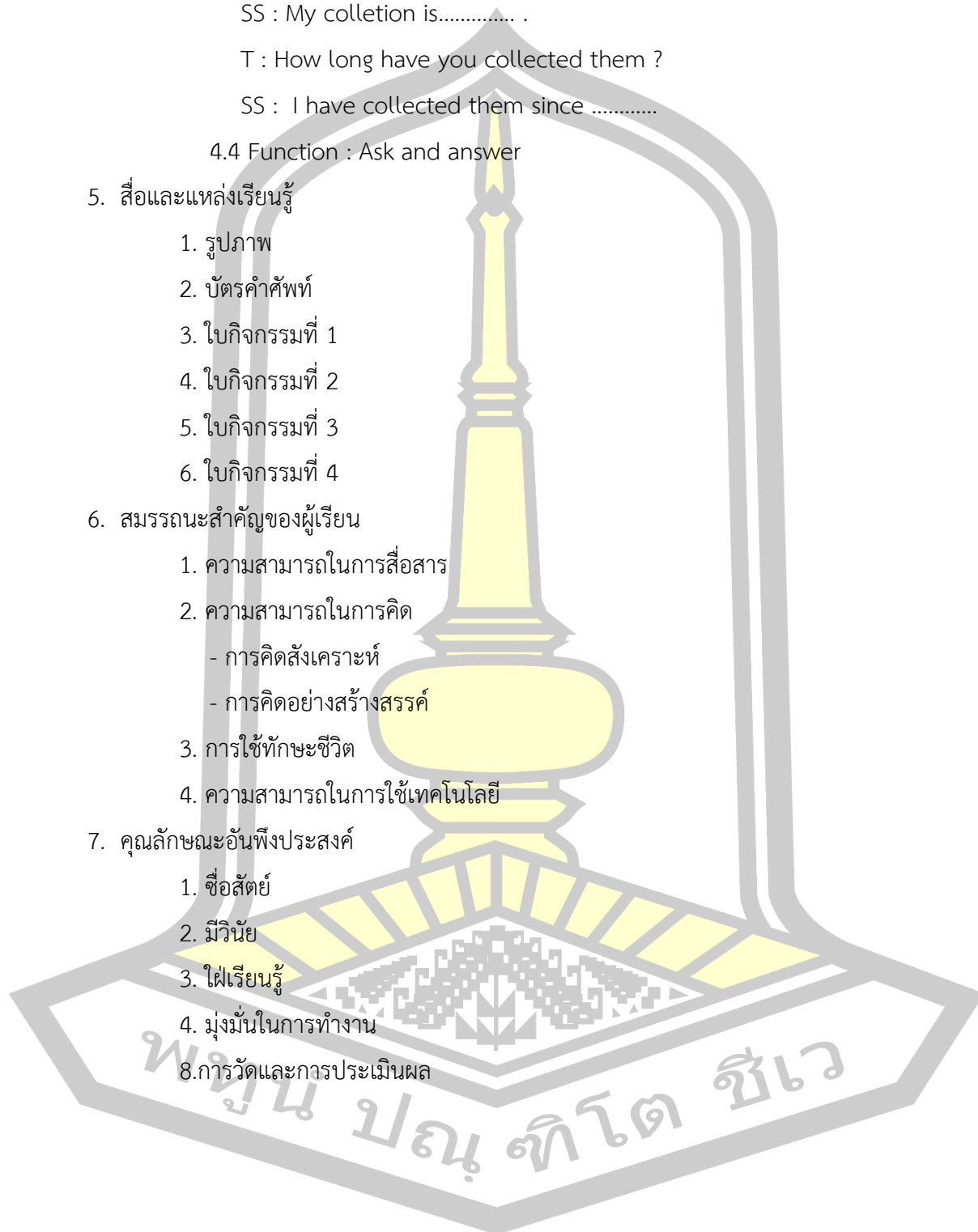
1. รูปภาพ
2. บัตรคำศัพท์
3. ใบกิจกรรมที่ 1
4. ใบกิจกรรมที่ 2
5. ใบกิจกรรมที่ 3
6. ใบกิจกรรมที่ 4

6. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการคิด
 - การคิดสังเคราะห์
 - การคิดอย่างสร้างสรรค์
3. การใช้ทักษะชีวิต
4. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

7. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

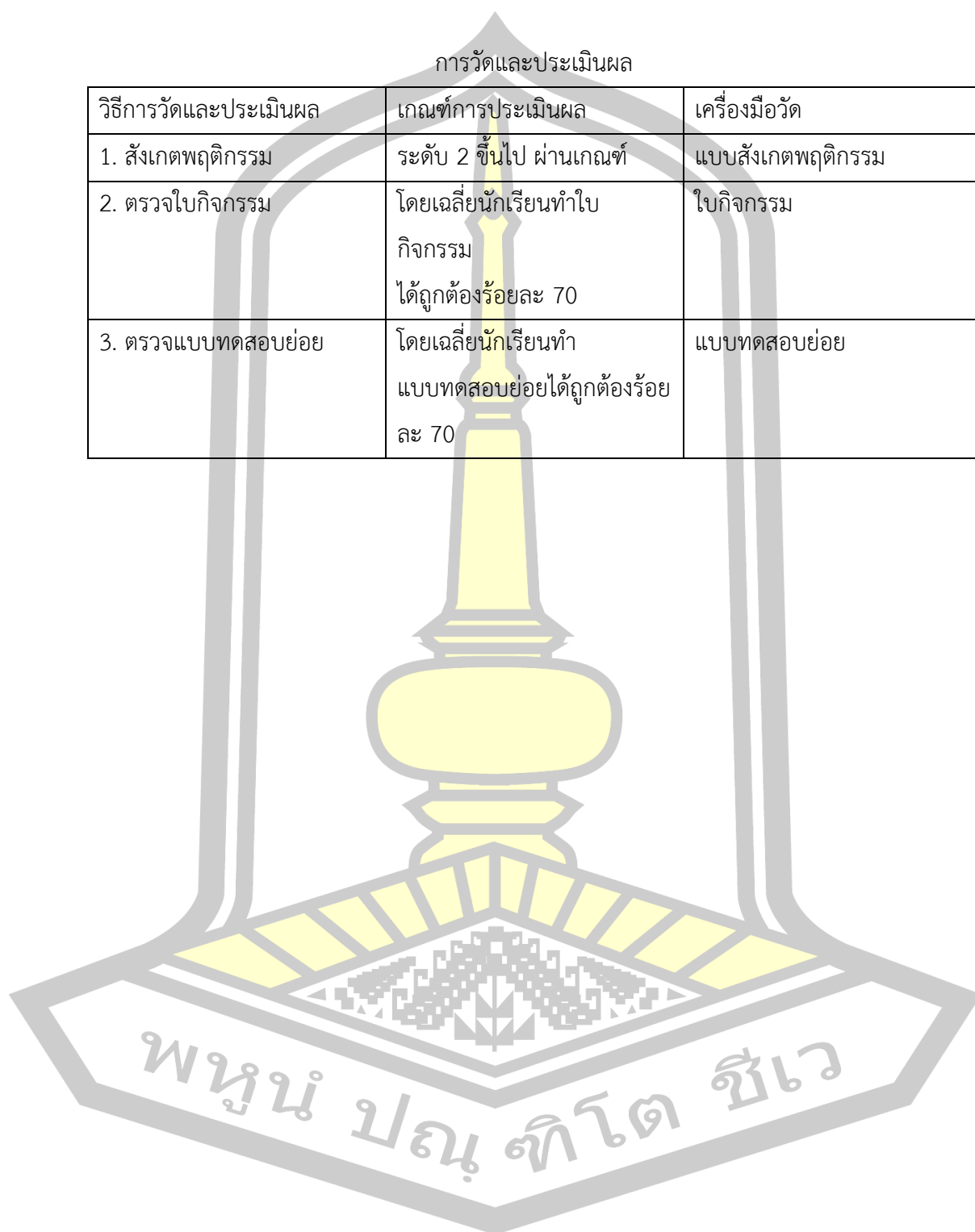
1. ซื่อสัตย์
2. มีวินัย
3. ใฝ่เรียนรู้
4. มุ่งมั่นในการทำงาน
8. การวัดและการประเมินผล

8. เครื่องมือที่ใช้วัดผลประเมินผล

การวัดและประเมินผล

วิธีการวัดและประเมินผล	เกณฑ์การประเมินผล	เครื่องมือวัด
1. สังเกตพฤติกรรม	ระดับ 2 ขึ้นไป ผ่านเกณฑ์	แบบสังเกตพฤติกรรม
2. ตรวจใบกิจกรรม	โดยเฉลี่ยนักเรียนทำใบกิจกรรม ได้ถูกต้องร้อยละ 70	ใบกิจกรรม
3. ตรวจแบบทดสอบย่อย	โดยเฉลี่ยนักเรียนทำแบบทดสอบย่อยได้ถูกต้องร้อยละ 70	แบบทดสอบย่อย

กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ STAD

ขั้นที่ 1 ขั้นสอน

1. นักเรียนดูภาพของสะสมต่าง ๆ ที่ครูติดไว้หน้ากระดานและถามนักเรียนว่า
T: What is your collection? นักเรียนตอบ My collection is.....
T: How long have you collected them? นักเรียนตอบ I have collected them since
2. ครูแจกบัตรคำศัพท์ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มจากนั้นให้นักเรียนนำบัตรคำศัพท์ไปใส่ให้ตรงกับภาพบนกระดาน
3. นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ติดบนกระดานพร้อมทั้งตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 2 ขั้นทบทวนความรู้เป็นกลุ่ม

4. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 คน โดยความสามารถ เก่ง ปานกลางและ อ่อน ตามอัตราส่วน 1 : 2 : 1
5. ครูแจกใบกิจกรรมที่ 1 ให้นักเรียนทุกกลุ่มศึกษาคำศัพท์ อ่านออกเสียงคำศัพท์ตาม แล้วอ่านข้อความและตอบคำถาม

ขั้นที่ 3 ขั้นทดสอบย่อย

6. ครูแจกใบกิจกรรมที่ 2 (passage) ครูอ่านออกเสียงบทอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วนักเรียนอ่านตาม
7. ให้แต่ละกลุ่มอ่านบทอ่านจนคล่อง แล้วให้แต่ละกลุ่มผลัดกันอ่านผลัดกันฟังหากเพื่อนอ่านผิดก็ช่วยกันแก้ไข โดยครูคอยเดินสังเกตและให้ความช่วยเหลือ
8. ครูถามคำถามเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน
1. What is Joyce collection?
2. How long have Joyce collected them?
9. ครูแจกใบงานใบที่ 3 ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำใบกิจกรรมที่ 3 ร่วมกันเขียนประโยค 5 ประโยคเกี่ยวกับของสะสมของตนเอง ใช้พจนานุกรมช่วยให้ได้เรียนรู้คำใหม่ ๆ
- ขั้นที่ 4 ขั้นหาคะแนนพัฒนาการ
10. ครูให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำใบกิจกรรมที่ 4 ร่วมกันโดยช่วยกันแต่งประโยคตามคำที่กำหนดให้

ขั้นที่ 5 ขั้นให้รางวัลกลุ่ม

11. ครูตรวจให้คะแนนใบงานของนักเรียนแต่ละคนและนำคะแนนมารวมกันเพื่อเป็นคะแนน ของกลุ่ม
12. ครูให้รางวัลแก่กลุ่มที่ได้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

กลุ่มใดได้คะแนนในระดับใดได้แก่

คะแนน 90 %	ขึ้นไปได้เป็น	Super Team
คะแนน 80 – 90 %	ได้เป็น	Great Team
คะแนน 70 – 79%	ได้เป็น	Good Team
คะแนน 69	ลงมาได้เป็น	General Team

บันทึกผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

แนวทางในการแก้ปัญหาและการพัฒนา

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

ครูผู้สอน

(นางสาวญาณินทร ไชยสงค์)

...../...../.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการอ่าน

หลักการสังเกตการสังเกตครั้งนี้ทำการสังเกตเป็นกลุ่มโดยครูผู้สอนจะเป็นผู้สังเกตตามเกณฑ์ดังนี้

3 หมายถึง ดีเยี่ยม

2 หมายถึง ดี

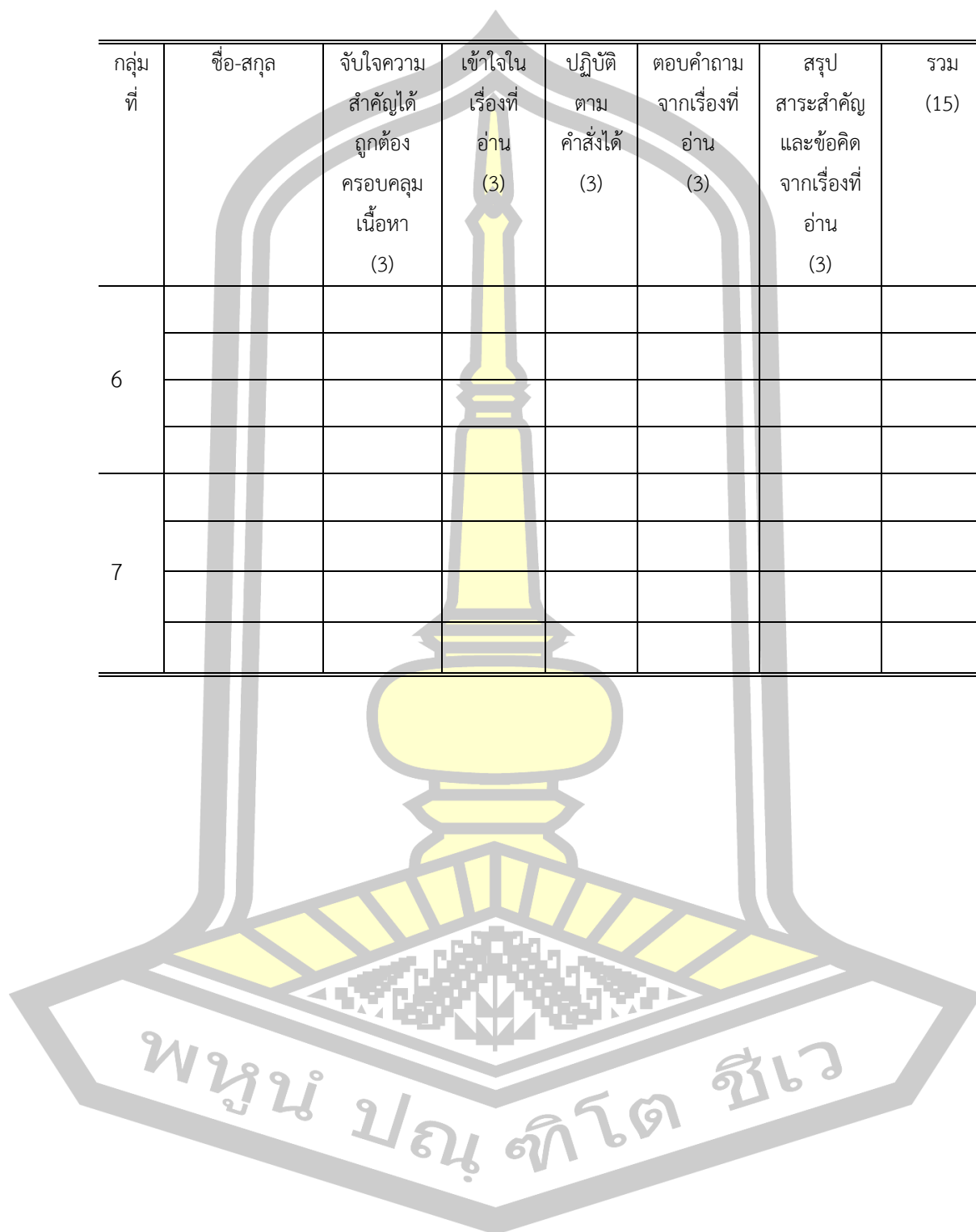
1 หมายถึง พอใช้

0 หมายถึง ต้องปรับปรุง

กลุ่ม ที่	ชื่อ-สกุล	จับใจความ สำคัญได้ ถูกต้อง ครอบคลุม เนื้อหา (3)	เข้าใจใน เรื่องที่ อ่าน (3)	ปฏิบัติ ตามคำสั่ง ได้ (3)	ตอบ คำถาม จากเรื่องที่ อ่าน (3)	สรุป สาระสำคัญ และข้อคิดจาก เรื่องที่อ่าน (3)	รวม (15)
1							
2							
3							
4							
5							

(ต่อ)

กลุ่ม ที่	ชื่อ-สกุล	จับใจความ สำคัญได้ ถูกต้อง ครอบคลุม เนื้อหา (3)	เข้าใจใน เรื่องที่ อ่าน (3)	ปฏิบัติ ตาม คำสั่งได้ (3)	ตอบคำถาม จากเรื่องที่ อ่าน (3)	สรุป สาระสำคัญ และข้อคิด จากเรื่องที่ อ่าน (3)	รวม (15)
6							
7							

คำอธิบายการสังเกตพฤติกรรม

รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้	ระดับคุณภาพ
1. จับใจความสำคัญได้ ถูกต้อง ครบคลุมเนื้อหา	จับใจความสำคัญได้ถูกต้อง ครบคลุม เนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์	3 คะแนน
	จับใจความสำคัญได้ถูกต้อง แต่ไม่ ครบคลุมเนื้อหา	2 คะแนน
	จับใจความสำคัญได้ แต่ไม่ค่อยถูกต้อง	1 คะแนน
	ไม่สามารถจับใจความสำคัญได้	0 คะแนน
2. เข้าใจในเรื่องที่อ่าน	เข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง ชัดเจน	3 คะแนน
	เข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง แต่ไม่ชัดเจน	2 คะแนน
	พอเข้าใจในเรื่องที่อ่านบ้าง	1 คะแนน
	ไม่เข้าใจในเรื่องที่อ่าน	0 คะแนน
3. ปฏิบัติตามคำสั่งได้	ปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง	3 คะแนน
	ปฏิบัติตามคำสั่งได้ค่อนข้างถูกต้อง	2 คะแนน
	ปฏิบัติตามคำสั่งได้บ้าง	1 คะแนน
	ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้	0 คะแนน

คำอธิบายการสังเกตพฤติกรรม

รายการประเมิน	พฤติกรรมบ่งชี้	ระดับคุณภาพ
4. ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน	ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ครบถ้วนสมบูรณ์	3 คะแนน
	ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้ค่อนข้างสมบูรณ์	2 คะแนน
	ตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้บ้าง	1 คะแนน
	ไม่สามารถตอบคำถามจากเรื่องที่อ่านได้	0 คะแนน
5. สรุปสาระสำคัญและข้อคิดจากเรื่องที่อ่าน	สรุปสาระสำคัญและข้อคิดจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง ครอบคลุมเนื้อหาครบถ้วนสมบูรณ์	3 คะแนน
	สรุปสาระสำคัญและข้อคิดจากเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง แต่ไม่ครอบคลุมเนื้อหา	2 คะแนน
	สรุปสาระสำคัญและข้อคิดจากเรื่องที่อ่านได้ แต่ไม่ค่อยถูกต้อง	1 คะแนน
	ไม่สามารถสรุปสาระสำคัญและข้อคิดจากเรื่องที่อ่านได้	0 คะแนน

(.....)

นางสาวญาณินทร ไชยสงค์

ผู้สังเกต

(ต่อ)

เลข ที่	ชื่อ-สกุล	โครงสร้าง วิทยากร (3)			การใช้ภาษา (3)			ลำดับเรื่องการเขียน (3)			ความเป็นระเบียบ (2)			รูปแบบ (2)		ความเหมาะสมและ สอดคล้องของเนื้อหา (2)		รวม
		3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	2	1	2	1	
22																		
23																		
24																		
25																		
26																		
27																		
28																		

ลงชื่อผู้ประเมิน

(นางสาวณณณิทร ไชยสงค์)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ระดับคุณภาพ

15 – 13 คะแนน หมายถึง ดีมาก

12 – 10 คะแนน หมายถึง ดี

9 – 7 คะแนน หมายถึง พอใช้

6 – 4 คะแนน หมายถึง ปรับปรุง

เกณฑ์การประเมินได้คะแนนรวม 7 คะแนน ขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์

เกณฑ์การให้คะแนนผลงานนักเรียน (15 คะแนน)

ก. โครงสร้างไวยากรณ์ (3 คะแนน)

- 3 คะแนน หมายถึง ไวยากรณ์/การสะกดคำ/เครื่องหมายต่างๆถูกต้องทุกประโยค
- 2 คะแนน หมายถึง มีที่ผิดมากในเรื่องไวยากรณ์/การสะกดคำเครื่องหมายต่างๆ
- 1 คะแนน หมายถึง เขียนลำดับคำตามไวยากรณ์ผิด สะกดคำผิด ใช้เครื่องหมายต่างๆผิด/ไม่เขียน

ข. การใช้ภาษา (3 คะแนน)

- 3 คะแนน หมายถึง ใช้คำสละสลวยเล่าเรื่องตรงประเด็น
- 2 คะแนน หมายถึง เล่าเรื่องไม่ตรงประเด็นและใช้คำศัพท์ผิดความหมายที่ต้องการสื่อ
- 1 คะแนน หมายถึง เล่าเรื่องไม่ตรงประเด็น เขียนสื่อความไม่ตรงตามคำสั่ง ใช้คำผิด/ไม่เขียน

ค. ลำดับเรื่องการเขียน (3 คะแนน)

- 3 คะแนน หมายถึง ลำดับเรื่องอย่างมีขั้นตอนทำให้เรื่องสื่อได้อย่างน่าสนใจ
- 2 คะแนน หมายถึง เนื้อเรื่องขาดตอนทำให้ไม่น่าสนใจ
- 1 คะแนน หมายถึง เนื้อเรื่องขาดตอน/ลำดับเรื่องไม่ต่อเนื่อง/วกวน/ไม่ได้ใจความ/ไม่เขียน

ง. ความเป็นระเบียบ (2 คะแนน)

- 2 คะแนน หมายถึง ผลงานสะอาดเป็นระเบียบแสดงถึงความตั้งใจในการทำงาน
- 1 คะแนน หมายถึง ผลงานขาดความเป็นระเบียบมีรอยชดลบ

จ. รูปแบบ (2 คะแนน)

- 2 คะแนน หมายถึง ผลงานได้ถูกต้องตามรูปแบบที่กำหนด
- 1 คะแนน หมายถึง ผลงานไม่ถูกต้องตามรูปแบบที่กำหนด/ไม่เขียน

ฉ. ความเหมาะสมและสอดคล้องของเนื้อหา (2 คะแนน)

- 2 คะแนน หมายถึง ผลงานความเหมาะสมและสอดคล้องของเนื้อหา
- 1 คะแนน หมายถึง ผลงานไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับเนื้อหา/ไม่เขียน

ใบกิจกรรมที่ 1

We love Turtles

Mug

T-shirt

bag

pillow

turtle doll

Owners : Annie, Kate, Jack

How to get : Buying them, our birthday presents.

Reasons for collecting : We like turtles. They have beautiful shells and have long lives.

How well did you read?

What is the name of the exhibition?

What is the exhibition about?

How many collections are displayed?

Why do people like collecting things?

5. Do you have any collections?

☐

Yes, I do.

☐

No, I don't.

How much do you know about words?

Miniatures

gift

Present

things shown publicly

furniture

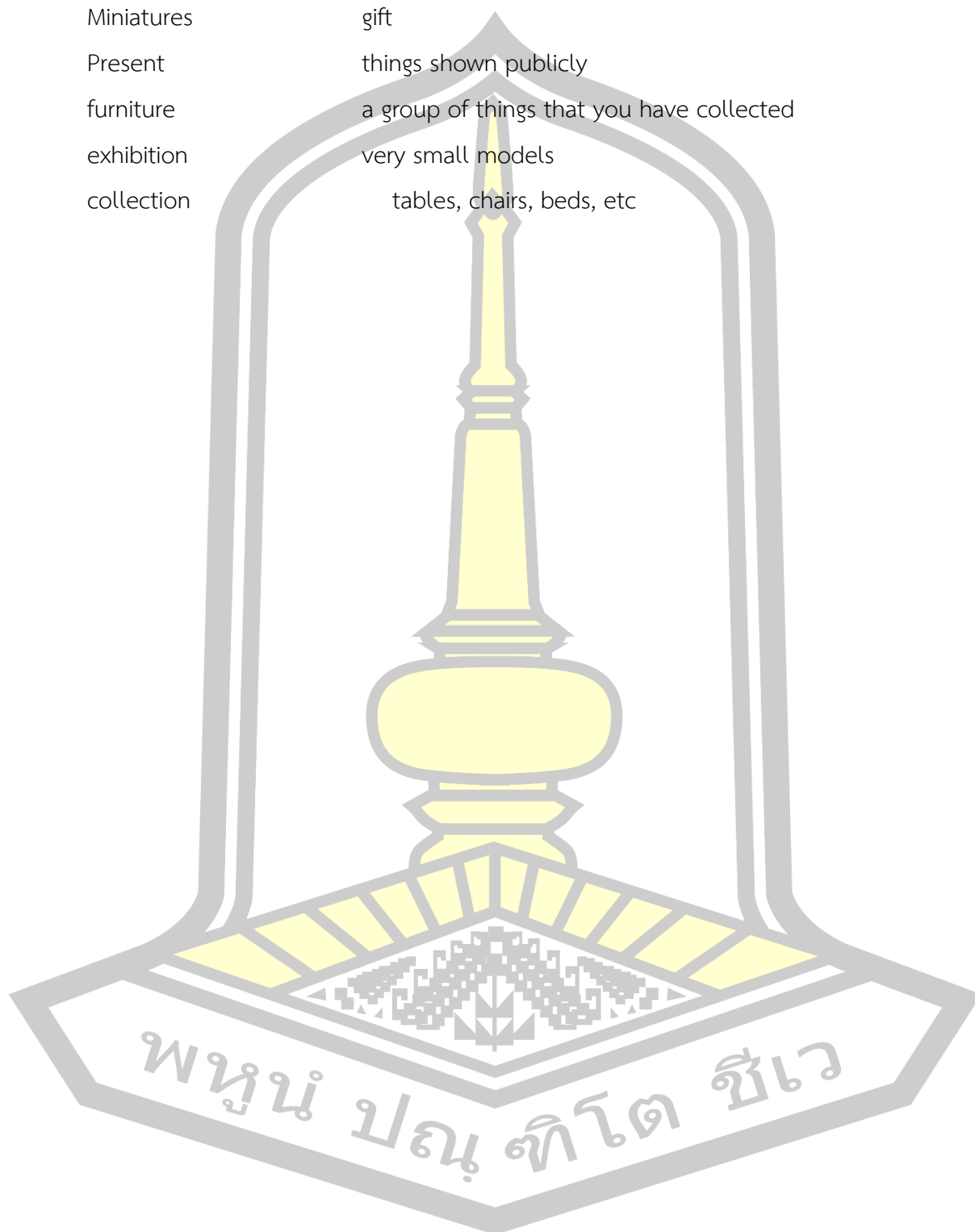
a group of things that you have collected

exhibition

very small models

collection

tables, chairs, beds, etc

ใบกิจกรรมที่ 2

Joyce is interested in collecting miniatures. Tara, her cousin, has collected them for a long time. So Joyce is going to visit Tara, to see her collection.

Joyce: Hi, Tara. How are you?

Tara : I'm OK.

Joyce : I know that you have collected many things. May I have a look?

Tara : With pleasure. This way, please.

Joyce: Wow! Wonderful! How long have you collected these miniatures?

Tara : For five years. Let me show them to you. Here are the Thai dolls, Thai house, furniture, kitchenware and desserts.

Joyce: Where did you get them?

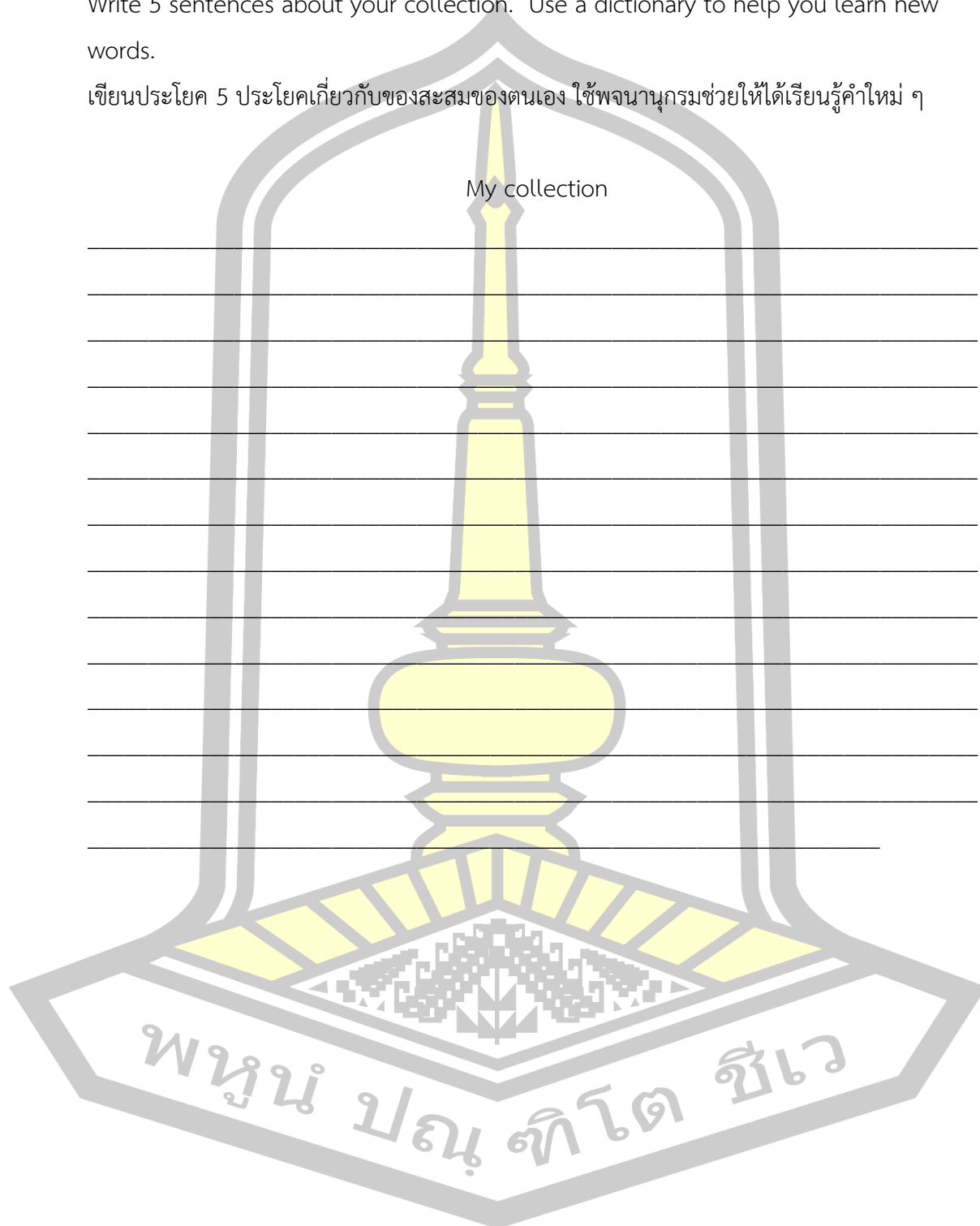
Tara : From many places. When I went to the miniature shops, I bought them. They are rather than expensive, but they made me happy and I have learned a lot from my collections.

ใบกิจกรรมที่ 3

Write 5 sentences about your collection. Use a dictionary to help you learn new words.

เขียนประโยค 5 ประโยคเกี่ยวกับของสะสมของตนเอง ใช้พจนานุกรมช่วยให้ได้เรียนรู้คำใหม่ ๆ

My collection

ใบกิจกรรมที่ 4

Read and make sentences

Toy car

Camera

Pencils

Toy giraffe

Robot

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

พูน ปณ ทิโต ชีเว

แบบทดสอบท้ายแผน ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง 1. แบบทดสอบส่วนที่ 1 เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือกจำนวน 5 ข้อโดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดจากตัวเลือก a, b, c และ d

2. แบบทดสอบส่วนที่ 2 เป็นแบบอัตนัยเขียนบรรยายจำนวน 1 ข้อ

3. ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบทั้งหมด 30 นาที จำนวน 6 ข้อทั้งหมด 10 คะแนน

- ทดสอบความสามารถด้านการอ่านจำนวน 5 ข้อ 5 คะแนน

- ทดสอบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษจำนวน 1 ข้อ 10 คะแนน

Direction: Choose the best answer

Manida collects coins. She keeps it in a book. Her hobby is collecting coins. Arun collects shells. He keeps it in a box. Collecting shell is his hobby. Mark's hobby is photography. He keeps it in his free time. He keeps them in his albums. Jane collects dried plants. She keeps it in a free time. Her hobby is collecting dried plants. Pamela also has a hobby. She takes postcards and takes them in albums. Taking postcards is her hobby.

1. Where does Manida take her coins in?

a. in a book	b. in a box
c. in an album	d. in a bag

2. Who collects shells?

a. Manida	b. Arun
c. Pamela	d. Mark

3. Collecting dried plants is _____ hobby.

a. Manida's	b. Pamela's
c. Mark's	d. Jane's

4. Where does Pamela take her postcards in?

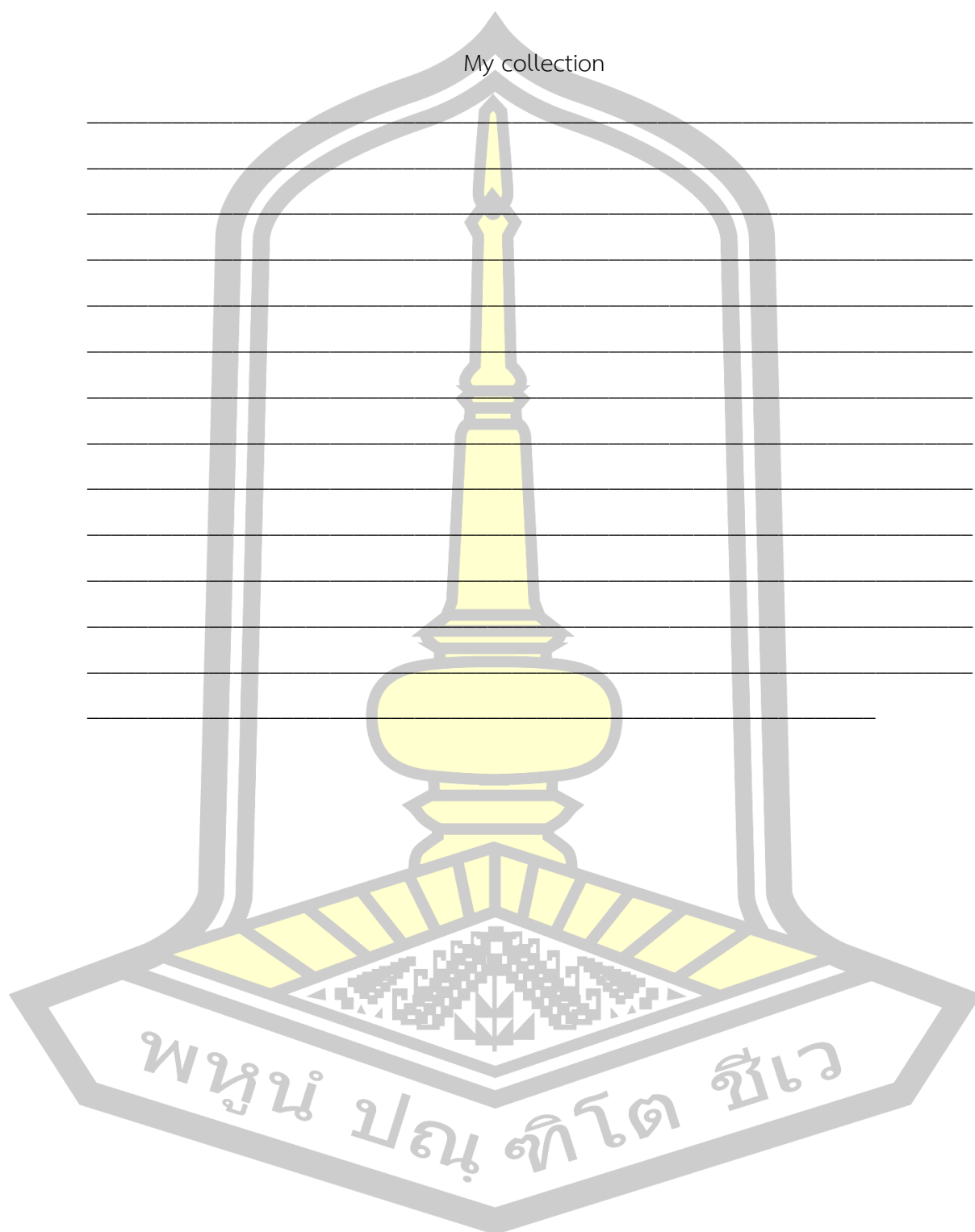
a. albums	b. a book
c. a book case	d. a box

5. What does Manida collect?

a. shells	b. coins
c. dried plants	d. postcards

Write sentence about your collection. เขียนประโยคเกี่ยวกับของสะสมของตนเอง

My collection

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการ
เรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทำวงจรที่ 3

แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

- คำชี้แจง 1. แบบทดสอบนี้มีทั้งหมด 30 ข้อ 30 คะแนน ให้เวลา 1 ชั่วโมง 30 นาที
2. ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย x ในช่อง a, b, c หรือ d ที่นักเรียนเห็นว่าเป็นข้อที่ถูกต้องในกระดาษคำตอบ

Reading Test

Passage 1 Read the story and answer the questions. (No. 1 - 2)

These people are having a picnic. They'll need sandwiches, cake, bananas and apples. The woman is going to feed her baby a bottle of milk, and her husband is frying some food over the stove.

1. What is the opposite of word "husband"?

a. wife	b. niece
c. nephew	d. woman
2. What is the woman going to do?

a. eating a cake	b. frying some food
c. feeding a baby	d. singing a song

Passage 2 Read the story and answer the questions. (No. 3 - 5)

My house is big. There are nine rooms. A kitchen, a living room, a dining room, and a bathroom are on the first floor. There are three bed rooms and two bathrooms on the second floor. There are three televisions, two computers. There is a telephone in the living room and in the kitchen and all three bedrooms.

3. How many bathroom are there in the house?

a. There are two bathrooms.	b. There are three bathrooms.
c. There are four bathrooms.	d. There are five bathrooms.
4. Which room is not on the first floor?

a. A bedroom.	b. A bathroom.
c. A kitchen.	d. A living room.

5. Which sentence is not true?

- a. There are nine room in this house.
- b. There are three bedrooms on the second floor.
- c. There is a telephone in the bathroom.
- d. There are three televisions and two computers.

Passage 3 Read the story and answer the questions. (No. 6 - 9)

On Saturday, Dang gets up at 9 o' clock. Then he reads newspaper before he has breakfast in the kitchen at 9.30. After his breakfast, he telephones his mother in Chonburi.

In the afternoon, at 3.00, Dang plays tennis with his sister and after that, they eat dinner in a restaurant. At 6.00, Dang swims for two hours and then he rides the bike to his brother's house. They talk and listen to music together. Dang watches television in the evening and drinks a glass of soy milk, He goes to bed at midnight.

6. Where does Dang have breakfast?

- a. In the kitchen.
- b. In the bedroom.
- c. In the living room.
- d. In his brother's house.

7. How long does Dang swim?

- a. One hour
- b. Three hours
- c. Two hours
- d. Four hour

8. What does Dang drink in the evening?

- a. Wine
- b. Beer
- c. Soy milk
- d. Water

9. What time does Dang go to bed?

- a. 11 pm.
- b. 12.00 pm.
- c. 1.00 am.
- d. 2 a.m.

Passage 4 Read the story and answer the questions. (No. 10 - 12)

Penguins are flightless birds. They cannot fly, but they are very good at swimming. When they swim, their wings push them at a speed up to 25 miles per hour. They can swim faster than human. They live only in the southern hemisphere. The emperor penguins is 4 feet high when it stand up and weighs about 40 pounds or 18 kilograms.

10. Where do the penguins live?

- a. Northern hemisphere.
- b. Southern hemisphere.
- c. Western hemisphere.
- d. Eastern hemisphere.

11. Which sentence is true?

- a. Penguin can fly.
- b. Penguin can fly, but they cannot swim.
- c. Penguin can swim, but they cannot fly.
- d. Penguin can swim and fly.

12. Which sentence is false?

- a. The emperor penguin is 4 feet high.
- b. Penguins are flightless birds.
- c. Penguins can swim faster than human.
- d. Penguins can swim slower than human.

Passage 5 Read the story and answer the questions. (No. 13 - 16)

On Sunday when Jittra was shopping, she found a green wallet. Inside were several banknotes. She went to the Information Counter at the shopping mall. "I have just found this wallet on the floor," she said. The security guard counted the money. Then, the manager announced over the loud speaker that a green wallet had been found. Soon, a woman rushed to the counter and said "I think that is my wallet. Here is my identity card." The card matched the information in the wallet. She said smiling, "Thank you for your honesty."

13. What did Jittra find?

- a. A red wallet.
- b. A green wallet.
- c. A blue wallet.
- d. A green bag.

14. What did she do after she found a green wallet?

- a. She went to the police station.
- b. She went to the Information Counter at the shopping mall.
- c. She went to the department store.
- d. She gave it to the owner.

15. Who counted the money?

- a. Jittra
- b. The manager
- c. A woman
- d. The security guard

16. What happened after the woman got the wallet?

- a. The woman ignored Jittra.
- b. The woman thanked Jittra.
- c. The woman celebrated.
- d. The woman went back home.

Passage 6 Read the story and answer the questions. (No. 17 - 21)

I am Mr. Somchai Pimai. I was born on Saturday 9th May 1970. My hometown is in Nakhonrajsrima and now I live at 701 Suriyauthai Pimai Nakhonrajsrima. My identify card number is 35532421. I am married with 2 children. I graduated from Khonkaen University with Engineering Degree. On Sunday morning, I offer food to monks and go playing football in the afternoon. I want to apply for the position of Computer Engineering.

17. Where was Somchai's born?

- a. Bangkok
- b. Khonkaen
- c. Lopburi
- d. Nakhonrajsrima

18. What is Somchai's Religions ?

- a. Buddhism
- b. Christianity
- c. Muslim
- d. Zen

19. What is Somchai's Nationality ?

- a. Thai
- b. Chinese
- c. American
- d. English

20. What is Somchai's hobbies ?

- a. swimming
- b. playing basketball
- c. play games
- d. playing football

21. What is Somchai's status ?

- a. Windowed
- b. Single
- c. Married
- d. Separated

Passage 7 Read the story and answer the questions. (No. 22 - 26)

This is my family tree. My family has nine people; my grandfather is head of the family. His name is John. He is seventy year old. His wife's name is Mary and she is my grandmother. We call her granny. My grandparent's son is my father. His name is Nick. He is very kind and I love him very much. My mother's name is Anna. She takes care of all of us. She doesn't work now. She is a housewife. My mother has got a younger sister. My aunt is twenty and she has got a little baby. His name is Max. We love him very much! My cousin is very funny. Rita's husband is from Spain. He is thirty. Diego is a doctor. My sister name's Sue. She is twelve. I am twelve too. We are twin and take off our father. We are very similar. He's got red hair and freckles. So have we! We all adore our pet. This is a brown and white dog – SNOOPY!

22. How many people are there in John's family?

- a. eight
- b. nine
- c. ten
- d. eleven

23. Who is Thomas's grandfather?

- a. John
- b. Snoopy
- c. Nick
- d. Max

24. What is Rita's husband?

- a. a doctor
- b. a teacher
- c. a businessman
- d. a policeman

25. What is their pet?

- a. a cat
- b. a dog
- c. a bird
- d. a monkey

26. Who is his mother?

- a. Mary
- b. Rita
- c. Anna
- d. Sue

Passage 8 Read the story and answer the questions. (No. 27 - 30)

The story of Thanksgiving started in 1760. Some English people sailed to America in a small ship. They were Pilgrims and the ship was the Mayflower. They wanted to start a new life in America. The Pilgrims arrived in America. It rained and snowed, but the Pilgrims loved America. The Native Americans helped and showed them how to plant their corn, wheat and barley. When spring arrived, there was lots of good food. In autumn there was a big party to give to God for good food with the Native Americans and the Pilgrims. They cooked turkey as one of the main dishes. Now Thanksgiving is an American national holiday. People in the United States celebrate Thanksgiving on the fourth Thursday in November. They eat turkey and special pie made from pumpkin, to remember the Pilgrims.

27. What did the Pilgrims want?

- a. They wanted to start a new friend.
- b. They wanted to start a new house.
- c. They wanted to start a new ship.
- d. They wanted to start a new life.

28. When did the Pilgrims have a big party with the Native Americans?

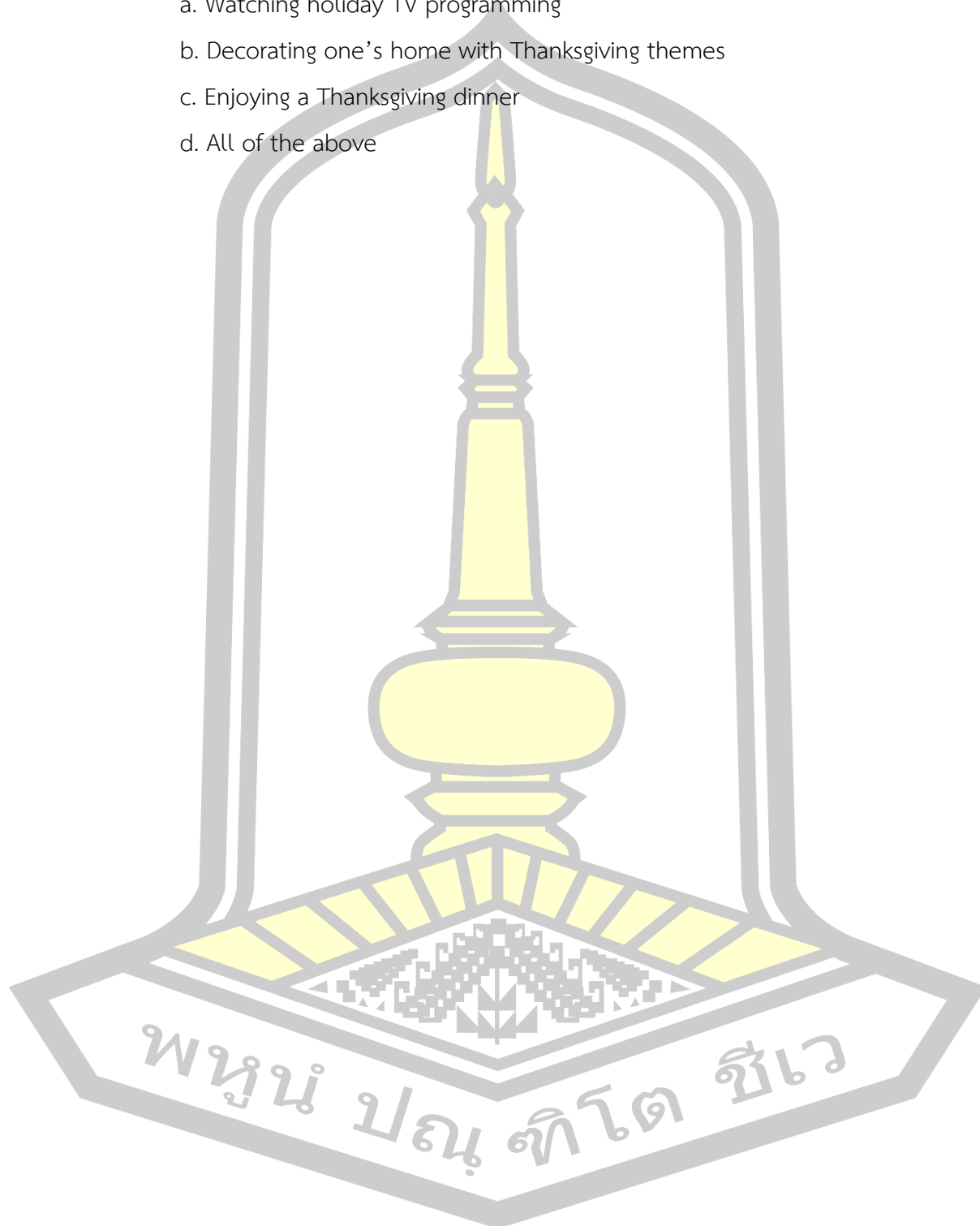
- a. autumn
- b. rainy
- c. snowy
- d. spring

29. When do people in the United States celebrate Thanksgiving?

- a. the fourth Thursday in November
- b. the fourth Thursday in December
- c. the fourth Tuesday in November
- d. the first Thursday in November

30. How is Thanksgiving celebrated?

- a. Watching holiday TV programming
- b. Decorating one's home with Thanksgiving themes
- c. Enjoying a Thanksgiving dinner
- d. All of the above

Writing Test

Part1 Look and write ten sentences to describe the picture.

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

7. _____

8. _____

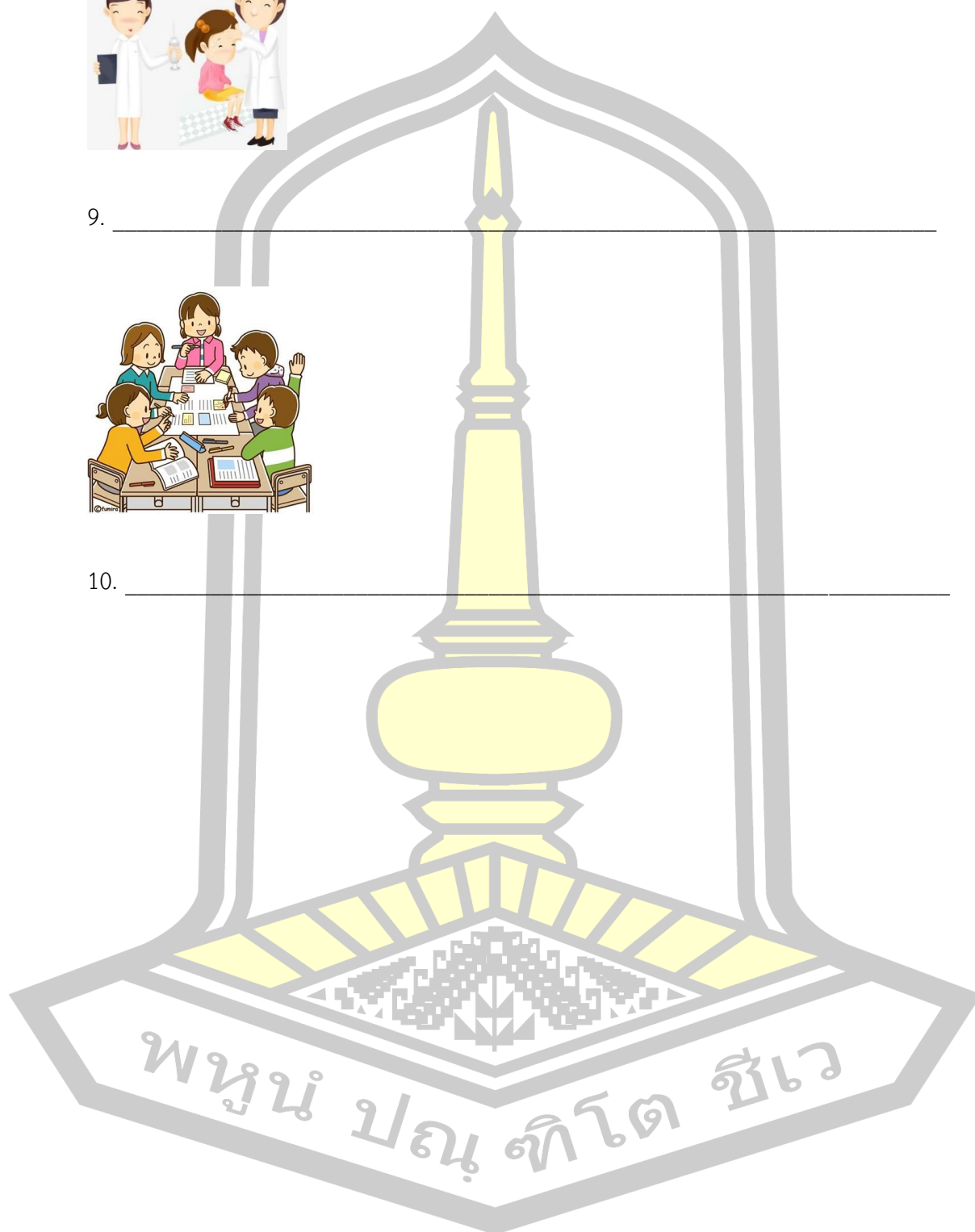
ปณฺ ทัต ชีเว

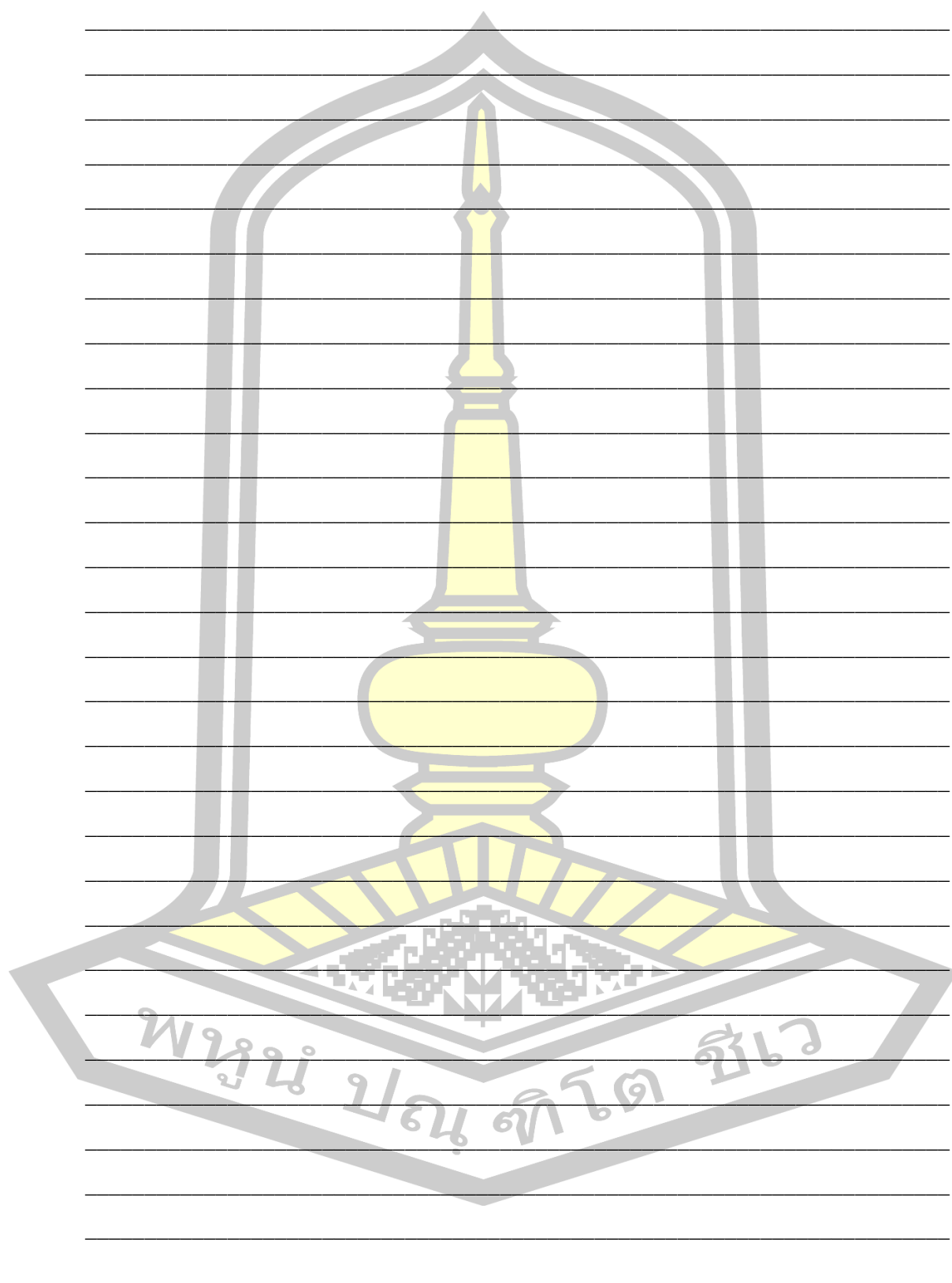
9. _____

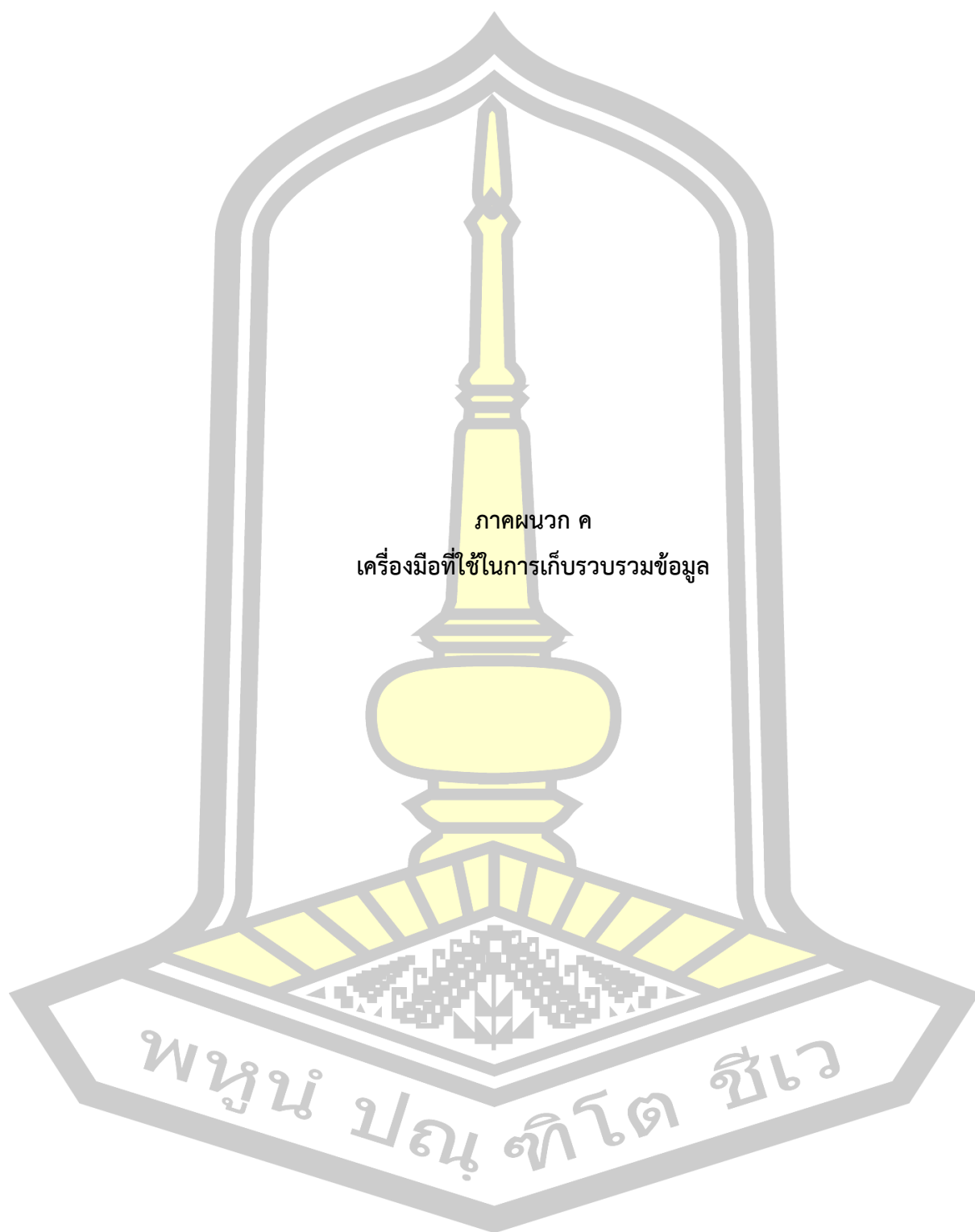

10. _____

Part2 Write about your family. (40-50 words)

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

พหุ ประยูร จิต ชีวะ

แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

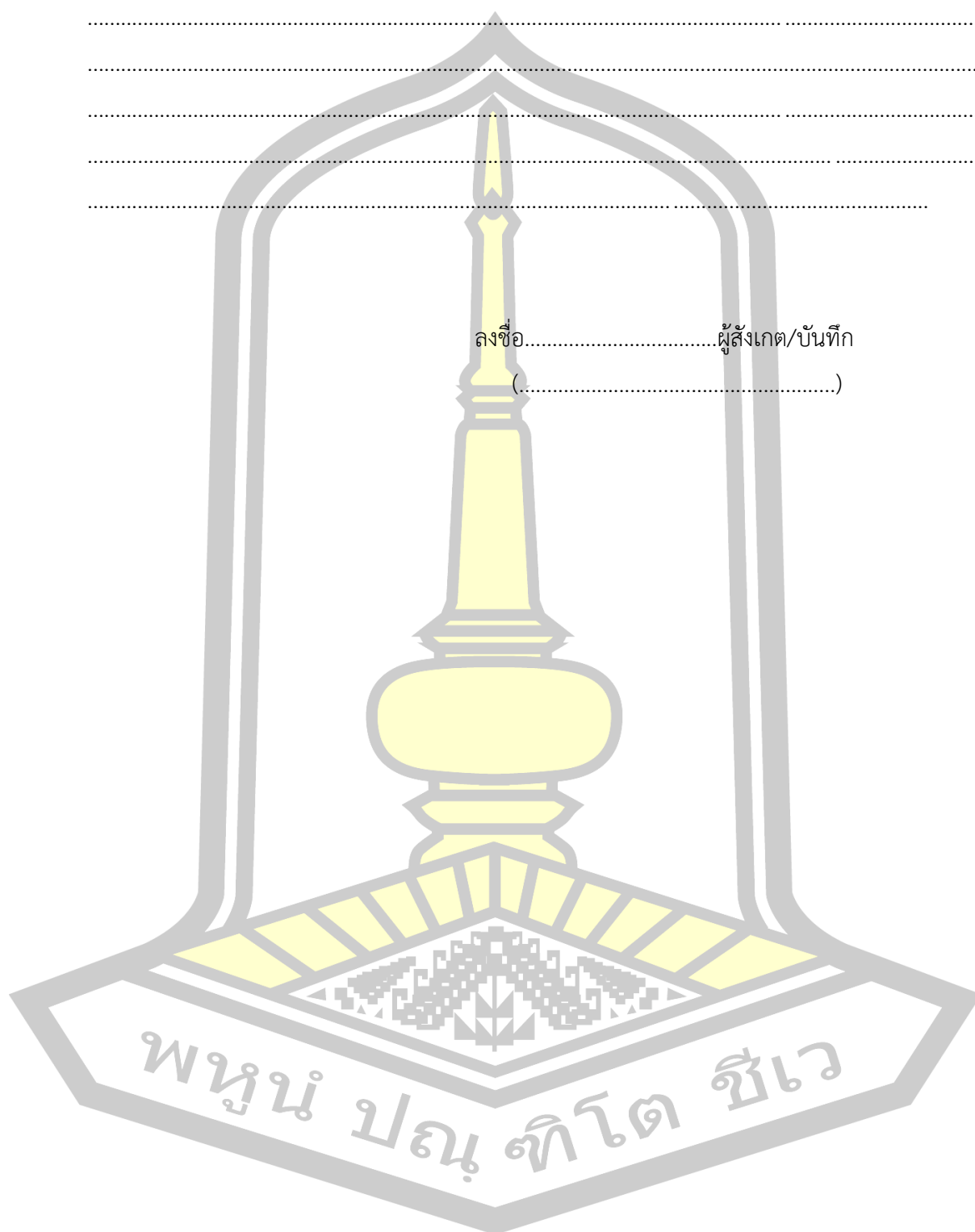
ชื่อผู้สอน..... วงจรปฏิบัติการที่..... แผนการจัดการเรียนรู้ที่.....

เรื่อง..... วันที่... เดือน พ.ศ. เวลา.....

คำชี้แจง แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนฉบับนี้ สร้างขึ้นเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ขณะจัดเรียนการสอนในห้องเรียน โดยให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมายลงในช่องที่ปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ เพื่อแสดงการปรากฏของการจัดการเรียนการสอนตลอดชั่วโมง และถ้ามีการปรากฏของการจัดการเรียนการสอนในข้อใด ให้บันทึกข้อมูลเพิ่มเติมไว้ด้วย การสังเกตพฤติกรรมนี้เพื่อที่จะนำข้อมูลไปปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในชั่วโมงต่อไป

พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	รายละเอียดเพิ่มเติม
ความพร้อมก่อนเรียน 1. นักเรียนมีความพร้อมที่จะเรียน 2. เตรียมอุปกรณ์การเรียนครบ ความร่วมมือในการเรียน 3. นักเรียนตั้งใจศึกษาใบความรู้ 4. นักเรียนสนุกสนานในการเรียน 5. นักเรียนหยอกล้อกันขณะที่ครูสอน 6. นักเรียนที่เก่งช่วยเหลือนักเรียนที่อ่อน 7. นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย ความกล้าในการแสดงออก 8. นักเรียนกล้ายกมือในการตอบคำถาม 9. นักเรียนมีความมั่นใจในการแสดงออกขณะปฏิบัติกิจกรรม 10. นักเรียนกล้าพูดแสดงความคิดเห็น			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

แบบประเมินคุณภาพการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ

โดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

(สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา และแบบทดสอบ)

คำชี้แจง แบบประเมินคุณภาพการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 รายการประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) เนื้อหา
- 2) การใช้ภาษา
- 3) แบบทดสอบ

ส่วนที่ 2 รายการประเมินคุณภาพแบบทดสอบ

ส่วนที่ 3 สรุปข้อคิดเห็นผลการประเมินคุณภาพ

ระดับการประเมิน

ในการประเมินส่วนที่ 1 กำหนดระดับคุณภาพของการประเมินเป็น 5 ระดับคือ ดีมาก หมายถึง เนื้อหาดี ความสมบูรณ์ ชัดเจน สอดคล้องกับหลักสูตร ส่งเสริมการเรียนรู้ได้ดีมาก

ดี หมายถึง เนื้อหาดี ความสมบูรณ์ ชัดเจน สอดคล้องกับหลักสูตร ส่งเสริมการเรียนรู้ดี ปานกลาง หมายถึง เนื้อหาดี ข้อผิดพลาดเล็กน้อย แต่มีความสอดคล้องกับ หลักสูตรและ ส่งเสริมการเรียนรู้

พอใช้ หมายถึง เนื้อหาดี ข้อบกพร่องบ้างเล็กน้อย แต่ไม่เป็นประเด็นสำคัญ และไม่มีผลเสียต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน

ปรับปรุง หมายถึง เนื้อหาดี ข้อผิดพลาดที่เป็นประเด็นสำคัญมีผลต่อการเรียนรู้ ของผู้เรียน

เงื่อนไขการผ่านการประเมิน

1. ส่วนของเนื้อหาองค์ประกอบย่อยของรายการที่ประเมินต้องได้รับการประเมินในระดับดี หรือดีมาก

2. องค์ประกอบในด้านอื่น ๆ เช่น การใช้ภาษา แบบทดสอบ การออกแบบ ภาพประกอบ และขนาดตัวอักษร ต้องได้รับการประเมินคุณภาพในระดับ พอใช้ หรือ ดีมาก

แบบประเมินคุณภาพแผนการพัฒนาศักยภาพด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการ

จัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

(สำหรับผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา การใช้ภาษา และแบบทดสอบ)

ชื่อ.....ตำแหน่ง.....

หน่วยงาน.....

คำชี้แจง ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	5	4	3	2	1
1.สาระสำคัญ					
1.1 ความถูกต้อง					
1.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
1.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
2.1 ความถูกต้อง					
2.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
3. จุดประสงค์การเรียนรู้					
3.1 ประเมินผลได้					
3.2 ข้อความชัดเจนเข้าใจง่าย					
3.3 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
3.4 สามารถสอนให้บรรลุพฤติกรรม					
4. เนื้อหา					
4.1 ใจความถูกต้อง					
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์					
4.3 เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน					
4.4 เวลาเรียนเหมาะสมกับเนื้อหา					
4.5 มีความชัดเจน ไม่สับสน และ น่าสนใจ					

(ต่อ)

รายการประเมิน	ระดับการประเมิน				
	5	4	3	2	1
5. การจัดการเรียนการสอน					
5.1 เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม					
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
5.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.4 เหมาะสมกับเวลาที่สอน					
5.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม					
6. สื่อการเรียนการสอน					
6.1 สามารถทำขึ้นเองได้					
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
6.3 เหมาะสมกับเวลาที่เรียน					
6.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้					
6.5 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน					
7. การประเมินผลการเรียนรู้					
7.1 สอดคล้องกับเนื้อหา					
7.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.3 ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม					

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน 1 หมายถึง ปรับปรุง

คะแนน 2 หมายถึง พอใช้

คะแนน 3 หมายถึง ปานกลาง

คะแนน 4 หมายถึง ดี

คะแนน 5 หมายถึง ดีมาก

ส่วนที่ 2 แบบประเมินคุณภาพแบบทดสอบ ขอความกรุณาพิจารณาคุณภาพแบบทดสอบที่ใช้
แผนการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม
ร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

คำชี้แจง ใส่เครื่องหมาย ☒ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ลำดับข้อ แบบทดสอบ	ระดับการประเมิน			ลำดับข้อ แบบทดสอบ	ระดับการประเมิน		
	-1	0	+1		-1	0	+1
1				21			
2				22			
3				23			
4				24			
5				25			
6				26			
7				27			
8				28			
9				29			
10				30			
11				31			
12				32			
13				33			
14				34			
15				35			
16				36			
17				37			
18				38			
19				39			
20				40			

ส่วนที่ 3 สรุปข้อคิดเห็นผลการประเมินคุณภาพ

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1. เนื้อหา

.....

.....

.....

2. การใช้ภาษา

.....

.....

.....

3. แบบทดสอบ

.....

.....

.....

4. การออกแบบ ภาพประกอบ และขนาดตัวอักษร

.....

.....

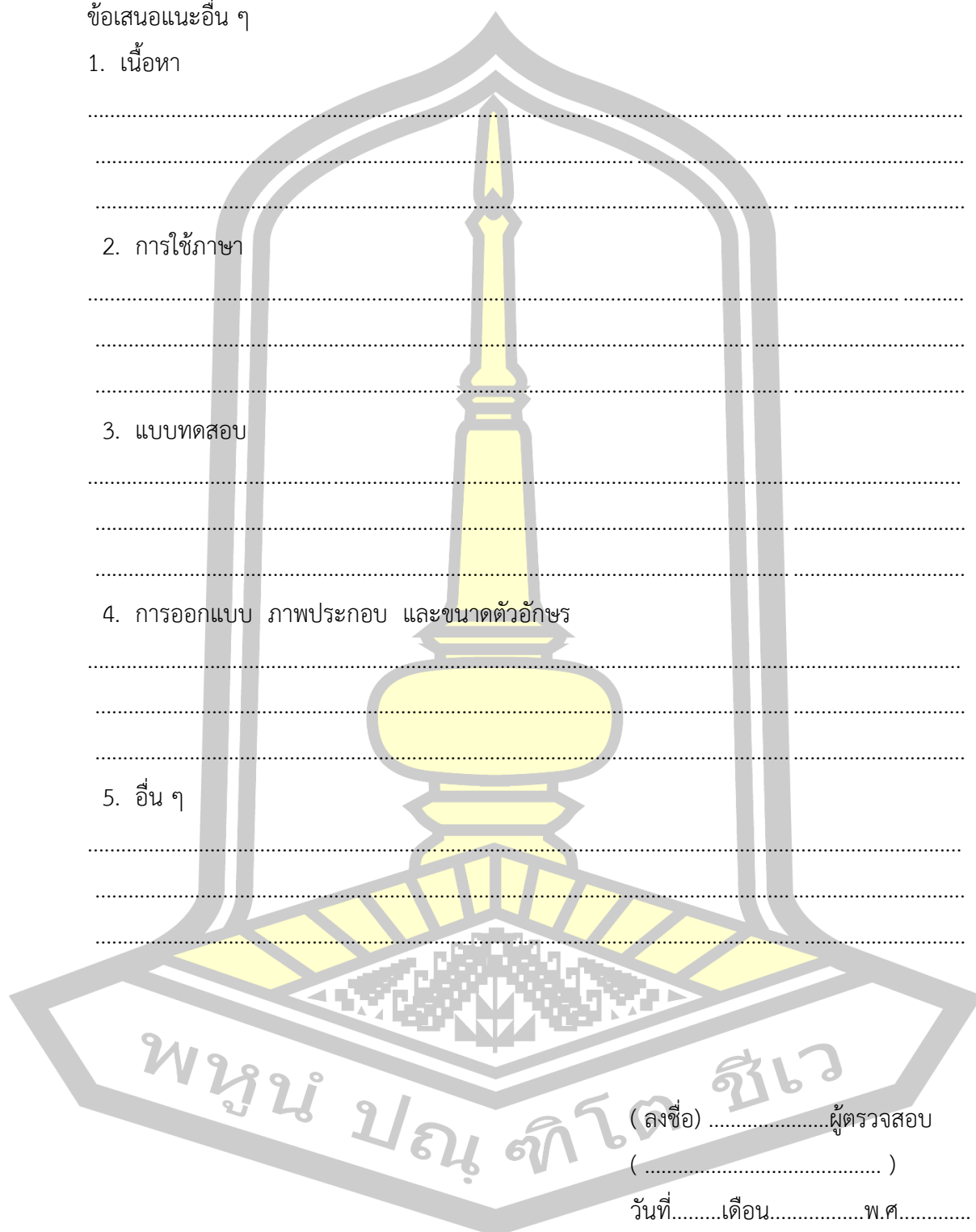
.....

5. อื่น ๆ

.....

.....

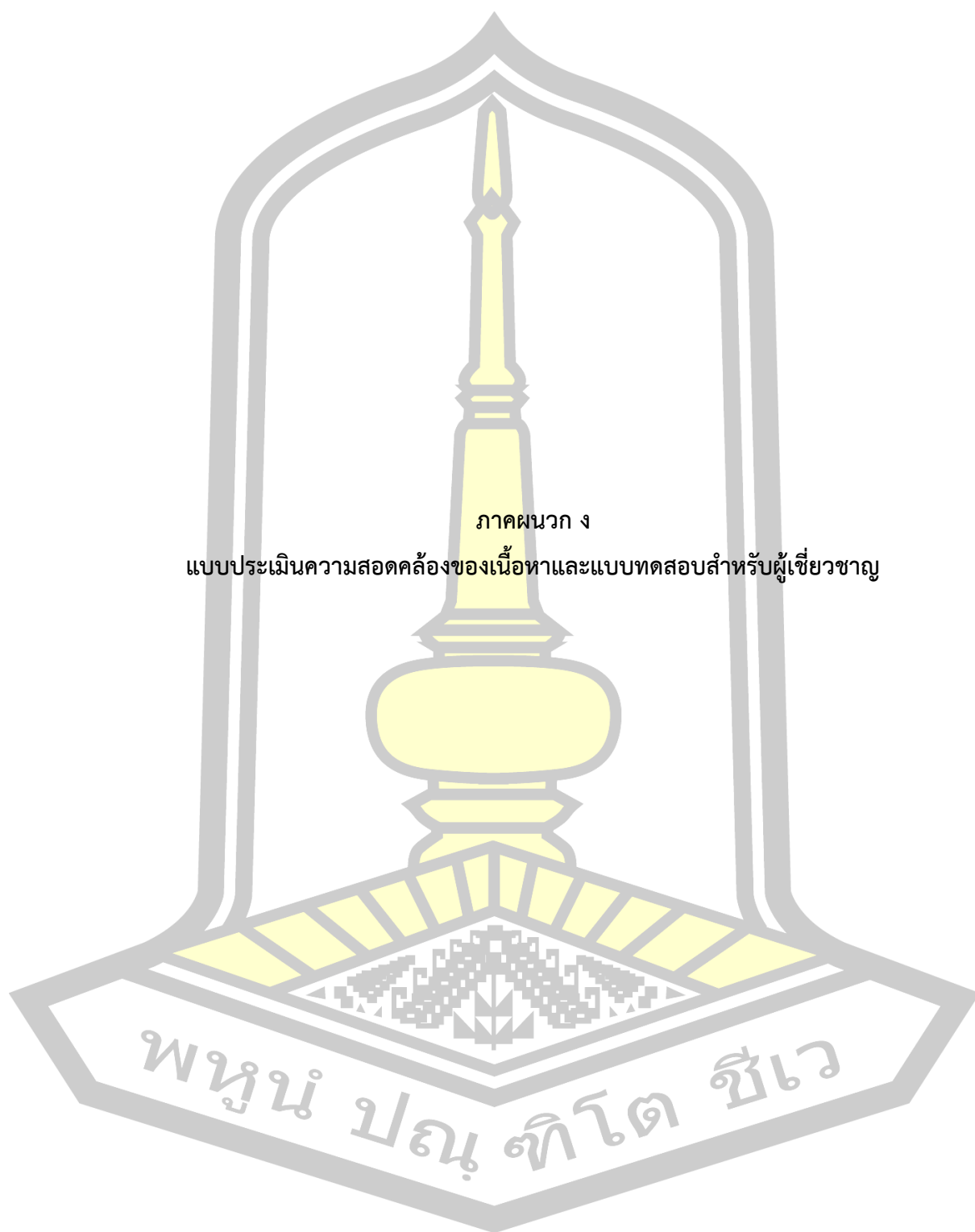
.....

(ลงชื่อ)ผู้ตรวจสอบ

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ง

แบบประเมินความสอดคล้องของเนื้อหาและแบบทดสอบสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

พูน ปณ จิต ชีวะ

ตาราง 18 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินเนื้อหาการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ
การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้
แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่าเฉลี่ย	การแปลผล
	1	2	3	4	5		
1.สาระสำคัญ							
1.1 ความถูกต้อง	4	4	5	5	4	4.4	มาก
1.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	5	5	4	4	4	4.4	มาก
1.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4	4	4	5	5	4.4	มาก
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง							
2.1 ความถูกต้อง	4	4	5	5	5	4.6	มากที่สุด
2.2 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	5	4	4	4	4	4.2	มาก
2.3 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4	4	5	5	5	4.6	มากที่สุด
3. จุดประสงค์การเรียนรู้							
3.1 ประเมินผลได้	4	4	5	5	5	4.6	มากที่สุด
3.2 ข้อความชัดเจนเข้าใจง่าย	4	4	5	4	5	4.4	มาก
3.3 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน	5	5	4	4	5	4.6	มากที่สุด
3.4 สามารถสอนให้บรรลุพฤติกรรม	4	5	5	4	4	4.4	มาก
4. เนื้อหา							
4.1 ใจความถูกต้อง	5	5	4	4	4	4.4	มาก
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์	5	4	5	4	5	4.6	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับระดับชั้นของนักเรียน	4	4	4	5	5	4.4	มาก
4.4 เวลาเรียนเหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	5	4	4	4.6	มากที่สุด
4.5 มีความชัดเจน ไม่สับสน และน่าสนใจ	4	4	4	5	5	4.4	มาก

ตาราง 18 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่าเฉลี่ย	การแปลผล
	1	2	3	4	5		
5. การจัดการเรียนการสอน							
5.1 เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม	4	4	4	4	5	4.2	มาก
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	4	4	4.6	มากที่สุด
5.3 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	4	4	4.6	มากที่สุด
5.4 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	4	4	4	5	5	4.4	มาก
5.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม	5	5	5	4	5	4.8	มากที่สุด
6. สื่อการเรียนการสอน							
6.1 สามารถทำขึ้นเองได้	4	4	3	5	5	4.2	มาก
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	4	4	4	5	4.4	มาก
6.3 เหมาะสมกับเวลาที่เรียน	5	5	4	4	4	4.4	มาก
6.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้	4	5	5	5	4	4.6	มากที่สุด
6.5 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	4	4	5	5	5	4.6	มากที่สุด
7. การประเมินผลการเรียนรู้							
7.1 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	4	4	5	5	4.6	มากที่สุด
7.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	4	5	5	4.6	มากที่สุด
7.3 ใช้เครื่องมือวัดได้เหมาะสม	5	5	4	5	4	4.6	มากที่สุด

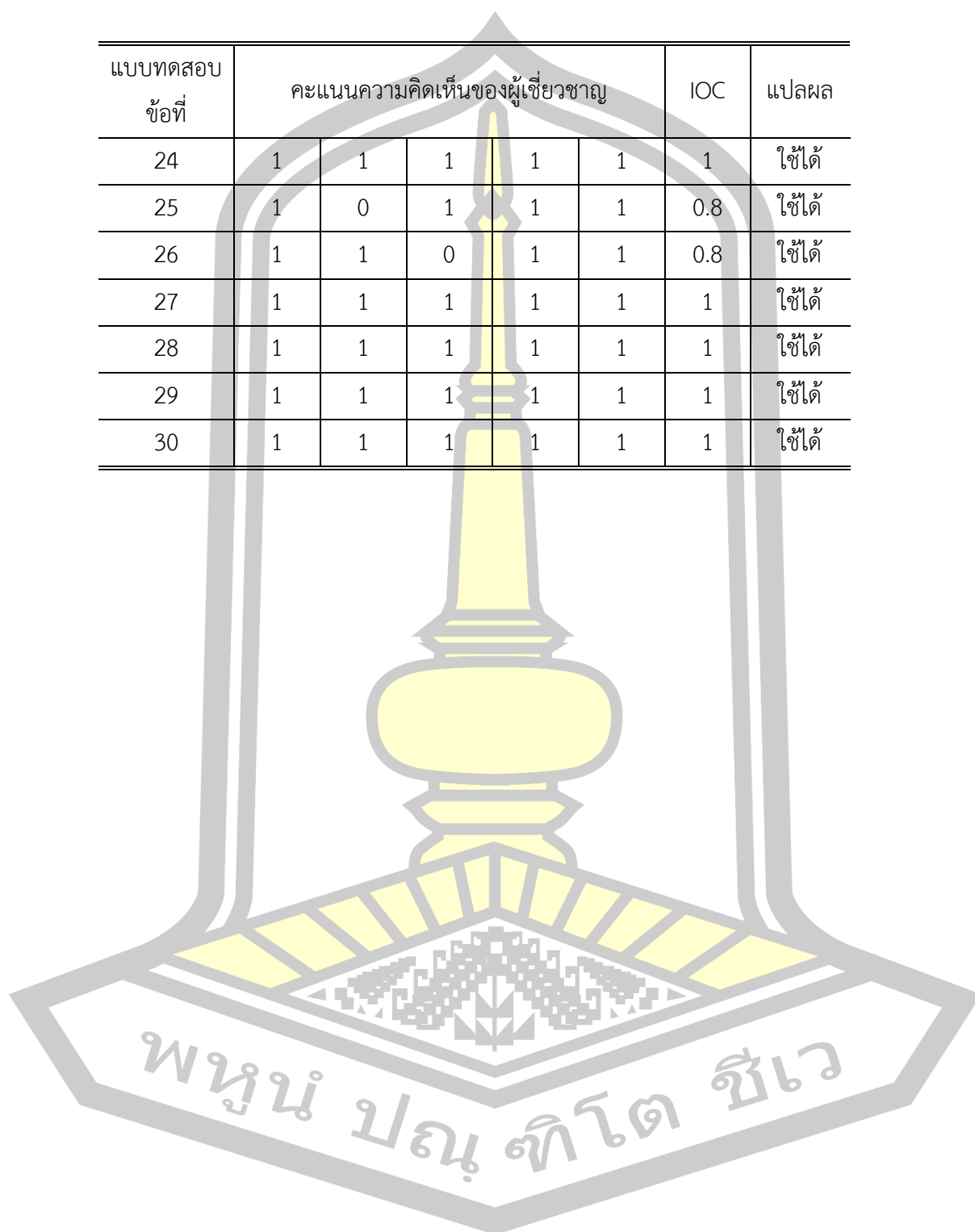

ตาราง 19 ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบประเมินแบบทดสอบการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาอังกฤษ
 การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ โดยการจัดการเรียนรู้
 แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

แบบทดสอบ ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
1	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
2	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
3	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
4	1	1	1	0	1	0.8	ใช้ได้
5	1	0	1	1	1	0.8	ใช้ได้
6	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
7	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
8	1	0	1	1	1	0.8	ใช้ได้
9	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
10	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
11	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
12	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
13	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
14	1	0	0	1	1	0.6	ใช้ได้
15	0	0	1	1	1	0.6	ใช้ได้
16	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
17	1	0	0	1	1	0.6	ใช้ได้
18	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
19	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
20	0	1	1	1	1	0.8	ใช้ได้
21	1	1	1	0	1	0.8	ใช้ได้
22	1	0	1	1	1	0.8	ใช้ได้
23	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้

ตาราง 19 (ต่อ)

แบบทดสอบ ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล
24	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
25	1	0	1	1	1	0.8	ใช้ได้
26	1	1	0	1	1	0.8	ใช้ได้
27	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
28	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
29	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้
30	1	1	1	1	1	1	ใช้ได้

ภาคผนวก จ

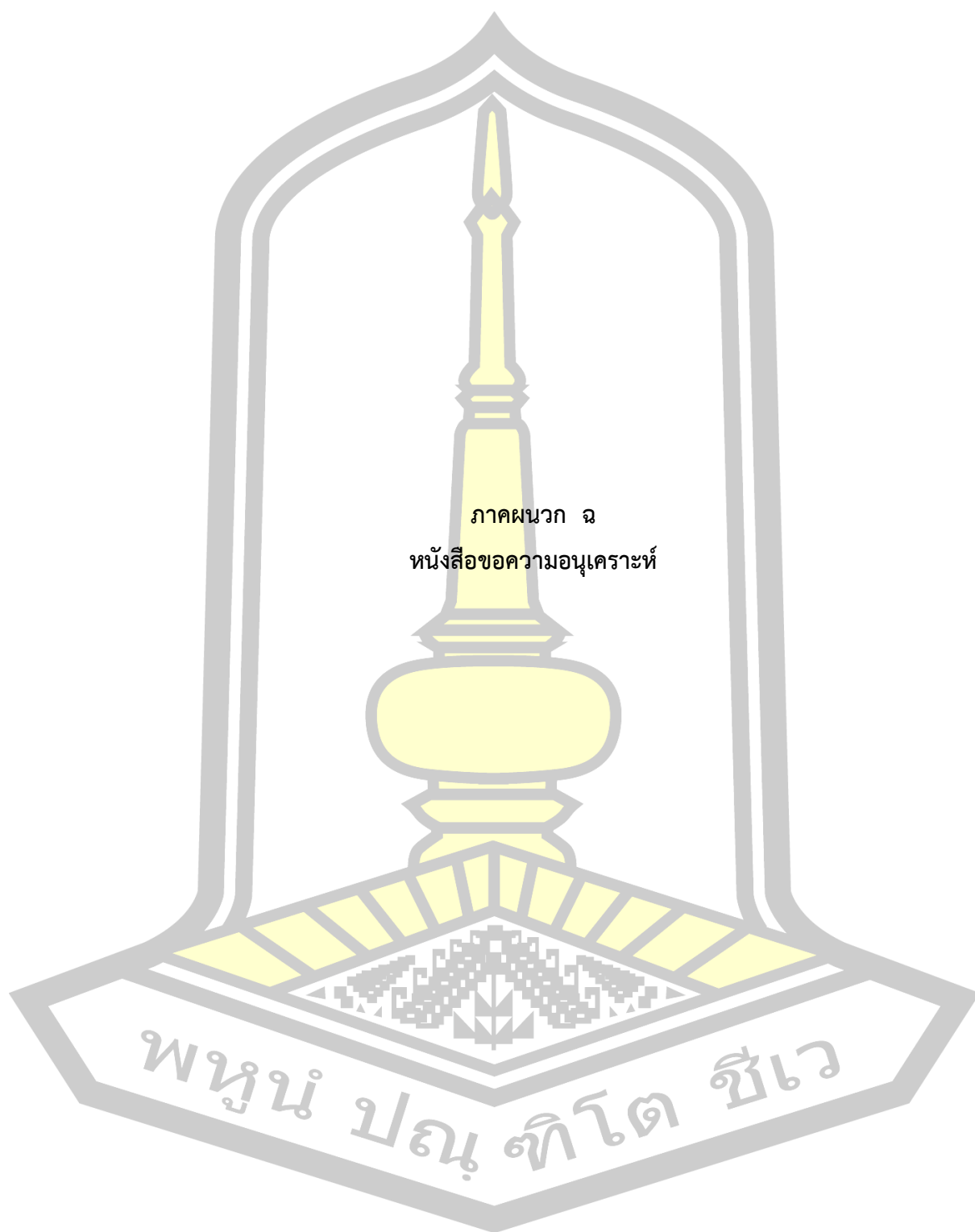
ผลการวิเคราะห์ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทางการ
พัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้
แบบกลุ่มร่วมมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (B) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบการพัฒนา
ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่ม
ร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.55	16	0.45
2	0.45	17	0.34
3	0.9	18	0.47
4	0.48	19	0.45
5	0.64	20	0.7
6	0.57	21	0.64
7	0.33	22	0.47
8	0.7	23	0.45
9	0.9	24	0.29
10	0.25	25	0.54
11	0.51	26	0.33
12	0.51	27	0.24
13	0.69	28	0.55
14	0.7	29	0.51
15	0.39	30	0.51

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.79

พูน ปณ ทิโต ชีเว

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 122

15 มกราคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ทวีพงษ์ สืบวัฒนะ

ด้วย นางสาวณัณทร ไชยสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี อาจารย์ ดร.จิตติวรดา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 122

15 มกราคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์แดงอ่อน ศรีรักษ์

ด้วย นางสาวณัณทร ไชยสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี อาจารย์ ดร.จิตติวรดา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้นำไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โมทยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 122

15 มกราคม 2562

เรื่อง ขออนุมัติครุภัณฑ์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ชนิดาภา สุขเจริญ

ด้วย นางสาวณัณทร ไชยสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี อาจารย์ ดร.ฐิติวรดา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขออนุมัติครุภัณฑ์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โนมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ศธ. 0530.5(2) / ว 122

15 มกราคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.พิมพ์พา ประพันธ์

ด้วย นางสาวณัณทร ไชยสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี อาจารย์ ดร.รัฐวิรดา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โฉมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216

ที่ ศธ. 0530.5(2) /ว 122

15 มกราคม 2562

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์คันทร ข่างประเสริฐ

ด้วย นางสาวณัณทร ไชยสงค์ นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร กศ.ม. หลักสูตรและการสอน โดยมี อาจารย์ ดร.ฐิติวรดา พลเยี่ยม เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ โนมยา)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาวญาณินทร ไชยสงค์
วันเกิด วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2534
สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 58 ถนนโสมพะมิตร ตำบลกาฬสินธุ์ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ รหัสไปรษณีย์ 46000
ตำแหน่งหน้าที่การงาน ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนอนุบาลรัตนกาฬสินธุ์ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ รหัสไปรษณีย์ 46000
ประวัติการศึกษา พ.ศ. 2553 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนกาฬสินธุ์พิทยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์
พ.ศ. 2557 ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2560 ประกาศนียบัตรบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2562 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปณ จิโต ชีเว